

CARLOS RUIZ ZAFÓN



EL PRÍNCEP DE LA BOIRA



epubcat

La nova llar dels Carver està envoltada de misteri. S'hi respira encara l'esperit d'en Jacob, el fill dels antics propietaris, que va morir ofegat. Les estranyes circumstàncies d'aquesta mort només es comencen a aclarir amb l'aparició d'un diabòlic personatge: *El Príncep de la Boira*, capaç de concedir a una persona qualsevol desig... a un alt preu.



epubcat

Carlos Ruiz Zafón

El Príncipe de la Boira

Trilogia de la Boira - 1

ePUB v3.0

Ellen Ripley 21.11.12

*llegir ens fa
més lliures*

Títol original: *El Príncipe de la Niebla*

Carlos Ruiz Zafón, 1993

Traducció: Mireia Sánchez, 1995

Edició digital: Ellen Ripley (v1.0)

Segona edició: caaltolo (v2.0)

Tercera edició: EpubCat (v3.0)

ePUBCat base r1.3

Per al meu pare

Una nota de l'autor

Amic lector,
Potser el més aconsellable fóra que et saltessis aquestes paraules i anessis directament a l'inici de la novel·la. Un llibre hauria de parlar per ell mateix sense necessitat de preàmbuls. Però si tens curiositat per saber l'origen de la novel·la que tens a les mans, prometo ser breu i apartar-me del teu camí en poques línies. *El Príncep de la Boira* va ser la primera novel·la que vaig publicar i va marcar l'inici de la meva dedicació exclusiva a aquest peculiar ofici d'escriptor. Jo tenia vint-i-sis o vint-i-set anys —llavors em semblaven molts—, i, a falta d'editor, se'm va acudir de presentar-la a un concurs de literatura juvenil, terreny que desconeixia del tot, i vaig tenir la sort de guanyar.

Si he de dir la veritat, de jovenet no acostumava a llegir novel·les etiquetades de «juvenils». La meva idea d'una novel·la per a joves era la mateixa que la meva idea d'una novel·la per a qualsevol lector. Sempre he tingut la impressió que els lectors joves són, potser, més eixerits i perspicaços que els adults i que no tenen miraments i menys prejudicis. Amb ells, l'autor se'ls guanya o li passen factura sense contemplacions. Són un públic difícil i exigent, però m'agraden els termes d'aquesta relació i crec que són justos. Amb *El Príncep de la Boira*, a falta d'altres referències, vaig decidir d'escriure la novel·la que m'hauria agradat llegir als tretze o catorze anys, però també una que m'hauria continuat interessant als vint-i-tres, quaranta-tres o vuitanta-tres.

Des de la seva publicació el 1993, *El Príncep de la Boira* ha tingut la sort de ser molt ben rebuda entre els joves, i també entre els qui no ho són tant. El que no havia tingut mai, fins al dia d'avui, és una edició digna, que fes justícia als seus lectors i a la mateixa obra. Després de les no poques misèries que han llastat aquest llibre i el seu autor durant gairebé tres

lustres, la novel·la arriba ara a mans dels seus lectors per primera vegada de la manera com sempre ho hauria hagut de fer.

Quan es revisa un llibre que s'ha escrit fa tants anys, la temptació del novel·lista és treure profit d'algunes de les coses que ha après de l'ofici per reconstruir-lo i reescriure'l gairebé tot, però en aquest cas m'ha semblat que calia deixar la novel·la tal com està, amb els defectes i la personalitat intactes.

El Príncep de la Boira és la primera d'una sèrie de novel·les «juvenils» (*El Palau de la Mitjanit*, *Les Llums de Setembre* i *Marina*) que vaig escriure anys abans de la publicació de *L'Ombra del Vent*. Alguns lectors més madurs, enduts potser per la popularitat de l'última novel·la, se sentiran temptats d'explorar aquestes històries de misteri i aventura, i espero que alguns lectors de la nova fornada, si els agraden, se sentin temptats d'iniciar la seva pròpia aventura en la lectura per a tota la vida.

Als uns i als altres, lectors joves i joves lectors, només em resta transmetre'ls l'agraïment d'aquest explicador d'històries, que continua intentant merèixer el seu interès, i desitjar-los una feliç lectura.

Carlos Ruiz Zafón

Juny del 2006

Capítol U



Havien de passar molts anys abans que en Max oblidés l'estiu en què va descobrir, quasi casualment, la màgia. Corria l'any 1943 i els vents de la Gran Guerra arrossegaven al món corrent avall, sense remei. A mitjans de juny, el dia en què en Max va complir els tretze anys, el seu pare, rellotger i inventor a estones estones perdudes, va reunir la família a la sala i els va anunciar que aquell era el darrer dia que passarien a la que havia estat casa seva els darrers deu anys. La família es mudava a la costa, lluny de la ciutat i de la guerra, a una casa prop de la platja, en un poblet vora l'Atlàntic.

La decisió era terminant: sortirien l'endemà de matinada. Fins aleshores, havien d'empaquetar totes les seves possessions i preparar-se per al llarg viatge fins a la nova llar.

La família va rebre la notícia sense sorprendre's-en. Quasi tots ja s'imaginaven que la idea d'abandonar la ciutat per buscar un lloc més habitable ballava pel cap del bo d'en Maximilian Carver des de feia temps; tots menys en Max. Per a ell, la notícia va tenir el mateix efecte que una locomotora embogida travessant una botiga de porcellana xinesa. Va quedar-se blanc, amb la boca oberta i la mirada absent. En aquest breu tràngol va passar-li pel cap la terrible certesa que tot el món, incloent-hi els seus amics de l'escola, la colla del carrer i la botiga de còmics de la cantonada, estava a punt d'esvair-se per sempre. D'una revolada.

Mentre els altres membres de la família dissolien la concentració per posar-se a fer l'equipatge amb aire de resignació, en Max va romandre immòbil mirant el seu pare. El bon rellotger va agenollar-se davant del seu fill i va col·locar-li les mans a les espatlles. La mirada d'en Max s'explicava millor que no un llibre.

—Ara et sembla la fi del món, Max. Però et prometo que t'agradarà el lloc on anem. Faràs nous amics, ja ho veuràs.

—És per la guerra? —va preguntar en Max—. És per això que ens n'hem d'anar?

En Maximilian Carver va abraçar el seu fill i després, sense deixar de somriure-li, va extreure de la butxaca de la jaqueta un objecte brillant que penjava d'una cadena i va col·locar-lo entre les mans d'en Max. Un rellotge de butxaca.

—L'he fet per a tu. Feliç aniversari, Max.

En Max va obrir el rellotge, treballat en plata. A l'interior de l'esfera, cada hora estava marcada pel dibuix d'una lluna que creixia i minvava al compàs de les agulles formades pels rajos d'un sol que somreia en el cor del rellotge. Damunt de la tapadora, gravada en cal·ligrafia, s'hi podia llegir una frase: «*La màquina del temps d'en Max*».

Aquell dia, sense saber-ho, mentre contemplava com la seva família vagarejava amunt i avall amb les maletes i sostenia el rellotge que li havia regalat el seu pare, en Max va deixar de ser un nen per sempre més.

* * *

La nit del seu aniversari, en Max no va aclucar els ulls. Mentre els altres dormien, va esperar la fatal arribada d'aquella matinada que havia de marcar el comiat final al petit univers que s'havia forjat al llarg dels anys. Va passar les hores en silenci, estès al llit amb la mirada perduda en les ombres blaves que ballaven al sostre de la cambra, com si esperés veure-hi un oracle capaç de dibuixar el seu destí a partir d'aquell dia. Agafava amb la mà el rellotge que el seu pare havia forjat per a ell. Les llunes somrients de l'esfera brillaven en la penombra nocturna. Tal vegada elles tindrien la resposta a totes les preguntes que en Max havia començat a col·leccionar des d'aquella mateixa tarda.

Finalment, les primeres llums de l'alba van despuntar per damunt de l'horitzó blau. En Max va saltar del llit i va dirigir-se cap a la sala. En

Maximilian Carver estava repapat en una butaca, vestit i amb un llibre prop de la llum d'un quinqué. En Max va veure que no havia estat l'únic que havia passat la nit desvetllat. El rellotger li va somriure i va tancar el llibre.

—Què llegeixes? —va preguntar-li en Max, assenyalant el gros volum.

—És un llibre sobre Copèrnic. Saps qui és Copèrnic? —va respondre el rellotger.

—Vaig a l'escola —va respondre en Max.

El seu pare tenia la virtut de fer-li preguntes com si vingués de l'hort.

—I què en saps? —va insistir.

—Va descobrir que la Terra girava al voltant del Sol i no a l'inrevés.

—Més o menys. I saps el que això va significar?

—Problemes —va contestar en Max.

El rellotger va somriure àmpliament i va allargar-li el gruixut llibre.

—Té. És teu. Llegeix-lo.

En Max va investigar el misteriós llibre enquadernat en pell. El llibre semblava que tingués mil anys i que hagués servit d'amagatall a l'esperit d'algun vell follet encadenat a les seves pàgines per algun malefici centenari.

—A veure —va abreujar el pare—; qui desperta les teves germanes?

En Max, sense aixecar els ulls del llibre, va indicar amb el cap que cedia l'honor d'arrencar l'Alícia i la Irina, les seves dues germanes de quinze i vuit anys respectivament, del son profund. Després, mentre el pare es dirigia a tocar diana per a tota la família, en Max va acomodar-se a la butaca, va obrir el llibre de bat a bat i va començar a llegir. Mitja hora més tard, la família en ple travessava per última vegada el llindar de la porta cap a una nova vida. L'estiu havia començat.

* * *

En Max havia llegit algun cop en algun dels llibres del seu pare que hi ha imatges de la infantesa que es queden gravades en l'àlbum de la ment com fotografies, com escenaris als quals, per molt temps que passi, sempre es torna i que sempre es recorden. En Max va entendre el sentit d'aquelles paraules la primera vegada que va veure el mar. Feia més de cinc hores que eren dins del tren quan, de sobte, en sorgir d'un fosc túnel, una infinita làmina de llum i claredat espectral va estendre's davant dels seus ulls. El blau elèctric del mar resplendent sota el sol del migdia va gravar-se-li a la

retina com una aparició sobrenatural. Mentre el tren seguia el seu camí a pocs metres del mar, en Max va treure el cap per la finestreta i va sentir per primer cop el vent impregnat de salnitre sobre la seva pell. Va girar-se per mirar el pare, que el contemplava des de l'extrem del compartiment del tren amb un somriure misteriós, assentint a una pregunta que en Max encara no havia formulat. Aleshores va saber que no importava quina era la destinació d'aquell viatge ni en quina estació s'aturaria el tren; des d'aquell dia no viuria mai en un lloc des del qual no pogués veure cada matí, quan es despertés, aquella llum blava i engegadora que pujava cap al cel com un vapor màgic i transparent. Era una promesa que s'havia fet a si mateix.

* * *

Mentre en Max contemplava com s'allunyava el ferrocarril des de l'andana de l'estació del poble, en Maximilian Carver va deixar uns minuts la família ancorada amb l'equipatge davant del despatx del cap d'estació per negociar amb algun dels portadors locals un preu raonable per transportar els embalums, les persones i la resta de la parafernàlia fins al punt final de destinació. La primera impressió que va tenir en Max del poble i de l'aspecte que oferien l'estació i les primeres cases, els sostres de les quals treien el cap tímidament per damunt dels arbres circumdants, va ser que aquell lloc semblava una maqueta, un d'aquells pobles construïts en miniatura pels col·leccionistes de trens elèctrics, en els quals si algú s'aventura a caminar més del compte pot acabar caient d'una taula. Amb aquesta idea, en Max començava a contemplar una interessant variació de la teoria de Copèrnic respecte al món, quan la veu de la mare, prop d'ell, va deslliurar-lo dels seus somiejos còsmics.

—Què? Aprovat o suspès?

—És aviat per saber-ho —va contestar en Max—. Sembla una maqueta. Com aquelles dels aparadors de les botigues de joguines.

—Potser ho és —va somriure la seva mare.

Quan ho feia, en Max podia veure-li en el rostre un reflex pàl·lid de la seva germana Irina.

—Però no ho diguis al teu pare —va continuar—. Ja ve.

En Maximilian Carver va retornar escortat per dos cepats transportistes amb les vestimentes estampades de taques de greix, sutge i alguna

substància que no es podia identificar. Ambdós lluien bigotis atapeïts i una gorra de mariner, com si aquest fos l'uniforme de la seva professió.

—Aquests són en Robin i en Philip —va explicar el rellotger—. En Robin durà les maletes i en Philip, la família. D'acord?

Sense esperar l'aprovació familiar, els dos forçuts van dirigir-se a la muntanya de baguls i van carregar metòdicament el més voluminós sense cap esforç aparent. En Max va treure el seu rellotge i va contemplar l'esfera de llunes rialleres. Les agulles del rellotge marcaven les dues de la tarda. El vell rellotge de l'estació marcava dos quarts d'una.

—El rellotge de l'estació va malament —va murmurar en Max.

—Ho veus? —va contestar el pare, eufòric—. Acabem d'arribar i ja tenim feina.

La seva mare va somriure dèbilment, com feia sempre davant les mostres d'optimisme radiant d'en Maximilian Carver, però en Max va poder llegir en els seus ulls una ombra de tristor i aquella estranya lluminositat que, des de petit, li havia fet pensar que la mare intuïa en el futur allò que els altres no podien endevinar.

—Tot anirà bé, mama —va dir en Max, i va sentir-se com un beneït un segon després d'haver pronunciat aquelles paraules.

La seva mare li va acariciar la galta i va somriure.

—És clar, Max. Tot anirà bé.

En aquell moment, en Max va tenir la certesa que algú el mirava. Va girar ràpidament la vista i va poder veure com, entre els barrots d'una de les finestres de l'estació, un gran gat tigrat el contemplava fixament, com si pogués llegir-li els pensaments. El felí va parpellejar i, d'un salt que evidenciava una agilitat impensable en un animal d'aquella mida, gat o no gat, va apropar-se cap a la petita Irina i va fregar el llom contra els turmells blancs de la germana. La nena es va agenollar per acariciar l'animal, que miolava suaument. La Irina el va agafar a coll i el gat va deixar-se amanyagar mansament, llepant amb dolcesa els dits de la nena, que somreia embadalida per l'encant del felí. La Irina, amb el gat a coll, va apropar-se fins al lloc on esperava la família.

—No acabem ni d'arribar i ja has agafat una bèstia. Vés a saber què durà —va sentenciar l'Alícia amb un fastigueig evident.

—No és cap bèstia. És un gat i està abandonat —va replicar la Irina—. Mama?

—Irina, ni tan sols hem arribat a casa —va comentar la mare.

La nena va forçar una ganyota llastimosa, a la qual va afegir-se el miol dolç i seductor del felí.

—Es pot quedar al jardí. Per favor...

—És un gat gros i brut —va afegir l'Alícia—; deixaràs que se surti amb la seva?

La Irina va mirar la germana gran d'una manera penetrant i acerada que prometia una declaració de guerra si aquesta no tancava la boca. L'Alícia va aguantar la mirada uns instants i després es va girar, amb un sospir de ràbia, i es va allunyar fins on els transportistes carregaven l'equipatge. Pel camí va encreuar-se amb el seu pare, el qual va advertir el rostre envermellit de l'Alícia.

—Ja us esteu barallant? —va preguntar en Maximilian Carver—. Com és?

—Està sol i abandonat. Ens el podem endur? Es quedarà al jardí i jo me n'ocuparé. Ho prometo —va apressar-se a explicar la Irina.

El rellotger, atònit, va mirar el gat i després la seva esposa.

—No sé què hi dirà la teva mare...

—I tu, què hi dius, Maximilian Carver? —va replicar la seva esposa, amb un somriure que evidenciava que la divertia el dilema en què s'havia trobat el seu marit.

—Molt bé, s'hauria de portar al veterinari i, a més...

—Per favor... —va gemegar la Irina.

El rellotger i la seva dona van intercanviar una mirada de complicitat.

—I per què no? —va concloure en Maximilian Carver, incapaç de començar l'estiu amb un conflicte familiar—. Però tu te'n faràs càrrec. Ho promets?

El rostre de la Irina va il·luminar-se i les pupil·les del felí es van estrènyer fins que es van perfilar com agulles negres sobre l'esfera daurada i lluminosa dels ulls.

—Vinga! Som-hi! L'equipatge ja està carregat —va dir el rellotger.

La Irina va endur-se el gat a coll i va córrer cap a les furgonetes. El felí, amb el cap recolzat a l'espatlla de la nena, va mantenir els ulls clavats en el Max.

«Ens estava esperant», va pensar.

—No et quedis aquí palplantat, Max. Mou-te —va insistir el pare, dirigint-se a les furgonetes de la mà de la mare.

En Max els va seguir. Va ser aleshores que alguna cosa va fer-lo girar i mirar de nou l'esfera ennegrida del rellotge de l'estació. El va examinar curosament i va adonar-se que hi havia alguna cosa que no rutllava. En Max recordava perfectament que en arribar a l'estació el rellotge marcava mitja hora més tard del migdia. Ara les agulles marcaven tres quarts i mig de dotze.

—Max! —va sonar la veu del seu pare, que el cridava de la furgoneta estant, al seu darrere—. Que marxem!

—Ja vinc —va murmurar en Max per a si mateix, sense deixar de mirar l'esfera.

El rellotge no estava espatllat; funcionava perfectament, amb una sola particularitat: ho feia a l'inrevés.

Capítol Dos



La nova casa dels Carver era situada a l'extrem nord d'una llarga platja que s'estenia davant del mar com una làmina de sorra blanca i lluminosa, amb petites illes d'herbes salvatges que s'agitaven al vent. La platja era una prolongació del poble, constituït per petites cases de fusta que no ultrapassaven els dos pisos i que, en la seva major part, eren pintades d'amables tonalitats pastel, amb el jardí i la tanca blanca alineada pulcrament, que reforçava la impressió d'una ciutat de cases de nines que en Max havia tingut tot just arribar. Van travessar el poble, la rambla principal i la plaça de l'ajuntament, mentre en Maximilian Carver explicava les meravelles del poble amb l'entusiasme d'un guia local.

El lloc era tranquil i estava posseït per aquella mateixa lluminositat que havia embadalit en Max quan va veure per primera vegada el mar. La major part dels habitants del poble feien servir la bicicleta per traslladar-se, o senzillament ho feien a peu. Els carrers eren nets i l'únic soroll que se sentia, exceptuant algun ocasional vehicle de motor, era l'esclat de les ones que trencaven a la platja. A mesura que recorrien el poble, en Max va adonar-se que els rostres dels membres de la família reflectien els pensaments que els produïa l'espectacle del que havia de ser el nou escenari de les seves vides. La petita Irina i el seu felí aliat contemplaven la desfilada ordenada de carrers i cases amb una serena curiositat, com si ja se sentissin com a casa. L'Alícia, embadalida en pensaments impenetrables,

semblava que fos a quilòmetres d'allí, cosa que confirmava en el Max la certesa que sabia ben poc o res de la germana gran. La mare mirava amb una resignada acceptació el poble, sense perdre, però, el somriure imposat que impedia reflectir la inquietud que, per algun motiu que en Max desconeixia, l'ofuscava. Finalment, en Maximilian Carver observava triomfal el seu nou habitatge alhora que mirava cada membre de la família i rebia, a canvi, un somriure d'acceptació (el sentit comú semblava que confirmés que qualsevol altra cosa podia trencar el cor del bon rellotger, convençut que havia dut la seva família a un nou paradís).

Veient els carrers plens de llum i tranquil·litat, en Max va pensar que el fantasma de la guerra resultava llunyà i fins i tot irreal i que, tal vegada, el seu pare havia tingut una intuïció genial quan va decidir mudar-se a aquell lloc. Quan les furgonetes van enfilear el camí que portava fins a la seva casa de la platja, en Max ja s'havia esborrat del cap el rellotge de l'estació i la intranquil·litat que el nou amic de la Irina li havia produït de bell antuvi. Va mirar cap a l'horitzó i li va semblar que hi distingia la silueta d'un vaixell, negre i afilat, que navegava com un miratge per la calitja que entelava la superfície de l'oceà. Uns segons més tard, havia desaparegut.

* * *

La casa tenia dos pisos i s'alçava a uns cinquanta metres de la línia de la platja, envoltada d'un modest jardí clos per una tanca blanca que esperava amb candeletes una mà de pintura. Era construïda amb fusta i, a excepció del sostre fosc, era pintada de blanc i es mantenia en un estat força bo, si es té en compte que era a tocar del mar i que es veia sotmesa al desgast diari del vent humit i impregnat de salnitre.

Pel camí, en Maximilian Carver va explicar a la família que la casa havia estat construïda l'any 1928 per la família d'un prestigiós cirurgià de Londres, el Dr. Richard Fleischmann i la seva esposa, Eva Gray, com a casa d'estiueig a la costa. La casa havia estat considerada una excentricitat als ulls dels habitants del poble. Els Fleischmann eren un matrimoni sense fills, solitari i, segons sembla, poc aficionat a tractar la gent del poble. En la primera visita que hi va fer va ordenar clarament que tant els materials com la mà d'obra havien de dur-se directament de Londres. Aquest caprici va suposar que el cost de la casa pràcticament es tripliqués, però gràcies a la seva fortuna el cirurgià s'ho podia permetre.

Els habitants van contemplar amb escepticisme i recel les anades i vingudes, durant tot l'hivern del 1927, d'innombrables treballadors i camions de transport, mentre l'esquelet de la casa del final de la platja s'anava alçant lentament, dia a dia. Finalment, a la primavera del 28, els pintors van donar l'última capa de pintura a la casa i, setmanes després, el matrimoni va instal·lar-s'hi per passar-hi l'estiu. La casa de la platja va convertir-se aviat en un talismà que canviaria la sort dels Fleischmann. L'esposa del cirurgià, que segons sembla havia perdut la capacitat per concebre un fill en un accident anys enrere, va quedar en estat durant aquell primer any. El 23 de juny de 1929, l'esposa d'en Fleischmann va infantar, assistida pel seu marit sota el sostre de la casa de la platja, un nen que s'anomenaria Jacob.

En Jacob va ser una benedicció del cel que va canviar el tarannà amarg i solitari dels Fleischmann. Aviat el doctor i la seva esposa van començar a congeniar amb els habitants del poble i van arribar a ser personatges populars i estimats durant els anys de felicitat que van passar a la casa de la platja, fins que va arribar la tragèdia del 1936. Una matinada d'agost d'aquell any, el petit Jacob es va ofegar mentre jugava a la platja, davant de la casa.

Tota l'alegria i la llum que el desitjat fill havia portat al matrimoni van extingir-se aquell dia per sempre més. Durant l'hivern del 36, la salut d'en Fleischmann es va anar deteriorant progressivament i aviat els metges van saber que mai no veuria l'estiu del 38. Un any després de la desgràcia, els advocats de la vídua van posar la casa en venda. Va romandre buida i sense comprador durant anys, oblidada a l'extrem de la platja.

Va ser així, per pura casualitat, que en Maximilian Carver va tenir notícies de la seva existència. El rellotger tornava d'un viatge per comprar peces i eines per al seu taller quan va decidir passar la nit al poble. Durant el sopar en el petit hotel local, va encetar una conversa amb l'amo, i en Maximilian Carver va expressar-li el seu etern desig de viure en un poble com aquell. L'amo de l'hotel va parlar-li de la casa i en Maximilian va decidir ajornar la tornada i anar-la a veure l'endemà mateix. En el viatge de tornada, el seu cap barrinava xifres i la possibilitat d'obrir un taller de rellotgeria al poble. Va trigar vuit mesos abans no ho va fer saber a la família, però en el fons del cor ja havia pres la decisió.

* * *

El primer dia a la casa de la platja quedaria en el record d'en Max com una curiosa recopilació d'imatges insòlites. Per començar, tan aviat com les furgonetes van aturar-se davant de la casa i en Robin i en Philip van començar a descarregar l'equipatge, en Maximilian Carver va ensopegar inexplicablement amb alguna cosa que semblava una galleda vella i, després de recórrer a batzegades una trajectòria vertiginosa, va aterrar damunt la tanca blanca i en va fer caure més de quatre metres. L'incident va saldar-se amb el riure contingut de la família i un blau per a la víctima, no res seriós.

Els dos cepats transportistes van portar els embalums de l'equipatge fins al porxo de la casa, van considerar que ja havien complert i van desaparèixer deixant a la família l'honor de pujar els baguls escales amunt. Quan en Maximilian Carver va obrir solemnement la casa, una olor de resclosit va escapar-se per la porta com un fantasma que hagués romàs presoner durant anys entre les parets. L'interior estava inundat per una dèbil boirina de pols i llum tènue que es filtrava des de les persianes abaixades.

—Déu meu! —va murmurar la mare d'en Max, tot calculant les tones de pols que s'haurien de netejar.

—Una meravella —va apressar-se a explicar en Maximilian Carver—. Ja us ho vaig dir.

En Max i la seva germana Alícia es van mirar resignadament. La petita Irina contemplava embadalida l'interior de la casa. Abans que cap membre de la família no pogués pronunciar un sol mot, el gat de la Irina va saltar-li dels braços i amb un potent miol es va enfilars escales amunt.

Un segon després, seguint el seu exemple, en Maximilian Carver va entrar a la nova residència familiar.

—Almenys li agrada a algú —va semblar-li a en Max que murmurava l'Alícia.

La primera cosa que la mare d'en Max va ordenar va ser que s'obrissin ritualment les portes i finestres de bat a bat i es ventilés la casa. Després, durant unes cinc hores, tota la família es va dedicar a fer habitable la nova llar. Amb la precisió d'un exèrcit especialitzat, cadascú va encarregar-se d'una feina concreta. L'Alícia va preparar les habitacions i els llits. La Irina, amb l'espolsador, va fer saltar castells de pols del seu amagatall, i en Max, seguint-li el rastre, s'encarregava de recollir-la. Mentrestant, la mare

distribuïa l'equipatge i prenia bona nota de totes les feines que ben aviat s'haurien de dur a terme.

En Maximilian Carver va esmerçar totes les seves forces a intentar que les canonades, la llum i altres enginyers mecànics de la casa tornessin a funcionar després d'una letargia d'anys en desús, la qual cosa no va ser gens fàcil.

Finalment, la família es va reunir al porxo i, asseguts als esglaons del seu nou habitatge, van concedir-se un merescut repòs mentre contemplaven la tonalitat daurada que anava adquirint el mar mentre queia la tarda.

—Per avui ja n'hi ha prou —va concedir en Maximilian Carver, ple de sutge i de taques misterioses.

—Un parell de setmanes de posar-hi tots el coll i la casa començarà a ser habitable —va afegir la mare.

—A les habitacions de dalt hi ha aranyes —va explicar l'Alícia—. Enormes.

—Aranyes? Renoi! —va exclamar la Irina—. I què semblaven?

—S'assemblaven a tu —va replicar l'Alícia.

—No comencem; d'acord? —va interrompre la mare, fregant-se el nas—. En Max les matarà.

—No cal que les matem, podem agafar-les i col·locar-les al jardí —va observar el rellotger.

—Sempre em toquen les missions heroiques —va murmurar en Max—. Pot esperar fins demà, l'extermini?

—Alícia? —va intercedir la seva mare.

—No penso dormir en una habitació plena d'aranyes i vés a saber de quina altra mena de bestioles —va dir l'Alícia.

—Cursi —va sentenciar la Irina.

—Monstre —va replicar l'Alícia.

—Max, abans no comenci una guerra, elimina les aranyes —va dir en Maximilian Carver, arrossegant la veu.

—Les mato o només les amenaço una mica? Puc retorçar-los una pota... —va suggerir en Max.

—Max! —va tallar la seva mare.

En Max es va desemmandrir i va entrar a la casa disposat a eliminar els antics llogaters. Va enfilegar l'escala que duia al pis de dalt, on hi havia les habitacions. Des de dalt de l'últim graó, els ulls brillants del gat de la Irina l'observaven fixament, sense parpellejar.

En Max va passar per davant del felí, que semblava que guardés el pis superior com un guaita. Tan bon punt va dirigir-se cap a una de les habitacions, el gat li va seguir els passos.

* * *

El terra de fusta cruixia molt dèbilment sota els seus peus. En Max va començar la caça i captura d'aràcnids per les habitacions encarades al sud-oest. Des de les finestres es podia veure la platja i la trajectòria descendent del sol cap a l'ocàs. Va examinar detingudament el terra a la recerca de petits éssers peluts i caminadors. Després de la sessió de neteja, el terra de fusta havia quedat acceptablement net i en Max va trigar un parell de minuts a localitzar el primer membre de la família aràcnida. Des d'un dels racons, va veure com una aranya de dimensions considerables avançava en línia recta cap a ell, com si fos un pinxo enviat pels de la seva espècie per fer-lo canviar de parer. Devia fer una mitja polzada, i tenia una taca daurada damunt del cos negre.

En Max va allargar la mà cap a una escombria que recolzava a la paret i va preparar-se per catapultar l'insecte a una altra vida. «Això és ridícul», va pensar mentre feia anar l'escombria amb sigil com si fos una arma mortífera. Estava començant a calcular el cop letal quan, de sobte, el gat de la Irina va abraonar-se sobre l'insecte i, obrint la seva bocassa de lleó en miniatura, va engolir l'aranya i va mastegar-la amb força. En Max va deixar anar l'escombria i va mirar astorat el gat, que li tornava una mirada malèvola.

—Bufa, quin gatet! —va remorejar.

L'animal va empassar-se l'aranya i va sortir de l'habitació, presumiblement per buscar algun familiar del seu recent aperitiu. En Max va apropar-se a la finestra.

La seva família encara era al porxo. L'Alícia va mirar-lo inquisitivament.

—Jo no m'hi amoïnaria, Alícia. No crec que vegis més aranyes.

—Assegura-te'n bé —va insistir en Maximilian Carver.

En Max va assentir i va dirigir-se cap a les habitacions del darrere de la casa, encarades al nord-est.

Va sentir miolar el gat a prop i va suposar que una altra aranya havia caigut a les urpes del felí exterminador. Les habitacions de la part del darrere eren més petites que les de la façana principal. Des d'una de les

finestres, va contemplar el panorama que s'hi observava. La casa tenia una eixida amb una caseta per guardar-hi mobles i fins i tot un vehicle. Un gran arbre, la brancada del qual sobresortia del sostremort de les golfes, s'alçava al bell mig del pati i, pel seu aspecte, en Max es va imaginar que hi era des de feia dos-cents anys.

Darrere el pati, limitat per la tanca que envoltava la casa, s'estenia un camp d'herbes salvatges i, uns cent metres més enllà, s'aixecava el que semblava un petit recinte envoltat per un mur de pedra blanquinosa. La vegetació havia envaït el lloc i ho havia transformat en una petita jungla de la qual sorgien el que a en Max li semblaven figures: figures humanes. L'última llum del dia queia sobre el camp i en Max va haver de forçar la vista. Era un jardí abandonat. Un jardí d'estàtues. En Max va contemplar hipnotitzat l'estrany espectacle de les estàtues presoneres dels matolls i tancades en aquell recinte, que feia pensar en un petit cementiri de poble. Una portalada de llances de metall segellades amb cadenes flanquejava el pas cap a l'interior. Al capdamunt de les llances, en Max hi va poder distingir un escut format per una estrella de sis puntes. A la llunyania, més enllà del jardí d'estàtues, s'alçava el llindar d'un bosc espès que semblava que no s'acabava mai.

—Has fet alguna troballa? —la veu de la mare al seu darrere va fer que sortís del somieig que li havia provocat aquella visió—. Ja ens pensàvem que les aranyes havien pogut més que tu.

—Sabies que allà al darrere, prop del bosc, hi ha un jardí d'estàtues? —En Max va assenyalar cap al recinte de pedra i la mare va abocar-se al finestral.

—Es fa fosc. El teu pare i jo anirem al poble a buscar alguna cosa per sopar, almenys fins que demà puguem comprar provisions. Us quedeu sols. Vigila la Irina.

En Max va assentir. La seva mare va besar-lo suaument a la galta i va baixar escales avall. En Max va mirar de nou el jardí d'estàtues, les siluetes del qual es fonien lentament amb la boirina del capvespre. La brisa havia començat a refrescar. En Max va tancar la finestra i va anar a fer el mateix a les altres habitacions. La petita Irina se li va afegir al passadís.

—Eren grans? —va preguntar-li fascinada.

En Max va dubtar un segon.

—Les aranyes, Max. Eren grans?

—Com un puny —va respondre en Max solemnement.

—Apa!

Capítol Tres



L'endemà, abans de l'alba, en Max va sentir que una figura envoltada de la boirina nocturna li xiuxiuejava uns mots a cau d'orella. Va incorporar-se de cop, amb el cor que li batejava amb força i la respiració entretallada. Estava sol a la seva cambra. La imatge d'aquella silueta fosca murmurant en la penombra que havia somiat va esvair-se en uns segons. Va estendre la mà cap a la tauleta de nit i va encendre el llum que en Maximilian Carver havia reparat la tarda anterior.

A través de la finestra, les primeres clarors del dia despuntaven sobre el bosc. Una boira recorria lentament el camp d'herbes salvatges i la brisa obria clarianes a través de les quals s'entreveïen les siluetes del jardí de les estàtues. En Max va agafar el seu rellotge de butxaca de la tauleta de nit i el va obrir. Les esferes de llunes somrients brillaven com làmines d'or. Faltaven uns minuts perquè fossin les sis del matí.

En Max va vestir-se en silenci i va baixar les escales lentament, amb la intenció de no despertar la resta de la família. Va anar cap a la cuina, on encara romanien sobre la taula de fusta les restes del sopar del dia anterior. Va obrir la porta de la cuina que donava a l'eixida i va sortir a l'exterior. L'aire fred i humit de la matinada mossegava la pell. En Max va travessar el pati silenciosament fins a la porta de la tanca i, un cop va haver-la tancat al seu darrere, va endinsar-se en la boira en direcció al jardí de les estàtues.

* * *

El camí a través de la boira se li va fer més llarg que no s'imaginava. Des de la finestra de la seva cambra, el recinte de pedra semblava que fos a uns cent metres de la casa. Tanmateix, mentre caminava entre les herbes salvatges, a en Max li feia l'efecte que havia recorregut més de tres-cents metres quan d'entre la boirina va sorgir la portalada de llances del jardí de les estàtues.

Una cadena rovellada envoltava els barrots de metall ennegrit, segellada amb un vell cademat que el temps havia tenyit d'un color esmorteït. En Max va recolzar el rostre entre les llances de la porta i va examinar-ne l'interior. La brolla havia anat guanyant terreny amb els anys i conferia al lloc l'aspecte d'un hivernacle abandonat. En Max va pensar que probablement ningú no havia posat els peus en aquell lloc en molt de temps i que, fos qui fos el guardià d'aquell jardí d'estàtues, ja feia molts anys que havia desaparegut.

En Max va mirar al voltant i va trobar una pedra de la mida de la seva mà al costat del mur del jardí. La va agafar i va colpejar el cademat que unia els extrems de la cadena amb insistència, fins que l'argolla envellida va cedir a les batzegades de la pedra. La cadena va quedar lliure, gronxant-se damunt dels barrots com trenes d'una cabellera metàl·lica. En Max va empènyer amb força els barrots i va adonar-se que cedien mandrosament cap a l'interior. Quan l'obertura entre les dues fulles de la porta va ser prou ampla perquè hi pogués passar, en Max va reposar un segon i va entrar al recinte.

Un cop a dins, en Max va advertir que el recinte era més gran del que havia cregut d'entrada. A primer cop d'ull, hauria jurat que hi havia prop d'una vintena d'estàtues mig amagades per la vegetació. Va avançar uns passos i va endinsar-se en el jardí salvatge. Aparentment, les figures estaven disposades en cercles concèntrics, i en Max va adonar-se per primer cop que totes miraven cap a l'oest. Semblava que les figures formaven part d'un mateix conjunt i representaven alguna cosa semblant a una troupe circense. A mesura que caminava entre elles, en Max va distingir-hi les figures d'un domador, un faquir amb un turbant i el nas aguilenc, una dona contorsionista, un forçut i tota una galeria de personatges escapats d'un circ fantasmal.

Al centre del jardí d'estàtues descansava sobre un pedestal una gran figura que representava un pallaso somrient i de cabellera arrissada. Tenia un braç estès, i el puny enfundat en un guant desproporcionadament gran semblava que colpegés un objecte invisible en l'aire. Als seus peus, en Max hi va distingir una gran llosa de pedra sobre la qual s'intuïa un dibuix en relleu. Va agenollar-se i va apartar la brolla que cobria la superfície freda per descobrir una gran estrella de sis puntes envoltada per un cercle. En Max va reconèixer el símbol, idèntic al que hi havia sobre les llances de la porta.

Quan va contemplar l'estrella, en Max va comprendre que allò que en principi li havien semblat cercles concèntrics en la situació de les estàtues era en realitat una rèplica de la figura de l'estrella de sis puntes. Cada una de les figures del jardí s'alçava en els punts d'intersecció de les línies que formaven l'estrella. En Max va incorporar-se i va contemplar l'espectacle fantasmal al seu voltant. Va recórrer amb la mirada cada una de les estàtues embolcallades per les tiges de l'herba salvatge que es gronxava al vent fins que es va aturar de nou en el gran pallaso. Una esgarripança li va recórrer el cos i va fer un pas enrere. La mà de la figura, que uns segons abans havia vist closa en un puny, estava oberta amb el palmell estès, com a senyal d'invitació. Durant un segon, en Max va sentir com l'aire fred de la matinada li cremava la gola i va notar els batecs del cor als polsos.

Lentament, com si temés despertar el son perpetu de les estàtues, va refer el camí cap a la tanca del recinte sense deixar de mirar al seu darrere a cada pas que feia. Quan va haver passat la porta, li va semblar que la casa de la platja era molt lluny. Sense pensar-s'ho dues vegades, va arrencar a córrer i aquest cop no va mirar enrere fins que no va haver arribat a la tanca de l'eixida. Quan ho va fer, el jardí de les estàtues estava submergit de nou en la boira.

* * *

L'olor de mantega i torrades inundava la cuina. L'Alícia mirava amb desgana el seu esmorzar mentre la petita Irina servia una mica de llet al gat acabat d'adoptar en un plat que el felí va deixar intacte. En Max va contemplar l'escena mentre pensava que les preferències gastronòmiques de l'animal anaven per altres camins, tal com havia pogut comprovar el dia

abans. En Maximilian Carver sostenia una tassa de cafè que li fumejava a les mans i contemplava eufòric la família.

—Aquest matí, ben aviat, he estat fent investigacions al garatge —va començar amb el posat d'«ara ve el misteri» que solia fer servir quan volia que els altres li preguntessin què havia esbrinat.

En Max coneixia tan bé les estratègies del rellotger que de vegades es preguntava qui era el pare i qui era el fill.

—I què hi has trobat? —va concedir en Max.

—No t'ho creuràs —va respondre el pare, encara que en Max va pensar: «Segur que sí»—. Un parell de bicicletes.

En Max va arrufar el nas inquisitivament.

—Són una mica velles, però amb unes gotes de greix a les cadenes poden convertir-se en un parell de bòlids —va explicar en Maximilian Carver—. I encara hi havia una altra cosa. A veure si sabeu què he trobat també al garatge?

—Un ós formiguer —va murmurar la Irina, sense deixar d'acariciar el seu company felí.

Amb només vuit anys, la filla petita dels Carver havia desenvolupat ja una tàctica demolidora per minar la moral del seu pare.

—No —va dir el rellotger, visiblement molest—. Ningú no s'anima a endevinar-ho?

En Max va advertir de cua d'ull que la mare havia estat observant l'escena i, com que havia vist que ningú no semblava interessat en les gestes detectivesques del seu marit, es llançava al rescat.

—Un àlbum de fotos? —va suggerir l'Andrea Carver amb el seu to de veu més dolç.

—Quasi, quasi —va contestar el rellotger, animat altra vegada—. Max? La seva mare va mirar-lo d'esquitllentes. En Max va assentir.

—No ho sé. Un diari?

—No. Alícia?

—Em dono —va replicar l'Alícia, visiblement absent.

—Molt bé, prepareu-vos —va començar en Maximilian Carver—. Hi he trobat un projector. Un projector de cinema. I una caixa plena de pel·lícules.

—Quina mena de pel·lícules? —va abreujar la Irina, aixecant per primer cop en un quart d'hora els ulls del seu gat.

En Maximilian Carver va arronsar les espatlles.

—No ho sé. Pel·lícules. No és fascinant? Tenim un cinema a casa.

—Això si el projector funciona —va dir l'Alícia.

—Gràcies pel suport, filla, però et recordo que el teu pare es guanya la vida arranjant màquines que no funcionen.

L'Andrea Carver va col·locar les mans damunt les espatlles del seu marit.

—M'alegro de sentir-ho, senyor Carver —va dir—, perquè convindria que algú tingués quatre paraules amb la caldera del soterrani.

—Deixa-me-la a mi —va contestar el rellotger, i es va aixecar de la taula.

L'Alícia va seguir el seu exemple.

—Senyoreta —va interrompre l'Andrea Carver—, primer l'esmorzar. Ni l'has tocat.

—No tinc gana.

—Ja me'l menjaré jo —va suggerir la Irina.

L'Andrea Carver va negar rotundament aquesta possibilitat.

—No es vol engreixar —va xiuxiuejar maliciosament la Irina al gat.

—No puc menjar amb aquesta cosa remenant la cua i deixant pèls —va abreujar l'Alícia.

Tant la Irina com el felí la van mirar amb un menyspreu idèntic.

—Cursi —va sentenciar la Irina, sortint al pati amb l'animal.

—Per què sempre deixes que se surti amb la seva? Quan jo tenia la seva edat, no me'n deixaves passar ni una —va protestar l'Alícia.

—Ja hi tornem a ser? —va dir l'Andrea Carver calmosament.

—No he començat jo —va dir la filla gran.

—Està bé. Ho sento. —L'Andrea Carver va acariciar lleument la llarga cabellera de l'Alícia, que va acotar el cap per esquivar la moixaina conciliadora—. Però acaba't l'esmorzar. Per favor.

En aquell moment, un estrèpit metàl·lic va sonar sota els seus peus. Tots es van mirar.

—El vostre pare en acció —va murmurar l'Andrea Carver mentre escurava la tassa de cafè.

Rutinàriament, l'Alícia va començar a mastegar una torrada mentre en Max mirava de treure's del cap la imatge d'aquella mà estesa i la mirada desorbitada del pallasso que somreia entre la boira del jardí de les estàtues.

Capítol Quatre



Les bicicletes que en Maximilian Carver havia rescatat dels llimbs del petit garatge estaven en millors condicions del que en Max havia esperat. De fet, semblava que mai no s'haguessin fet servir. Armat amb un parell de draps i un líquid especial per netejar metalls que la seva mare sempre duia a sobre, en Max va descobrir que sota la capa de brutícia i humitat totes dues bicicletes estaven noves i relluents. Amb l'ajuda del seu pare, va greixar la cadena i els pinyons i va inflar les rodes.

—És probable que hàgim de canviar les cambres —va explicar-li en Maximilian Carver—, però de moment ja es pot anar tirant.

Una de les bicicletes era més petita que l'altra i, mentre les netejava, en Max es preguntava constantment si el doctor Fleischmann havia comprat aquelles bicicletes anys enrere amb l'esperança de passejar amb en Jacob pel camí de la platja. En Maximilian Carver va llegir en la mirada del seu fill l'ombra de culpabilitat.

—Estic convençut que al vell doctor li hauria agradat que portessis la bicicleta.

—Jo no n'estic tan segur —va murmurar en Max—. Per què les devien deixar aquí?

—Els mals records et segueixen sense que te'ls enduguis —va contestar en Maximilian Carver—. Suposo que ningú no va tornar-les a fer servir. A veure, puja-hi. Les anirem a provar.

Van posar les bicicletes a terra i en Max va ajustar l'alçada del seient alhora que provava la tensió dels cables del fre.

—Hauríem de posar més greix als frens —va afirmar en Max.

—Ja m'ho imaginava —va corroborar el rellotger, i va posar fil a l'agulla—. Escolta, Max.

—Sí, pare.

—No en facis més cabal, d'això de les bicicletes, entesos? El que li va passar a aquella pobra família no té res a veure amb nosaltres. No sé si us ho havia d'haver explicat —va expressar el rellotger amb una ombra de preocupació al rostre.

—No hi fa res —en Max va tibar el fre novament—. Així està bé.

—Doncs vinga.

—No véns amb mi? —va preguntar en Max.

—Aquesta tarda, si encara et queden forces, et clavaré la pallissa de la teva vida. Però ara a les onze he de veure un tal Fred al poble, que em cedirà un local per instal·lar-hi la botiga. S'ha de fer negoci.

En Maximilian Carver va començar a recollir les eines i a netejar-se les mans amb un dels draps. En Max mirava el seu pare i es preguntava com devia ser en Maximilian Carver a la seva edat. El costum familiar deia que s'assemblaven, però també era costum de dir que la Irina s'assemblava a l'Andrea Carver, i això només era un dels estúpids tòpics que les àvies, tietes i tot el reguitzell de cosins insuportables que apareixien als àpats de Nadal repetien com si fossin lloros.

—En Max amb una de les seves cabòries —va comentar en Maximilian Carver, somrient.

—Sabies que prop del bosc de darrere la casa hi ha un jardí d'estàtues? —va deixar anar en Max, sorprès de sentir-se fent aquella pregunta.

—Suposo que hi ha moltes coses per aquí que encara no hem vist. El garatge mateix és ple de caixes, i aquest matí he vist que el soterrani de la caldera sembla un museu. Em sembla que, si venem tot el que hi ha en aquesta casa a un antiquari, no em caldrà ni obrir la botiga; viurem de renda.

En Maximilian Carver va mirar el seu fill inquisidorament.

—Escolta, si no proves aquesta bicicleta, tornarà a omplir-se de porqueria i es convertirà en un fòssil.

—Ja ho és —va dir en Max, fent el primer cop de pedal a la bicicleta que en Jacob Fleischmann mai no va arribar a estrenar.

En Max va pedalejar pel camí de la platja en direcció al poble, vorejant una llarga filera de cases d'aspecte similar a la nova residència dels Carver que desembocava just a l'entrada de la petita badia, on es trobava el port dels pescadors. Amb prou feines s'hi podien comptar uns quatre o cinc vaixells fondejats als vells molls, i la major part de les embarcacions eren petits bots de fusta que no ultrapassaven els quatre metres d'eslora i que els pescadors locals feien servir per batre amb xarxes velles la costa a uns cent metres de la platja.

En Max va esquivar amb la bicicleta el laberint de barques pendents de ser reparades sobre els molls i les piles de caixes de fusta de la llotja local. Amb la vista fixada en el petit far, en Max va enfil·lar l'espigó corb que tancava el port com una mitja lluna. Quan va haver arribat a l'extrem, va deixar la bicicleta recolzada al costat del far i va asseure's a descansar sobre una de les grans pedres de l'altra banda del dic, mossegades per les embranzides del mar. Des d'allà podia veure com l'oceà s'estenia com una làmina de llum engegadora fins a l'infinit.

Encara no feia ni uns minuts que s'havia assegut davant del mar, que va poder veure una altra bicicleta conduïda per un xicot alt i prim que s'acostava pel moll. El noi —en Max li feia uns setze o disset anys— va guiar la seva bicicleta cap al far i va deixar-la al costat de la d'en Max. Després, lentament, va retirar-se la densa cabellera del rostre i va caminar cap on en Max descansava.

—Hola. Tu ets de la família que s'ha instal·lat a la casa del final de la platja?

En Max va fer que sí amb el cap.

—Sóc en Max.

El noi, que tenia el rostre bronzejat pel sol i els ulls verds i penetrants, li va allargar la mà.

—Roland. Benvingut a la ciutat avorrint.

En Max va somriure i va acceptar la mà d'en Roland.

—Què us sembla la casa? Us agrada? —va fer el noi.

—Tenim opinions diferents. Al meu pare li encanta. La resta de la família ho veu d'una altra manera —va explicar en Max.

—Vaig conèixer el teu pare fa uns mesos, quan va venir al poble —va dir en Roland—. Em va semblar un paio divertit. Rellotger, oi?

En Max va assentir.

—És un paio divertit —va corroborar en Max—, de vegades. D'altres se li fiquen al cap idees com la de mudar-se aquí.

—Per què heu vingut al poble? —va preguntar en Roland.

—La guerra —va contestar-li en Max—. El meu pare pensa que no és un bon moment per viure a la ciutat. Suposo que té raó.

—La guerra —va repetir en Roland, abaixant els ulls—. A mi em reclutaran al setembre.

En Max va emmudir. En Roland va adonar-se del seu silenci i va somriure de nou.

—Té el seu costat bo —va dir—. Potser és el meu darrer estiu al poble.

En Max va tornar-li tímidament el somriure, pensant que d'aquí a uns anys, si la guerra no s'havia acabat, també rebria l'ordre d'allistar-se a l'exèrcit. Fins i tot en un dia enlluernador com aquell, el fantasma invisible de la guerra embolcallava el futur amb un mantell de tenebra.

—Suposo que encara no has vist el poble —va dir en Roland.

En Max va fer que no.

—Bé, passerell. Agafa la bici. Comencem la visita turística sobre rodes.

En Max havia de fer un esforç per mantenir el ritme d'en Roland i, així, quan no havien fet ni dos-cents metres pedalejant des de la punta de l'espigó, va començar a notar les primeres gotes de suor que li baixaven pel front i els costats. En Roland va girar-se i va mirar-lo sorneguerament.

—Falta de pràctica, eh? La vida a ciutat t'ha fet perdre la forma —li va cridar, sense afliuixar la marxa.

En Max va seguir en Roland a través del passeig que vorejava la costa i després s'endinsava pels carrers del poble. Quan en Max començava a endarrerir-se, en Roland va afliuixar la velocitat fins que va aturar-se prop d'una gran font de pedra, al bell mig d'una plaça. En Max va pedalejar fins allí i va deixar la bicicleta a terra. L'aigua de la font brollava deliciosament fresca.

—No t'ho aconsello —va dir-li en Roland, llegint-li els pensaments—. Flat.

En Max va respirar profundament i va submergir el cap sota el doll d'aigua freda.

—Anirem més a poc a poc —va concedir en Roland.

En Max va romandre sota la dutxa de la font uns segons i després es va recolzar contra la pedra; el cap li regalimava cap a la roba. En Roland li somreia.

—De fet, no m’esperava que aguantessis tant. Aquest —va assenyalar els voltants— és el centre del poble. La plaça de l’ajuntament. Aquell edifici són els jutjats, però ja no es fan servir. Els diumenges hi ha mercat. I a les nits d’estiu es projecten pel·lícules a la paret de l’ajuntament. Normalment velles i amb les bobines equivocades.

En Max va fer que sí dèbilment, mentre recuperava l’alè.

—Sona fascinant, eh? —va riure en Roland—. També hi ha una biblioteca, però m’hi jugo el coll que no té ni seixanta llibres.

—I què s’hi pot fer, aquí? —va aconseguir d’articular en Max—. A part d’anar amb bici.

—Bona pregunta, Max. Veig que ho comences a entendre. Continuem?

En Max va sospirar i tots dos van tornar a pujar a les bicis.

—Però ara seré jo qui porti el ritme —va exigir en Max.

En Roland va arronsar les espatlles i va començar a pedalejar de nou.

Durant un parell d’hores, en Roland va guiar en Max amunt i avall del petit poble i la rodalia. Van contemplar els penya-segats de l’extrem sud, on en Roland li va revelar que hi havia el millor indret per capbussar-se, prop d’un vell vaixell enfonsat el 1918 i que ara havia esdevingut una jungla submarina amb tota mena d’algues estranyes. En Roland va explicar-li que, durant una terrible tempesta nocturna, el vaixell va embarrancar-se amb les perilloses roques que jeien a escassos metres de la superfície. La fúria del temporal i la foscor de la nit amb prou feines esquinçada pel terrabastall dels llampecs van fer que tots els tripulants de la nau morissin ofegats en el naufragi. Tots llevat d’un. L’únic supervivent d’aquella tragèdia va ser un enginyer que, en reconeixement a la providència que va voler salvar-li la vida, va instal·lar-se al poble i va construir un gran far dalt dels abruptes penya-segats de la muntanya que presidia l’escenari d’aquella nit. Aquell home, ara ja vell, va continuar fent de guardià del far i va resultar ser l’«avi adoptiu» d’en Roland. Després del naufragi, una parella del poble va dur el faroner a l’hospital i se’n va fer càrrec fins que es va restablir del tot. Anys més tard, tots dos van morir en un accident d’automòbil i el faroner va tenir cura del petit Roland, que tot just tenia un any.

En Roland vivia amb ell a la casa del far, però passava moltes estones a la cabana que ell mateix havia construït a la platja, al peu dels penya-segats.

En tots els sentits, el faroner era el seu avi de debò. La veu d'en Roland va revelar una certa amargor mentre li contava aquests fets, que en Max va escoltar en silenci i sense fer preguntes. Després del relat del naufragi, van caminar pels carrers propers a la vella església on en Max va conèixer alguns vilatans, gent afable que va afanyar-se a donar-li la benvinguda al poble.

Finalment, en Max, exhaust, va decidir que no calia conèixer tot el poble en un sol matí i que si, com semblava, hi havia de passar uns quants anys, tindria més temps del que volia per descobrir-ne els misteris, si és que n'hi havia.

—També tens raó —va coincidir en Roland—. Escolta, quasi tots els matins d'estiu vaig a capbussar-me al vaixell enfonsat. Voldràs venir-hi amb mi, demà?

—Si et capbusses tal com vas amb bicicleta, m'ofegaré —va dir en Max.

—Tinc unes ulleres i unes aletes de més —va explicar-li en Roland.

L'oferta resultava temptadora.

—D'acord. He de dur alguna cosa?

En Roland va fer que no.

—Jo ho duré tot. Però, ben mirat, porta l'esmorzar. Et recolliré a les nou a casa teva.

—Dos quarts de deu.

—No t'adormis.

Quan en Max va començar a pedalejar per tornar a la casa de la platja, les campanes de l'església anunciaven les tres de la tarda i el sol començava a amagar-se darrere un mantell de núvols foscos que semblava que presagiessin la pluja. Mentre s'allunyava, en Max va girar el cap enrere. Dret al costat de la bicicleta, en Roland el saludava amb la mà.

La tempesta es va abatre sobre el poble com un sinistre espectacle de fira ambulat. En uns minuts, el cel semblava talment una volta plomissa i el mar va adquirir una tonalitat metàl·lica i opaca, com una immensa bassa de mercuri. Els primers llampecs van venir de la mà de la ventada que empenyia la tempesta des del mar. En Max va pedalejar amb força, però la

tamborinada el va atrapar quan encara li quedaven uns cinc metres per arribar a la casa de la platja. Quan va arribar a la tanca blanca, estava xop com si hagués sorgit del mar. Va córrer per deixar la bicicleta al cobert del garatge i va entrar a casa per la porta de l'eixida. La cuina estava deserta, però una olor mengívola se sentia en l'ambient. En un extrem de la taula, en Max va localitzar una safata amb entrepans de carn i una gerra de llimonada casolana. Al seu costat hi havia una nota escrita amb l'estilitzada cal·ligrafia de l'Andrea Carver.

Max, aquí tens el dinar. El teu pare i jo serem al poble tota la tarda per coses de la casa. Que NO et passi pel cap de fer servir el bany del pis de dalt. La Irina ve amb nosaltres.

En Max va deixar la nota i va endur-se la safata a l'habitació. La marató ciclista del matí l'havia deixat exhaust i famolenc. La casa semblava buida. L'Alícia no hi era o s'havia tancat a la seva cambra. En Max va anar directament cap a la seva, es va canviar de roba i es va ajeure al llit per assaborir els exquisits entrepans que la mare li havia deixat. A fora, la pluja colpejava amb força i els trons feien tremolar les finestres. En Max va encendre el petit llum de la seva tauleta i va agafar el llibre sobre Copèrnic que en Maximilian Carver li havia regalat. Havia començat a llegir quatre vegades el mateix paràgraf quan va adonar-se que es moria de ganes d'anar a capbussar-se l'endemà prop del vaixell enfonsat amb el seu nou amic Roland. Va engolir els entrepans més de pressa que corrents i després va tancar els ulls, escoltant només el dringar de la pluja sobre el sostre i els vidres. Li agradava la pluja i el so de l'aigua relliscant per la canonada de desguàs que recorria la vora de la teulada.

Quan plovia amb força, en Max sentia que el temps s'aturava. Era com una treva en la qual hom podia deixar de fer qualsevol cosa que l'ocupés en aquell moment i senzillament apropar-se a contemplar l'espectacle d'aquella infinita cortina de llàgrimes del cel des d'una finestra, durant hores. Va deixar una altra vegada el llibre sobre la tauleta i va apagar el llum. A poc a poc, embolcallat en el so hipnòtic de la pluja, va caure adormit.

Capítol Cinc



Les veus de la família al pis de baix i les corredisses de la Irina escales amunt i avall van despertar en Max. Ja s'havia fet fosc, però en Max va poder veure com la tempesta havia passat deixant al seu darrere una estora d'estels al cel. Va donar un cop d'ull al rellotge i va comprovar que havia dormit prop de sis hores. S'estava incorporant quan uns artells van colpejar la porta.

—És hora de sopar, bella dorment! —va bramar la veu eufòrica d'en Maximilian Carver a l'altra banda. Per un moment, en Max va preguntar-se per quin motiu el seu pare semblava tan content. De seguida va recordar la sessió cinematogràfica que havia promès aquell mateix matí durant l'esmorzar.

—Ara baixo —va contestar, sentint encara el gust pastós dels entrepans de carn a la boca.

—Val més que vinguis —va replicar el rellotger, baixant cap al pis de sota.

Encara que no tenia gens ni mica de gana, en Max va baixar a la cuina i va asseure's a taula amb la resta de la família. L'Alícia mirava embadalida el seu plat, sense tocar-lo. La Irina devorava la seva ració amb gaudi i murmurava paraules inintel·ligibles al seu detestable gat, que la mirava fixament als peus. Van sopar amb calma mentre en Maximilian Carver

explicava que havia trobat un local excel·lent al poble per instal·lar-hi la rellotgeria i començar el negoci de nou.

—I tu què has fet, Max? —va demanar l'Andrea Carver.

—He estat al poble. —La resta de la família va mirar-lo com si esperés més detalls—. He conegut un noi, en Roland. Demà anirem a capbussar-nos.

—En Max ja ha fet un amic —va exclamar en Maximilian Carver, triomfal—. Ho veieu com us ho deia?

—I com és aquest Roland, Max? —va preguntar l'Andrea Carver.

—No ho sé. Simpàtic. Viu amb el seu avi, el guardià del far. M'ha ensenyat una pila de coses del poble.

—I on dius que anireu a capbussar-vos? —va preguntar el pare.

—A la platja del sud, a l'altra banda del port. Segons en Roland, hi ha les restes d'un vaixell enfonsat fa molts anys.

—Que hi puc venir? —va interrompre la Irina.

—No —va abreujar l'Andrea Carver—. No serà perillós, Max?

—Mama...

—D'acord —va concedir l'Andrea Carver—. Però tingues seny.

En Max va fer que sí.

—Jo, de jove, havia estat molt bon capbussador —va començar en Maximilian Carver.

—Ara no, rei —va tallar la seva esposa—. No ens havies d'ensenyar unes pel·lícules?

En Maximilian Carver va arronsar les espatlles i va aixecar-se, disposat a fer els honors de projeccionista.

—Dóna un cop de mà al teu pare, Max.

Per un moment, abans de fer el que li demanaven, en Max va mirar de cua d'ull la seva germana Alícia, que havia romàs en silenci durant tot el sopar. La seva mirada absent semblava confirmar que tenia el cap en una altra banda, però, per alguna raó que en Max no acabava d'entendre, ningú més no se n'havia adonat o preferia no fer-ho. Per un moment, l'Alícia va tornar-li la mirada. En Max va procurar somriure-li.

—Vols venir demà amb nosaltres? —es va oferir—. En Roland t'agradarà.

L'Alícia va esbossar un lleu somriure, i sense dir un mot, va dir que sí mentre una engruna de llum s'encenia en els seus ulls foscos i sense fons.

* * *

—Tot a punt. Fora els llums —va dir en Maximilian Carver mentre acabava d'enfilar la bobina de la pel·lícula en el projector. L'aparell semblava que fos de l'època de Copèrnic i en Max no les tenia totes sobre si funcionaria.

—Què veurem? —va demanar l'Andrea Carver, gronxant la Irina als braços.

—No en tinc ni idea —va confessar el rellotger—. Hi ha una caixa al garatge amb desenes de pel·lícules sense cap indicació. N'he agafades unes quantes a l'atzar. No m'estranyaria que no es veiés res. Les emulsions de les pel·lícules s'espatllen amb molta facilitat i després de tants anys el més probable és que s'hagin després de la pel·lícula.

—Què vol dir, això? —va interrompre la Irina—. Que no veurem res?

—Només hi ha una manera de saber-ho —va contestar en Maximilian Carver mentre feia girar l'interruptor del projector.

En uns segons, el so de motocicleta vella de l'aparell va cobrar vida i el fil parpellejant de l'objectiu va travessar la sala com una llança de llum. En Max va concentrar la mirada en el rectangle projectat sobre la paret blanca. Era com si mirés dins d'una llanterna màgica, sense saber del cert quines visions podien escapar-se d'aquell invent. Va contenir l'alè i, en un moment, la paret va inundar-se d'imatges.

* * *

Només li van caldre uns segons perquè en Max s'adonés que aquella pel·lícula no procedia del magatzem de cap vell cinema. No era cap còpia de cap film famós, ni tan sols un rotllo perdut d'algun serial mut.

Les imatges borroses i esgarrapades pel temps delataven l'evident condició d'afeccionat de qui les havia preses. Només era una pel·lícula casolana, probablement rodada anys enrere per l'antic amo de la casa, el Doctor Fleischmann. En Max va pensar que es podia dir el mateix de la resta de rotllos que el seu pare havia trobat al garatge al costat del vetust projector. Les il·lusions del club de cinema particular d'en Maximilian Carver s'havien esvaït més de pressa que corrents.

La pel·lícula, maldestra, mostrava un passeig per algun lloc que semblava un bosc. La cinta havia estat rodada mentre l'operador caminava lentament entre els arbres i la imatge avançava a tomballons, amb canvis

bruscos de llum i enfocament que quasi no permetien reconèixer el lloc on es desenvolupava l'estrany passeig.

—Però, què és això? —va exclamar la Irina, visiblement decebuda, mirant el seu pare, que contemplava perplex l'estranya i, veient el primer minut de projecció, insuportablement avorrida pel·lícula.

—No ho sé —va murmurar en Maximilian Carver, enfonsat—. No m'esperava això...

En Max també havia començat a perdre interès per la pel·lícula quan alguna cosa va cridar-li l'atenció en la caòtica cascada d'imatges.

—I si provem amb un altre rotllo, estimat? —va suggerir l'Andrea Carver, mirant de salvar del naufragi la il·lusió del marit pel suposat arxiu cinematogràfic del garatge.

—Espera —va tallar en Max, reconeixent una silueta familiar en la pel·lícula.

Ara l'objectiu havia sortit del bosc i avançava cap a alguna cosa que semblava un recinte tancat per uns alts murs de pedra amb una portalada alta de llances. En Max coneixia aquell lloc, hi havia estat aquell matí. Fascinat, en Max va contemplar com l'objectiu ensopegava lleugerament i s'endinsava després a l'interior del jardí d'estàtues.

—Sembla un cementiri —va murmurar l'Andrea Carver—. Què és això?

L'objectiu va recórrer uns metres per l'interior del jardí d'estàtues. A la pel·lícula, el lloc no tenia l'aspecte d'estar abandonat, tal com ell l'havia descobert. No s'hi veia ni rastre de les herbes salvatges i la superfície del terra de pedra estava neta i polida, com si un guardià tingués cura de mantenir-lo immaculat nit i dia. L'objectiu va aturar-se davant de cada una de les estàtues disposades en els punts cardinals de la gran estrella que podia distingir-se clarament al peu de les figures. En Max va reconèixer els rostres de pedra blanca i les seves vestimentes de firaires de circ ambulant. Hi havia alguna cosa inquietant en la tensió i la postura que adoptaven els cossos d'aquelles figures fantasmals i en la ganyota teatral dels seus rostres encoberts darrere la immobilitat que semblava només aparent.

La pel·lícula va anar mostrant els components de la banda circense sense cap tall. La família va contemplar aquella visió espectral en silenci, sense que se sentís res més que el queixós trontollar del projector.

Finalment, l'objectiu va dirigir-se cap al centre de l'estrella traçada sobre la superfície del jardí d'estàtues. La imatge va revelar la silueta a

contrallum del pallasso somrient, sobre el qual convergien les altres estàtues. En Max va observar detingudament les faccions d'aquell rostre i va sentir de nou aquella esgarripança que li havia recorregut el cos quan l'havia tingut cara a cara. Hi havia alguna cosa a la imatge que no concordava amb el que en Max recordava de la seva visita al jardí d'estàtues, però la deficient qualitat de la pel·lícula va impedir-li obtenir una visió clara del conjunt de l'estàtua que li permetés esbrinar-ho. La família Carver va romandre en silenci mentre els últims metres de pel·lícula corrien sota el feix del projector. En Maximilian Carver va parar l'aparell i va encendre el llum.

—En Jacob Fleischmann —va murmurar en Max—. Aquestes són les pel·lícules casolanes d'en Jacob Fleischmann.

El seu pare va assentir en silenci. S'havia acabat la sessió de cinema i en Max va sentir per uns instants que la presència d'aquell convidat invisible que quasi deu anys enrere s'havia ofegat a pocs metres d'allà, a la platja, impregnava cada racó d'aquella casa, cada graó de l'escala, i el feia sentir com un intrús.

Sense dir ni mitja paraula, en Maximilian Carver va començar a desmantellar el projector, i l'Andrea Carver va agafar la Irina a coll i se la va endur escales amunt per allitar-la.

—Puc dormir amb tu? —va preguntar la Irina, abraçant la mare.

—Deixa-ho estar —va dir en Max al pare—. Ja ho desaré jo.

En Maximilian va somriure al seu fill i li va fer un copet a l'esquena, fent que sí.

—Bona nit, Max. —El rellotger va girar-se vers la seva filla—. Bona nit, Alícia.

—Bona nit, pare —va contestar l'Alícia, observant com el pare s'enfilava escales amunt cap al pis de dalt amb un aire cansat i decebut.

Quan els passos del rellotger van perdre's, l'Alícia va mirar en Max fixament.

—Promet-me que no diràs a ningú el que t'he de dir.

En Max va assentir.

—T'ho prometo. De què es tracta?

—El pallasso. El de la pel·lícula —va començar l'Alícia—. L'he vist abans. En un somni.

—Quan? —va preguntar en Max, sentint que el pols se li accelerava.

—La nit abans que vinguéssim a aquesta casa —va respondre la seva germana.

En Max va asseure's davant de l'Alícia. Era difícil de llegir les emocions d'aquell rostre, però en Max va intuir una ombra de temor als ulls de la noieta.

—Explica-m'ho —va sol·licitar en Max—. Què vas somiar, exactament?

—És estrany, però en el somni era, no ho sé, com diferent —va dir l'Alícia.

—Diferent? —va preguntar en Max—. En quin sentit?

—No era un pallasso. No ho sé —va respondre, arronsant les espatlles com si volgués treure importància al fet, encara que la seva veu tremolosa li traïa els pensaments—. Creus que vol dir alguna cosa?

—No —va mentir en Max—, probablement no.

—Suposo que no —va corroborar l'Alícia—. Allò de demà segueix vigent? Allò d'anar a capbussar-se...

—És clar. Et desperto?

L'Alícia va somriure al germà petit. Era la primera vegada que en Max la veia somriure en mesos, potser en anys.

—Estaré desperta —va contestar l'Alícia mentre es dirigia a la seva habitació—. Bona nit.

—Bona nit —va contestar en Max.

En Max va esperar que la porta de l'habitació de l'Alícia es tanqués i va asseure's a la butaca, al costat del projector. Des d'allà podia sentir com els seus pares parlaven a mitja veu a la seva cambra. La resta de la casa va quedar immersa en el silenci nocturn, només enterbolit pel so del mar a la platja. En Max va comprovar que algú el mirava des del peu de les escales. Els ulls grogosos i brillants del gat de la Irina l'observaven fixament. En Max va mirar el felí.

—Fora —va ordenar-li.

El gat va sostenir la mirada durant uns segons i després es va perdre entre les ombres. En Max va incorporar-se i va començar a recollir el projector i la pel·lícula. Va pensar d'endur-se de nou l'equip al garatge, però la idea de sortir a fora essent negra nit li va resultar poc seductora. Va apagar els llums de la casa i va pujar a la seva cambra. Va mirar a través de la finestra en direcció al jardí d'estàtues, que no es distingia en la foscor de la nit. Va ajeure's al llit i va apagar el llumet de la tauleta de nit.

Contràriament al que en Max s'esperava, l'última imatge que va passar-li pel cap aquella matinada abans d'adormir-se no va ser el sinistre passeig cinematogràfic pel jardí de les estàtues, sinó aquell somriure inesperat de la seva germana Alícia pocs minuts abans, a la sala. Havia estat un gest aparentment insignificant però, per alguna raó que en Max no acabava d'entendre, va intuir que s'havia obert una porta entre ells i que, des d'aquella nit, mai no tornaria a veure la seva germana com una desconeguda.

Capítol Sis



Poc després de clarejar, Alícia va obrir els ulls i va descobrir que després del vidre de la seva finestra dos profunds ulls grocs la miraven fixament. L'Alícia es va incorporar sobtadament i el gat de la Irina, sense pressa, es va retirar de l'ampit de la finestra. Detestava a aquell animal, la seva conducta altiva i aquella olor penetrant que li precedia i delatava la seva presència abans que entrés en una habitació. No era la primera vegada que l'havia sorprès escrutant-la furtivament. Des del moment en què la Irina va aconseguir portar l'odiós felí a la casa de la platja, Alícia havia observat que sovint l'animal romania immòbil durant minuts, vigilant, espiant els moviments d'algun membre de la família des del llindar d'una porta o amagat en les ombres. Secretament, l'Alícia acariciava la idea que algun gos de carrer donés bon compte d'ell en algun dels seus passejos nocturns.

A l'exterior, el cel estava perdent el tint que sempre acompanyava a l'alba i els porpres d'un intens sol es perfilaven sobre més enllà del jardí. Encara faltaven almenys un parell d'hores perquè l'amic del Max passés a buscar-los. Va tornar a acotxar-se en el llit i, encara que sabia que no tornaria a adormir-se una altra vegada, va tancar els ulls i va escoltar el so distant del mar trencant a la platja. Una hora més tard, en Max va copejar suaument a la seva porta amb els artells. L'Alícia va baixar les escales de puntetes. Max i el seu amic esperaven fora, en el porxo. Abans de sortir es

va detenir un segon al vestíbul i va poder escoltar les veus dels dos nois xerrant. Va respirar profundament i va obrir la porta.

En Max, recolzat a la barana del porxo, es va tombar i va somriure. Al costat d'ell hi havia un noi de cara profundament bronzejada i cabell color palla que li treia gairebé un pam al Max.

—Aquest és en Roland —va intervenir en Max—. Roland, la meva germana Alícia.

Roland va assentir cordialment i va desviar la vista cap a les bicicletes però al Max no se li va escapar el joc de mirades que en qüestió de dècimes s'havia creuat entre el seu amic i l'Alícia, va pensar que allò anava a ser més divertit del que esperava.

—Com ho fem? —va preguntar l'Alícia—. Només hi ha dues bicicletes.

—Jo crec que el Roland pot portar-te a la seva —va respondre en Max—. No, Roland?

El Roland va clavar la vista al terra.

—Sí, és clar —va murmurar—. Però tu portes l'equip.

Max va subjectar l'equip de busseig que el Roland havia portat amb un tensor a la plataforma que hi havia després del seient de la seva bicicleta. Sabia que hi havia una altra bicicleta al cobert del garatge, però la idea de què en Roland portés a la seva germana el divertia. L'Alícia es va asseure a sobre de la barra de la bicicleta i es va aferrar al coll de Roland. Sota la pell colrada pel sol, en Max va advertir que el Roland lluitava inútilment per no enrojolar-se.

—Llesta —va dir l'Alícia—. Espero no pesar massa.

—Som-hi —va sentenciar en Max i va començar a pedalar pel camí de la platja seguit del Roland i l'Alícia.

Al poc, Roland li va prendre la davantera i, una vegada més, en Max va haver d'alleugerir la marxa per no quedar-se endarrerit.

—Vas bé? —va preguntar en Roland a l'Alícia.

L'Alícia va assentir i va contemplar com la casa de la platja s'anava perdent en la distància.

La platja de l'extrem sud a l'altre costat del pont formava una mitja lluna extensa i desolada. No era una platja de sorra, sinó que estava coberta per petits còdols polits pel mar, algues i restes marines que l'onatge i la Mare Naturalesa havien deixat assecar-se al sol. Després de la platja, ascendint en vertical, s'aixecava una paret de penya-segats escarpats en el cim dels quals, fosca i solitària, s'alçava la torre del far.

—Aquest és el far del meu avi —va assenyalar en Roland mentre deixaven les bicicletes al costat d'un dels camins que descendien entre les roques fins a la platja.

—Viviu els dos allí? —va preguntar l'Àlícia.

—Més o menys —va respondre en Roland—. Amb el temps he construït una petita cabana aquí sota a la platja i es pot dir que gairebé és la meva casa.

—La teva pròpia cabana? —va inquirir en Max, tractant de localitzar-la amb la vista.

—Des d'aquí no la veuràs —va aclarir en Roland—. En realitat era un vell cobert de pescadors abandonat. El vaig arreglar i ara no està malament. Ja el veureu.

Roland els va guiar fins a la platja i una vegada allí es va treure les sandàlies. El Sol s'alçava al cel i el mar brillava com una làmina de plata fosa. La platja estava deserta i una brisa impregnada de salnitre bufava des de l'oceà.

—Cura amb aquestes pedres. Jo estic acostumat, però és fàcil caure si no tens pràctica.

L'Àlícia i el seu germà van seguir al Roland a través de la platja fins a la seva cabana. Es tractava d'una cabina de fusta pintada de blau. La cabana tenia un petit porxo i Max va advertir un fanal rovellat que penjava d'una cadena.

—Això és del vaixell —va explicar en Roland— he tret un munt de coses d'allà baix i les he portat a la cabana. Què us sembla?

—És fantàstica —va exclamar l'Àlícia—. Dorms aquí?

—De vegades, sobretot a l'estiu. A l'hivern a part del fred, no m'agrada deixar sol a l'avi a dalt.

En Roland va obrir la porta de la cabana i va cedir el pas al' Àlícia i al Max.

—Endavant. Benvinguts a palau.

L'interior de la cabana del Roland semblava un d'aquests vells basars d'antiguitats marineres. El botí que el Roland havia arrabassat durant anys al mar relluïa en la penombra com un museu de misteriosos tresors de llegenda.

—No és més que quincalla —va dir en Roland—, però ho col·lecciono. Potser avui traurem alguna cosa.

La resta de la cabana es componia d'un vell armari, una taula, unes quantes cadires i un llit sobre el qual hi havia unes prestatgeries amb alguns llibres i un llum d'oli.

—M'encantaria tenir una casa com aquesta —va murmurar en Max.

En Roland va somriure, escèptic.

—S'accepten ofertes —va bromejar en Roland, visiblement orgullós davant la impressió que la seva casa havia despertat en els seus amics—. Bé, a l'aigua.

Van seguir al Roland fins a la riba de la platja i en Roland va començar a desfer el farcell que Atenia l'equip de busseig.

—El vaixell està a uns vint-i-cinc o trenta metres de la riba. Aquesta platja és més profunda del que sembla; als tres metres ja no es fa peu. El casc està a uns deu metres de profunditat —va explicar en Roland.

L'Alícia i el Max es van dirigir una mirada que s'explicava per si sola.

—Sí, la primera vegada no és recomanable tractar d'arribar a baix. De vegades, quan hi ha mar de fons, es formen corrents i pot ser perillós. Una vegada em vaig portar un esglai de mort.

En Roland va tendir unes ulleres i unes aletes al Max.

—Bé. Només hi ha equip per a dos. Qui baixa primer?

L'Alícia va assenyalar al Max amb l'índex estès.

—Gràcies —va murmurar en Max.

—No et preocupis, Max —el va tranquil·litzar en Roland—. Tot és començar. La primera vegada que vaig baixar per poc em dona alguna cosa. Hi havia una morena enorme en una de les xemeneies.

—Una què? —va saltar en Max.

—Res —va reposar en Roland—. És una broma. No hi ha bestioles allà baix. T'ho prometo. I és rar, perquè normalment els vaixells enfonsats són com a viviers de peixos, però aquest no. No els agrada. Escolta, no t'agafarà ara la por?

—Por? —va dir el Max—. Jo?

Encara que en Max s'estava col·locant les aletes va observar com en Roland li feia una acurada radiografia a la seva germana mentre es treia el vestit de cotó i es quedava amb el seu vestit de bany blanc l'únic que tenia. L'Alícia es va endinsar a l'aigua fins que li va cobrir els genolls.

—Escolta —li va murmurar—, és la meva germana, no un pastís. D'acord?

El Roland li va dirigir una mirada de complicitat.

—Tu l’has portat, no jo —va respondre amb un somriure felí.

—A l’aigua —va tallar en Max—. Et vindrà bé.

L’Alícia es va tombar i els va contemplar abillats com a bussos amb una ganyota burleta.

—Quines pintes! —es va dir sense poder reprimir el riure.

El Max i en Roland es van mirar a través de les ulleres de busseig.

—Una última cosa —va apuntar en Max—, jo mai he fet això abans. Bussejar, vull dir. He nedit en piscines, és clar, però no estic segur si sabré...

Roland va posar els ulls en blanc.

—Saps respirar sota l’aigua? —preguntà.

—He dit que no sabia bussejar, no que fos ximple —va respondre en Max.

—Si saps respirar a l’aigua, saps bussejar —va aclarir el Roland.

—Aneu amb compte —va apuntar l’Alícia—. Escolta, Max, segur que això és una bona idea?

—No passarà res —va assegurar en Roland, alhora que li palmejava l’espatlla—. Vostè primer, Capità Nemo.

En Max es va submergir per primera vegada a la seva vida sota la superfície del mar i va descobrir com s’obria davant els seus ulls atònits un univers de llum i ombres que sobrepassava quant havia imaginat. Els feixos del sol es filtraven en cortines boiroses de claredat que onejaven lentament i la superfície s’havia convertit ara en un mirall opac i dansant. Va contenir la respiració uns segons més i va tornar a emergir a per aire. El Roland, a un parell de metres d’ell, el vigilava atentament.

—Tot bé? —va preguntar.

Max va assentir, entusiasmat.

—Ho veus? És fàcil. Neda al meu costat —va indicar en Roland abans de submergir-se de nou.

Max va dirigir una última mirada a la riba i va veure com l’Alícia li saludava, somrient. Li va retornar la salutació i es va apressar a nedar al costat del seu company, mar endins. En Roland el va guiar fins a un punt en el qual la platja semblava llunyana, encara que en Max sabia que amb prou feines distava una trentena de metres fins a la Terra. Amb el cap sota l’aigua, ajustant-se les gomes de les ulleres de busseig. Els seus ulls van trigar un parell de segons a acostumar-se a la penombra submarina. Només llavors va poder veure l’espectacle del casc enfonsat del vaixell, tombat

sobre el costat i envoltat en una màgica llum espectral. El buc devia mesurar al voltant de cinquanta metres, potser més, i tenia una profunda bretxa oberta des de la proa fins a la sentina. La via oberta sobre el casc semblava una ferida negra i sense fons infligida per afilades urpes de pedra. Sobre la proa, sota una capa rogenca d'òxid i algues, es podia llegir el nom del vaixell Orpheus.

L'Orpheus tenia aspecte d'haver estat en el seu moment un vell mercant, no un vaixell de passatgers. L'acer esquerdat del buc estava solcat de petites algues però, tal com en Roland havia dit, no hi havia un sol peix nedant sobre el casc. Els dos amics el van recórrer des de la superfície, detenint-se cada sis o set metres per contemplar amb detall les restes del naufragi. En Roland havia dit que el vaixell es trobava a uns deu metres de profunditat, però, des d'allà, al Max aquella distància li semblava infinita. Es va preguntar com se les havia arreglat en Roland per recuperar tots aquells objectes que havien vist en la seva cabana de la platja. El seu amic, com si hagués llegit els seus pensaments, li va fer un senyal perquè esperés a la superfície i es va submergir batent poderosament les aletes. I en Max va observar al Roland, que descendia fins a tocar el casc de l'Orpheus amb la punta dels seus dits. Una vegada allà, agafant-se acuradament als sortints del casc, va anar reptant fins a la plataforma, que en el seu moment havia estat el pont de comandament. Des de la seva posició, en Max podia distingir tota la roda del timó i altres instruments a l'interior. En Roland va nedar fins a la porta del pont, i va entrar al vaixell. En Max va sentir una punxada d'inquietud en veure al seu amic desaparèixer a l'interior del vaixell enfonsat. No va apartar els ulls d'aquella comporta mentre el Roland nedava per l'interior del pont, preguntant-se què podia fer si succeïa alguna cosa. Als pocs segons, en Roland va emergir de nou del pont i va ascendir ràpidament cap a ell, deixant a la seva esquena una garlanda de bombolles. En Max va treure el cap a la superfície i va respirar profundament. El rostre del Roland va aparèixer a un metre del seu, amb un somriure d'orella a orella.

—Sorpresa! —va exclamar.

Max va comprovar que sostenia alguna cosa a la mà.

—Què és això? —va inquirir en Max, assenyalant l'estrany objecte metàl·lic que Roland havia rescatat del pont.

—Un sextant.

Max va enarcar les celles. No tenia ni idea del que el seu amic estava dient.

—Un sextant és un aparell que s’usa per calcular la posició al mar —va explicar en Roland, amb la veu entretallada després de l’esforç de mantenir la respiració durant gairebé un minut, vaig a tornar a baixar. Aguanta-m’ho.

En Max va començar a articular una protesta, Però en Roland es capbussà de nou sense donar-li amb prou feines temps d’obrir la boca. Inhalà profundament i va submergir el cap de nou per seguir la immersió del Roland. Aquesta vegada el seu company va nedar al llarg del buc fins a la popa del vaixell. En Max va aletejar seguint la trajectòria del Roland. Va contemplar al seu amic apropar-se a un ull de bou i provar de mirar a l’interior del vaixell. En Max va contenir la respiració fins que va sentir que els seus pulmons li cremaven i va deixar anar llavors tot l’aire, llest per emergir de nou i respirar.

Tanmateix, en aquell últim segon, els seus ulls van descobrir una visió que el va deixar gelat. A través de la tenebra submarina, onejava una vella bandera podrida i esfilagarsada presa a un masteler a la popa de l’Orpheus. En Max la va observar detingudament i va reconèixer el símbol gairebé esvaït que encara podia distingir-se en ella: un estel de sis puntes sobre un cercle. Max va sentir que una esgarripança li recorria el cos. Havia vist aquell estel abans, en el reixat de llances del jardí d’estàtues. El sextant del Roland se li va escapar d’entre els dits i es va enfonsar en la foscor. Presa d’un temor indefinible, el Max va nedar atropelladament cap a la riba.

Més tard, asseguts a l’ombra de la cabanya, en Roland i en Max contemplaven a l’Alícia mentre recollia velles petxines entre les pedres de la riba.

—Estàs segur d’haver vist aquest símbol abans, Max?

Max va assentir.

—De vegades, sota l’aigua, les coses semblen ser el que no són —va començar en Roland.

—Sé el que vaig veure —va tallar en Max—. D’acord?

—D’acord —va concedir en Roland—. Vas veure un símbol que segons tu està també en aquesta espècie de cementiri que hi ha darrere de la vostra casa I què?

Max es va aixecar i es va encarar al seu amic.

—I què? Et torno a repetir tota la història?

El Max havia passat els vint-i-cinc últims minuts explicant-li al Roland tot quant havia vist en el jardí d'estàtues, inclosa la pel·lícula del Jacob Fleischmann.

—No cal —va respondre secament en Roland.

—Llavors, com és possible que no em creguis? —va etzibar-li en Max—. Creus que m'invento tot això?

—No he dit que no et cregui, Max —va dir el Roland somrient lleugerament a l'Alícia, que havia tornat del seu passeig per la riba amb una petita bossa plena de petxines—. Hi ha hagut sort?

—Aquesta platja és un museu —va respondre l'Alícia fent tentinejar la bossa amb les seves captures.

En Max, impacient, va posar els ulls en blanc.

—Em creus llavors? —va tallar, clavant els seus ulls en el Roland...

El seu amic li va retornar la mirada i va romandre en silenci uns segons.

—En Max diu que el teu avi viatjava en aquest vaixell la nit en què es va enfonsar —va dir ella, col·locant la seva mà sobre l'espatlla del noi—. És veritat?

El Roland va assentir vagament.

—Va ser l'únic supervivent —va respondre.

—Què va passar? —va preguntar l'Alícia—. Perdona. Potser no vols parlar d'això.

En Roland ho va negar i va somriure als dos germans.

—No, no m'importa —en Max el mirava, expectant—. I no és que no cregui la teva història, Max. El que passa és que no és la primera vegada que algú em parla d'aquest símbol.

—Qui més l'ha vist? —va preguntar en Max, bocabadat—. Qui t'ha parlat d'ell?

En Roland va somriure.

—El meu avi. Des que era un nen. —El Roland va assenyalar l'interior de la cabana—. Comença a refrescar. Entrem en la cabanya, us explicaré la història del vaixell...

* * *

La Irina va veure a través de la finestra com la seva mare acomiadava al Maximilian Carver mentre el rellotger es disposava a anar al poble acompanyat per un dels transportistes que els havia ajudat a portar

l'equipatge de l'estació dies enrere. La Irina va comprendre que en aquell moment, estava sola a la casa i que per tant, aquella veu que havia cregut sentir devia haver estat una il·lusió. Fins que va tornar a sentir-la, aquesta vegada a la mateixa habitació, com un murmuri que travessés les parets. La veu semblava provenir de l'armari i sonava com un murmuri llunyà les paraules del qual era impossible distingir. Per primera vegada des que havien arribat a la casa de la platja, la Irina va sentir por. Va clavar els ulls en la fosca porta tancada de l'armari i va comprovar que hi havia una clau al pany. Sense pensar-ho un instant, va córrer cap a l'armari i va girar atropelladament la clau fins que la porta va estar tancada i barrada. Va retrocedir un parell de metres i va respirar profundament. Llavors va escoltar aquell so de nou i va comprendre que no era una veu, sinó diverses veus murmurant; a un temps.

—Irina? —va cridar la seva mare des del pis d'a baix.

La veu càlida de l'Andrea Carver la rescatà del tràngol en el què estava sumida. Una sensació de tranquil·litat la va envoltar.

—Irina, si estàs a dalt, baixa a ajudar-me un moment.

En mesos no havia tingut la Irina tantes ganes d'ajudar a la seva mare, fos quina fos la tasca que manés, i es va posar a córrer escales avall. Va poder sentir com una brisa gelada la va acariciar el rostre i travessava sobtadament l'estada. La porta de l'habitació es va tancar de cop. La Irina va córrer fins a ella i va forcejar amb el pom, que semblava encallat. Mentre lluitava inútilment per obrir aquella porta, va poder escoltar a les seves esquenes com el pany de l'armari girava lentament sobre si mateixa i aquelles veus, que semblaven provenir d'allò més profund de la casa, reien.

* * *

—Quan era nen —va explicar en Roland—, el meu avi em va relatar tantes vegades aquesta història que durant anys he somiat amb ella. Tot va començar quan vaig venir a viure a aquest poble fa molts anys, després de perdre als meus pares en un accident d'automòbil.

—Ho sento, Roland —va interrompre l'Alícia que intuïa que, malgrat l'amable somriure del seu amic i al fet que semblava disposat a explicar-los la història del seu avi i del vaixell, remoure aquells records li resultava més difícil del que volia mostrar.

—Jo era molt petit. Amb prou feines els recordo —va dir evitant la minifaldilla de l'Alícia, a qui una petita mentida no podia enganyar.

—Què va succeir llavors? —va insistir en Max. Alícia el va fulminar amb la mirada.

—L'avi es va fer càrrec de mi i em vaig instal·lar amb ell a la casa del far. Ell era enginyer i des de feia anys era el faroner d'aquest tram i l'ajuntament li havia concedit el lloc per a tota la vida, després que construís pràcticament amb les seves mans aquest far en el 1919. És una casa històrica, ja ho veureu. El 23 de juny de 1918 el meu avi va embarcar al port de Southampton a bord de l'Orpheus però d'incògnit. L'Orpheus no era un vaixell de passatgers, sinó un mercant de mala fama. El seu capità era un holandès borratxo i corrupte fins a la medul·la que l'utilitzava com a vaixell de lloguer al millor postor. Els seus clients favorits solien ser els contrabandistes que volien creuar el Canal de la Manega. L'Orpheus tenia tal fama que fins i tot els destructors alemanys el reconeixien i, per pietat no l'enfonsaven quan s'ensopegaven amb ell. De totes maneres, cap al final de la guerra, el negoci va començar a afluixar i l'holandès errant, com l'anomenava el meu avi, va haver de buscar-se altres assumptes més tèrbols per pagar els deutes de joc que havia acumulat en els últims mesos. Sembla ser que, en una de les seves nits de mala ratxa, que solien ser la majoria, el capità va perdre fins a la camisa en una partida amb un tal Mister Caín. Aquest Mister Caín era l'amo d'un circ ambulat. Com a pagament Mister Caín va exigir a l'holandès que embarqués a tota la troupe del circ i els transportés d'incògnit a l'altre costat del Canal. Però el suposat circ de Mister Caín amagava una mica més que unes simples barraques de fira i els interessava desaparèixer, il·legalment. L'holandès va accedir. Quin altre remei li quedava? O ho feia o perdia directament el vaixell.

—Un moment —va interrompre en Max—. Què tenia el teu avi a veure amb tot això?

—A això vaig —va continuar en Roland—. Com he dit el tal Mister Caín, encara que aquest no era el seu veritable nom, ocultava moltes coses. El meu avi li venia seguint el rastre des de feia molt temps. Tenien un compte pendent i el meu avi va pensar que, si Mister Caín i els seus sequaços creuaven el canal, les seves possibilitats de caçar-los s'evaporarien per sempre.

—Per això va embarcar en l'Orpheus? —va preguntar el Max—. Com un polissó?

Roland va assentir.

—Hi ha una cosa que no entenc —va dir l'Alícia—. Per què no va avisar a la policia? Ell era un enginyer, no un gendarme. Quina classe de compte tenia pendent amb aquest Mister Caín?

—Puc acabar la història? —va preguntar Roland.

En Max i la seva germana van assentir alhora.

—Bé. El cas és que va embarcar —va continuar—. L'Orpheus va salpar al migdia i esperaven arribar a la seva destinació de nit tancada, però les coses es van complicar. Una tempesta es va desencadenar ja passada la mitjanit i va retornar el vaixell cap a la Costa. L'Orpheus es va estavellar contra les roques de la costa i es va enfonsar amb prou feines en uns minuts. El meu avi va salvar la vida perquè estava ocult entre els salvavides. Els altres es van ofegar.

En Max va empassar saliva.

—Vols dir que els cossos encara estan allà baix?

—No —va respondre el Roland—. A l'endemà, una boira va escombrar la zona durant hores. Els pescadors locals van trobar al meu avi inconscient en aquesta mateixa platja. Quan es dissipà la boira, diverses barques de pescadors van pentinar la zona del naufragi. Mai van trobar cap cos.

—Però, llavors... —va interrompre en Max, en veu baixa.

Amb un gest en Roland li va indicar que el deixés continuar.

—Van portar al meu avi a l'hospital del poble i va estar allà durat dies. Quan es va recuperar, va decidir que en gratitud per com l'havien tractat, construiria un far al cim del penya-segat per evitar que una tragèdia com aquella tornés a repetir-se. Amb el temps ell mateix es va convertir en el guardià del far.

Els tres amics van romandre en silenci per espai de quasi un minut després d'escoltar el relat del Roland. Finalment, en Roland va intercanviar una mirada amb l'Alícia i després amb el Max.

—Roland —en Max va fer un esforç per trobar paraules que no ferissin al seu amic—, hi ha alguna cosa en aquesta història que no encaixa. Crec que el teu avi no t'ho ha explicat tot.

En Roland va romandre callat uns segons. Després, amb un feble somriure als llavis, va mirar als germans, va assentir diverses vegades, i va murmurar:

—Ho sé.

* * *

La Irina va sentir com les seves mans s'entumien en intentar forçar el pom de la porta sense cap resultat. Sense alè, es va tornar i es va estrènyer amb totes les seves forces contra la porta de l'habitació. No va poder evitar clavar els seus ulls en la clau que girava al pany de l'armari. Finalment, la clau va detenir el seu gir i, impulsada per dits invisibles, va caure al terra. Molt lentament, la porta de l'armari va començar a obrir-se. La Irina va intentar cridar, però va sentir que li faltava l'aire per articular amb prou feines un murmuri. Des de la penombra de l'armari, van emergir dos ulls brillants i familiars. La Irina va sospirar. Era el seu gat. Era tan sols el seu gat. Per un segon havia pensat que el cor se li anava a parar de pur pànic. Es va agenollar per alçar al felí i va advertir llavors que després del gat, en el fons de l'armari, hi havia algú més. El felí va obrir la seva gargamella i va emetre un escruixidor miol, com el d'una serp infernal. Per després fondre's en la foscor amb el seu amo. Un somriure de llum es va encendre en les tenebres i dos ulls brillants com or candent van fitar els seus mentre aquelles veus, a l'uníson van pronunciar el seu nom. La Irina va cridar i, amb totes les seves forces i es va llançar contra la porta, que va empènyer fent-la caure al terra del passadís, sense recuperar l'alè, es va abalçar escales avall, sentint l'alè fred d'aquelles veus al clatell.

En una fracció de segon, l'Andrea Carver va veure paralyzada, a la seva filla Irina, saltar des de dalt de l'escala amb el rostre encès de pànic. Va cridar el seu nom, però ja era massa tarda. La petita va caure rodant com un pes mort fins a l'últim esglaó. L'Andrea Carver es va llançar als peus de la nena i va agafar-li el cap en els seus braços. Una llàgrima de sang li recorria el front. Va palpar el seu coll i va sentir un pols feble. Lluitant contra la histèria, l'Andrea Carver va alçar el cos de la seva filla i va tractar de pensar què havia de fer en aquell moment. Mentre els pitjors cinc segons de la seva vida desfilaven davant ella amb infinita lentitud, Andrea Carver va alçar la vista a dalt de l'escala. Des de l'últim esglaó, el gat de la Irina l'escrutava fixament. Va sostenir la mirada cruel i burleta de l'animal durant una fracció de segon i després, sentint el cos de la seva filla bategar en els seus braços, va reaccionar i va córrer al telèfon.

Capítol Set



Quan en Max, l'Alícia i el Roland van arribar a la casa de la platja, el cotxe del metge encara estava allà. En Roland va dirigir al Max una mirada interrogadora. L'Alícia va saltar de la bicicleta i va córrer cap al porxo, conscient de què alguna cosa anava malament. En Maximilian Carver, amb els ulls vidriosos i el semblant pàl·lid els va rebre a la porta.

—Què ha passat? —va murmurar l'Alícia.

El seu pare la va abraçar. L'Alícia va deixar que els braços d'en Maximilian Carver l'envoltessin i va sentir la tremolor de les seves mans.

—La Irina ha tingut un accident. Està en coma. Estem esperant l'ambulància per portar-la a l'hospital.

—La Mamà està bé? —va somicar l'Alícia.

—És a dins. Amb la Irina i el metge. Aquí no es pot fer res més —va respondre el rellotger amb la veu buida i pesant.

En Roland, callat i immòbil al peu del porxo, va empassar saliva.

—Es posarà bé? —va preguntar en Max, pensant que la pregunta resultava estúpida en aquelles circumstàncies.

—No ho sabem —va murmurar en Maximilian Carver, que va tractar inútilment de somriure'ls i va entrar de nou a la casa.

—Vaig a veure si la teva mare necessita alguna cosa.

Els tres amics es van quedar clavats al porxo, silenciosos com a tombes. Després d'uns segons, en Roland va trencar el silenci.

—Ho sento ...

L'Alícia va assentir. Al poc l'ambulància enfilà la carretera i es va apropar a la casa. El metge va sortir a rebre-la. En qüestió de minuts, els dos infermers van entrar a la casa i van treure en una llitera a la Irina, embolicada en una manta. En Max va caçar al vol una visió del rostre blanc com la calç de la seva germana petita i va sentir que l'estómac li queia als peus. L'Andrea Carver, amb el rostre crispat i els ulls inflats i enrogits, va pujar a l'ambulància i va dirigir una última mirada desesperada a l'Alícia i a en Max. Els infermers van córrer als seus llocs. En Maximilian Carver es va apropar als dos germans.

—No m'agrada que us quedeu sols. Hi ha un petit hotel al poble; potser...

—No ens passarà res, papà. Ara no et preocupis per això —va respondre l'Alícia.

—Trucaré des de l'hospital i us deixaré el nombre. No sé el temps que estarem fora. No sé si hi ha alguna cosa que...

—Ves, papà —va tallar l'Alícia, abraçant al seu pare—. Tot sortirà bé.

En Maximilian Carver va esbossar un últim somriure entre llàgrimes i va pujar a l'ambulància. Els tres amics van contemplar en silenci les llums de l'ambulància perdre's en la distància mentre els últims raigs de sol llanguien sobre el mantell porpra del crepuscle.

—Tot sortirà bé —va repetir l'Alícia per a si mateixa.

Una vegada es van haver procurat roba seca (l'Alícia li va prestar al Roland uns pantalons i una camisa vella del seu pare), l'espera de les primeres notícies es va fer interminable. Les llunes somrients de l'esfera del rellotge d'en Max indicaven que faltaven amb prou feines uns minuts per les onze de la nit quan va sonar el telèfon. L'Alícia, que estava asseguda entre el Roland i en Max en els graons del porxo, es va aixecar d'un salt i va córrer a l'interior de la casa. Abans que el telèfon acabés de sonar per segona vegada, va prendre l'auricular i va mirar a en Max i a en Roland, assentint.

—D'acord —va dir, després d'uns segons—. Com està la mamà?

En Max podia escoltar el murmuri de la veu del seu pare a través del telèfon.

—No et preocupis —va dir l'Alícia—. No. No cal. Sí, estarem bé. Truca al matí.

L'Alícia va fer una pausa i va assentir.

—Ho faré —va assegurar—. Bona nit, papà.

L'Alícia va penjar el telèfon i va mirar al seu germà.

—La Irina està en observació —va explicar—. Els metges han dit que té commoció, però segueix en coma. Diuen que es guarirà.

—Segur que han dit això? —va replicar en Max—. I la mare?

—Imagina-t'ho. De moment passaran allà aquesta nit. La Mamà no vol anar a un hotel. Tornaran a trucar demà a les deu.

—I ara què? —va preguntar tímidament en Roland.

L'Alícia es va encongir d'espatlles i va provar de dibuixar un somriure tranquil·litzador en el seu rostre.

—Algú té gana? —va preguntar als dos nois.

En Max es va sorprendre a si mateix en descobrir que estava famolenc. L'Alícia va sospirar i va esbossar un somriure de cansament.

—Em sembla que als tres ens vindria bé sopar alguna cosa —va concloure—. Vots en contra?

En uns minuts, en Max va preparar uns entrepans mentre l'Alícia espremia unes llimones per fer llimonada. Els tres amics van sopar a la banqueta del porxo, sota la tènue claredat del fanal groguenc que onejava amb la brisa nocturna, embolicat en un núvol dansant de petites papallones de la nit. Enfront d'ells, la lluna plena s'alçava sobre el mar i conferia a la superfície de l'aigua l'aparença d'un llac infinit de metall incandescent. Van sopar en silenci, contemplant el mar i escoltant el murmur de les ones. Quan van haver donat bon compte dels entrepans i la llimonada, els tres amics van intercanviar una mirada de complicitat.

—No crec que aquesta nit pugui aclucar els ulls —va dir l'Alícia, incorporant-se i atalaïant l'horitzó de llum al mar.

—No crec que cap afluï l'ull aquesta nit —va corroborar en Max.

—Tinc una idea —va dir en Roland amb un somriure murri als llavis—. Us heu banyat alguna vegada a la nit?

—És una broma? —va etzibar en Max.

Sense dir paraula, l'Alícia va mirar als dos nois, els ulls brillants i enigmàtics, i es va encaminar tranquil·lament cap a la platja. En Max va contemplar atònit com la seva germana s'endinsava a la sorra i, sense tornar la vista enrere, es despenia del vestit de cotó blanc. L'Alícia es va detenir uns segons a la vora de la riba, la pell pàl·lida i brillant sota la claredat evanescent i blavosa de la Lluna, i després, lentament, el seu cos es va submergir en aquella immensa bassa de llum.

—No véns, Max? —va dir en Roland, seguint els passos de l'Alícia a la sorra.

En Max va negar en silenci, observant com el seu amic es capbussava al mar i va escoltar el riure de la seva germana entre el murmuri del mar.

Va romandre allà en silenci, decidint si aquell palpable corrent elèctric que semblava vibrar entre en Roland i la seva germana, un vincle que escapava a la seva definició i al que se sabia aliè, li entristia o no. Mentre els veia jugar a l'aigua en Max va saber, probablement abans que ells mateixos ho advertissin, que entre tots dos s'estava forjant un estret llaç que hauria d'unir-los com un fat irrefutable durant aquell estiu.

En pensar en això van venir a la seva ment les ombres de la guerra que es lliurava tan a prop i alhora tan lluny d'aquella platja, una guerra sense rostre que molt aviat reclamaria al seu amic Roland i, tal vegada, a ell mateix. Va pensar també en tot el que havia succeït durant aquell llarg dia, des de la visió fantasmagòrica de l'Orpheus sota les aigües, el relat d'en Roland a la cabanya de la platja i l'accident de la Irina. Lluny de les rialles d'l'Alícia i en Roland, una profunda inquietud es va apoderar del seu ànim. Sentia que, per primera vegada en la seva vida, el temps transcorria més ràpid del que desitjava i que ja no podia refugiar-se en el somni dels anys passats. La roda de la fortuna havia començat a girar i, aquesta vegada, ell no havia tirat els daus.

Més tard, a la vora del foc d'una improvisada foguera a la sorra, l'Alícia, en Roland i en Max van parlar per primera vegada del que els estava rondant pel cap a tots des de feia hores. La llum daurada del foc es reflectia als rostres humits i brillants d'l'Alícia i el Roland. En Max els va observar detingudament i es va decidir a parlar.

—No sé com explicar-ho, però crec que alguna cosa està passant —va començar—. No sé què és, però hi ha massa coincidències. Les estàtues, aquest símbol, el vaixell...

En Max esperava que tots dos el contradiguessin o que amb paraules de sensatesa que ell no encertava a trobar, el tranquil·litzessin i li fessin veure que les seves inquietuds no eren sinó producte d'un dia massa llarg, en el qual havien succeït massa coses que ell s'havia pres massa seriosament. No obstant, res d'això va succeir. L'Alícia i en Roland van assentir en silenci, sense apartar els ulls del foc.

—Tu vas somiar amb aquell pallasso, no és veritat? —va preguntar en Max.

L'Alícia va assentir.

—Hi ha una cosa que no us he dit abans —va continuar en Max—. Anit, quan tots us vau anar a dormir, vaig tornar a veure la pel·lícula que en Jacob Fleischmann havia rodat al jardí d'estàtues. Jo vaig estar en aquell jardí fa dos dies. Les estàtues estaven en una altra posició, no sé... és com si s'haguessin mogut. El que jo vaig veure no és el que mostrava la pel·lícula.

L'Alícia va mirar a en Roland, que contemplava encantat la dansa de les flames al foc.

—Roland, mai et va parlar el teu avi de tot això?

El noi va semblar no haver escoltat la pregunta. L'Alícia va posar la seva mà sobre la del Roland i aquest va alçar la mirada.

—He somiat amb aquest pallaso cada estiu des que tinc cinc anys —va dir en un fil de veu.

En Max va llegir la por en el rostre del seu amic.

—Crec que hauríem de parlar amb el teu avi, Roland —va dir en Max.

En Roland va assentir feblement.

—Demà —va prometre amb una veu gairebé inaudible—. Demà.

Capítol Vuit



Poc abans de clarejar, en Roland va muntar de nou a la seva bicicleta i va pedalar de tornada a la casa del far. Mentre recorria la carretera de la platja, una pàl·lida resplendor ambre començava a tenyir una volta de núvols baixos. La seva ment cremava d'inquietud i excitació. Va accelerar la marxa fins al límit de les seves forces, amb la vana esperança de què el càstig físic aplaqués els milers d'interrogants i temors que el colpejaven interiorment.

Una vegada creuada la badia del port i després de dirigir-se cap al camí ascendent que conduïa al far, en Roland va detenir la bicicleta i va recuperar l'alè. A la part alta dels penya-segats, el feix del far llescava les últimes ombres de la nit com una ganiveta de foc a través de la boira. Sabia que el seu avi romania encara allà, expectant i silenciós, i que no deixaria el seu lloc fins que la foscor s'hagués esvaït completament a la llum de l'alba. Durant anys, en Roland havia conviscut amb aquella malsana obsessió de l'ancià sense qüestionar-se ni la raó ni la lògica de la seva conducta. Era senzillament una cosa que havia assimilat de nen, una faceta més de la seva vida diària a la qual havia après a no donar importància.

Tanmateix, amb el temps en Roland havia anat cobrant consciència de què la història de l'ancià feia aigües. Però mai fins avui havia comprès tan clarament que el seu avi li havia mentit o, almenys, no li havia explicat tota la veritat. No dubtava ni per un instant de l'honestedat del vell. De fet, amb

el pas dels anys el seu avi li havia anat desvetllant tros a tros les peces d'aquell estrany trencaclosques el centre del qual semblava ara tan clar: el jardí d'estàtues. Unes vegades amb paraules pronunciades en somnis; unes altres, les més, amb respostes incompletes a les preguntes que en Roland li formulava.

D'alguna manera intuïa que si el seu avi l'havia mantingut al marge del seu secret, era per protegir-lo. Aquell estat de gràcia, no obstant, semblava tocar a la seva fi i l'hora d'enfrontar-se a la veritat s'endevinava cada vegada més propera.

Va emprendre de nou la marxa mentre mirava d'apartar de moment aquell tema del seu pensament. Portava despert massa hores i el seu cos començava a acusar la fatiga. Una vegada va arribar a la casa del far, va deixar la bicicleta recolzada sobre la tanca i va entrar a la casa sense molestar-se a encendre la llum. Va pujar les escales fins a la seva habitació i es va desplomar sobre el llit com un pes mort.

Des de la finestra de l'habitació podia albirar el far, que s'alçava a uns trenta metres de la casa, i, retallant-se darrera de les vidrieres de la seva talaia, la silueta immòbil del seu avi. Va tancar els ulls i va provar d'agafar el son.

Els esdeveniments d'aquella jornada van desfilar per la seva ment, des de la baixada submarina a l'Orpheus a l'accident de la petita germana de l'Alícia i en Max. En Roland va pensar que era estrany i reconfortant alhora comprovar com tan sols unes hores junts els havien unit tant. En pensar ara en la solitud de la seva habitació, en els dos germans, sentia com si ells fossin des d'aquell dia els seus dos amics més íntims, els dos companys amb els quals compartiria tots els seus secrets i les seves inquietuds. Va comprovar que només el fet de pensar en ells li transmetia una sensació de seguretat i companyia i que, en correspondència, ell sentia una profunda lleialtat i gratitud per aquell pacte invisible que semblava haver-los unit aquella nit a la platja.

Quan finalment el cansament va poder més que l'excitació acumulada al llarg de tot el dia, els últims pensaments d'en Roland mentre descendia a un somni profund i reparador no van ser per a la misteriosa incertesa que planava sobre ells ni per la tètrica possibilitat de ser cridat a files durant la tardor. Aquella nit, en Roland es va adormir plàcidament en els braços d'una visió que l'acompanyaria durant la resta de la seva vida: l'Alícia, amb

prou feines envoltada en la claredat de la Lluna, submergia la seva pell blanca en un mar de llum de plata.

* * *

El dia va clarejar sota un mantell de núvols foscos i amenaçadors que s'estenien des de més enllà de l'horitzó i filtraven una llum somorta i boirosa que feia pensar en un fred dia d'hivern. Recolzat en la barana metàl·lica del far, en Víctor Kray va contemplar la badia als seus peus i va pensar que els anys en el far l'havien ensenyat a reconèixer l'estranya i misteriosa bellesa marcida d'aquells dies plomissos i vestits de tempesta que presagiaven l'eclosió de l'estiu a la costa.

Des de la talaia del far el poble adquiria la curiosa aparença d'una maqueta acuradament construïda per un col·leccionista. Més enllà, enfilant al nord, s'estenia la platja com una línia blanca interminable. En dies de sol intens, des del mateix lloc on ara s'atalaiava en Víctor Kray, el casc de l'Orpheus podia distingir-se clarament sota el mar, com si es tractés d'un enorme fòssil mecànic encallat en la sorra. Aquell matí, no obstant, el mar es bressolava com un llac fosc i sense fons. Mentre escrutava la superfície impenetrable de l'oceà, Víctor Kray va pensar en els últims vint anys que havia passat en aquell far que ell mateix havia construït. En girar la vista enrere, sentia cadascun d'aquests anys com una pesada llosa a les seves esquenes.

Amb el temps, l'angoixa secreta d'aquella espera interminable l'havia fet pensar que tal vegada tot havia estat una il·lusió i que la seva obstinada obsessió l'havia convertit en el sentinella d'una amenaça que només havia existit en la seva pròpia imaginació. Però, una vegada més, els somnis havien tornat. Per fi, els fantasmes del passat havien despertat d'un son de llargs anys i tornaven a recórrer els passadissos de la seva ment. I amb ells, havia tornat el temor de ser ja massa vell i feble per afrontar al seu antic enemic.

Des de feia anys amb prou feines dormia més de dos o tres hores diàries; la resta del seu temps el passava pràcticament sol al far. El seu nét en Roland tenia per costum dormir diverses nits a la setmana a la seva cabanya de la platja i no era estrany que de vegades, durant dies, amb prou feines passessin junts un parell de minuts. Aquell allunyament del seu propi nét al que el Víctor Kray s'havia condemnat voluntàriament li

proporcionava almenys una certa pau d'esperit, doncs tenia la certesa que el dolor que sentia per no poder compartir aquells anys de la vida del noi era el preu que havia de pagar per la seguretat i la felicitat futura d'en Roland.

Malgrat tot, cada vegada que des de la torre del far veia com el noi es capbussava en les aigües de la badia al costat del casc de l'Orpheus, sentia que se li gelava la sang. Mai havia volgut que en Roland tingués constància d'això i des de la seva infantesa havia contestat a les seves preguntes sobre el vaixell i sobre el passat tractant de no mentir i, alhora, de no explicar-li la veritable naturalesa dels fets. El dia anterior, mentre contemplava a en Roland i als seus dos nous amics a la platja, s'havia preguntat si potser allò no havia estat un greu error.

Aquests pensaments li van mantenir en el far durant més temps del que acostumava a passar cada matí. Habitualment, tornava a casa abans de les vuit. En Víctor Kray va mirar el seu rellotge i va comprovar que ja passaven de dos quarts d'onze. Va descendir l'espiral metàl·lica de la torre per encaminar-se cap a la casa i aprofitar les escasses hores de son que el seu cos li permetia. Pel camí, va veure que la bicicleta del Roland estava allí i que el noi havia vingut a passar la nit. Quan va entrar a la casa, mirant de no fer soroll per no alterar el son del seu nét, va descobrir que en Roland l'esperava, assegut en una de les velles butaques del menjador.

—No podia dormir, avi —va dir en Roland, somrient a l'ancià—. He dormit un parell d'hores com un tronc i després m'he despertat de cop sense poder tornar-me a dormir.

—Sé el que és això —va contestar el Víctor Kray—, però conec un truc infalible.

—Quin és? —va inquirir en Roland.

L'ancià va exhibir el seu murri somriure, capaç d'arrabassar-li seixanta anys del damunt.

—Posar-se a cuinar. Tens gana?

En Roland va considerar la pregunta. La veritat és que la imatge de torrades amb mantega, melmelada i ous escalfats li produïa un pessigolleig a l'estómac. Sense donar-li mes voltes, va assentir.

Bé —va dir el Víctor Kray—. Tu seràs el marmitó. Som-hi.

En Roland va seguir al seu avi fins a la cuina i es va disposar a seguir les instruccions de l'ancià.

—Com jo sóc l'enginyer —va explicaren Víctor Kray—, jo fregiré els ous. Tu prepara les torrades.

En qüestió de minuts, avi i nét van aconseguir omplir la cuina de fum i impregnar la casa d'aquell aroma irresistible a desdejuni acabat de preparar. Després, tots dos es van asseure cara a cara a la taula de la cuina i van brindar amb sengles gots curulls de llet fresca.

—El desdejuni de la gent que ha de créixer —va bromejar en Víctor Kray, atacant amb voracitat fingida la seva primera torrada.

—Ahir vaig estar al vaixell —va dir en Roland en veu baixa, baixant la vista.

—Ho sé —va dir i va seguir somrient i mastegant—. Alguna novetat?

En Roland va dubtar un segon, va deixar el got de llet i va mirar a l'ancià que tractava de mantenir el seu semblant rialler i despreocupat.

—Crec que alguna cosa dolenta està passant, avi —va dir finalment—, alguna cosa que té a veure amb unes estàtues.

El Víctor Kray va sentir que se li formava un nus d'acer a l'estómac. Va deixar de mastegar i va abandonar la torrada a mig menjar.

—Aquest amic meu, en Max, ha vist coses —va continuar en Roland.

—On viu el teu amic? —va preguntar l'ancià, amb veu serena.

—A la vella casa dels Fleischmann, a la platja.

En Víctor Kray va assentir lentament.

—Roland, explica'm tot el que tu i els teus amics heu vist. Siusplau.

En Roland es va encongir d'espallles i va relatar les incidències dels últims dos dies, des que havia conegut al Max fins a la nit que acabava de finalitzar.

Quan va haver acabat el seu relat, va mirar al seu avi, provant de llegir els seus pensaments. L'ancià, impertorbable, li va dedicar un somriure tranquil·litzador.

—Acaba el teu desdejuni, Roland —va indicar.

—Però?... —va protestar el noi.

—Després, quan hakis acabat, ves a buscar als teus amics i porta'ls aquí —va explicar l'ancià—. Tenim molt de què parlar.

A les 11.34 d'aquell matí, en Maximilian Carver va telefonar des de l'hospital per comunicar als seus fills les últimes novetats. La petita Irina seguia millorant lentament, però els metges encara no s'atrevien a assegurar que estigués fora de perill. L'Alícia va comprovar que la veu del seu pare reflectia una certa calma i que el pitjor havia passat ja.

Cinc minuts més tard, el telèfon va sonar de nou. Aquesta vegada era en Roland, que trucava des del cafè del poble. Al migdia, es trobarien al far.

Quan l'Alícia va penjar el telèfon, la mirada encantada que en Roland li va dirigir la nit anterior a la platja va tornar a la seva ment. Es va somriure a si mateixa i va sortir al porxo, per comunicar al Max les notícies. Va distingir la silueta del seu germà assegut en la sorra, mirant el mar. A l'horitzó, els primers centelleigs d'una tempesta elèctrica van encendre una traca de llum a la volta del cel. L'Alícia va caminar fins a la riba i es va asseure al costat del seu germà. L'aire fred d'aquell matí li mossegava la pell i va desitjar haver portat amb ella un bon jersei.

—Ha trucat en Roland —va dir l'Alícia—. El seu avi vol veure'ns.

En Max va assentir en silenci, sense apartar la mirada del mar. Un raig que queia sobre l'oceà va esquerdar la línia del cel.

—T'agrada en Roland, veritat? —va preguntar en Max, joguinejant amb un grapat de sorra entre els dits.

L'Alícia va considerar la pregunta del seu germà durant uns segons.

—Sí —va contestar—. I crec que jo també li agrado a ell. Per què, Max?

El Max es va encongir d'espatlles i va llançar el grapat de sorra fins a la línia on trencava la marea.

—No sé —va dir el Max—. Pensava en el que va dir en Roland de la guerra i això. Que potser el reclutaven després de l'estiu... És igual. Suposo que no és assumpte meu.

L'Alícia es va tombar cap al seu germà petit i va buscar la mirada evasiva del Max. Arquejava les celles de la mateixa manera que en Maximilian Carver i els seus ulls grisos reflectien, com sempre, un mar de nervis soterrats a ran de pell.

L'Alícia va envoltar amb el seu braç les espatlles del Max i li va besar la galta.

—Anem dins —va dir, espolsant-se la sorra que se li havia adherit al vestit—. Aquí fa fred.

Capítol Nou



Quan van arribar al peu del camí que ascendia al far, en Max va sentir que els músculs de les seves cames es convertirien en mantega en qüestió de segons. Abans de partir, l'Alícia s'havia ofert a agafar l'altra bicicleta que encara dormia a l'ombra del cobert, però en Max havia menyspreat la idea, oferint-se a portar-la tal com el Roland havia fet el dia anterior. Un quilòmetre després, en Max havia començat a penedir-se de la seva bravata.

Com si el seu amic hagués intuït el seu sofriment durant la llarga marxa, el Roland esperava amb la seva bicicleta a l'entrada del camí. En veure'l, en Max va detenir la marxa i va deixar que la seva germana descendís. Va respirar profundament i es frega les cuixes, engarrotades per l'esforç.

—Crec que has encongit uns 4 o 5 centímetres —va dir en Roland.

En Max va decidir no malgastar alè contestant a la broma. Sense dir paraula, l'Alícia va pujar a la bicicleta del Roland i van emprendre de nou el camí. En Max va esperar uns segons abans de començar a pedalar una altra vegada, costa amunt. Ja sabia en què anava a gastar el seu primer sou: en una motocicleta.

El petit menjador de la casa del far feia olor de cafè acabat de fer i a tabac de pipa. El pis i les parets eren de fusta fosca i, al marge d'una immensa llibreria i alguns objectes marins que en Max no va poder identificar, amb prou feines estava decorat. Una llar per cremar llenya i una

taula recoberta d'unes tovalles de vellut fosc envoltada de velles butaques de pell descolorida eren tot el luxe amb el qual en Víctor Kray s'havia envoltat.

El Roland va indicar als seus amics que prenguessin seient a les butaques i es va acomodar en una cadira de fusta entre tots dos. Van esperar durant cinc minuts, sense amb prou feines creuar paraula, mentre els passos de l'ancià s'escoltaven al pis d'a dalt.

Finalment, el vell faroner va fer la seva aparició. No era tal com en Max l'havia imaginat. En Víctor Kray era un home de mitja alçada, cara pàl·lida i una generosa mata de pèl platejat què coronava un rostre que no reflectia la seva veritable edat.

Els seus ulls verds i penetrants van recórrer lentament el semblant dels dos germans, com si tractés de llegir els seus pensaments. En Max va somriure nerviosament davant la mirada escrutadora de l'ancià. El Víctor Kray li va correspondre amb un afable somriure que va il·luminar el seu semblant.

—Sou la primera visita que rebo en molts anys —va dir el faroner, prenent seient en una de les butaques—. Haureu de disculpar les meves maneres. De tota manera, quan jo era una criatura, pensava que tot això de la cortesia era una sobirana estupidesa. I encara ho penso.

—Nosaltres no som criatures, avi —va dir en Roland.

—Qualsevol més jove que jo ho és —va respondre en Víctor Kray—. Tu deus ser l'Alícia. I tu, en Max. No cal ser molt llest per deduir-ho, eh?

L'Alícia va somriure càlidament. No feia ni dos minuts que l'havia conegut, però el tarannà sorneguer de l'ancià li resultava encantador. En Max, per la seva banda, estudiava el rostre de l'ancià, tractant d'imaginar-lo tancat en aquell far durant dècades, guardià del secret de l'Orpheus.

—Sé el que deveu estar pensant —va explicar en Víctor Kray—. És veritat tot el que hem vist o creiem haver vist aquests últims dies? La veritat és que mai vaig pensar que arribaria el moment en què hagués de parlar d'aquest tema amb ningú, ni tan sols amb en Roland. Però sempre succeeix el contrari del que esperem, no és així?

Ningú li va contestar.

—Està bé. Al gra. El primer és que m'expliqueu tot el que sabeu. I quan dic tot és «tot». Incloent els detalls que us puguin semblar insignificants. Tot. Entesos?

En Max va mirar als seus companys.

—Començo jo? —va suggerir.

L'Alícia i en Roland van assentir. En Víctor Kray li va fer un senyal perquè iniciés el seu relat.

Durant la següent mitja hora, en Max va relatar sense pausa tot el que recordava davant la mirada atenta de l'ancià, que va escoltar les seves paraules sense cap mena d'incredulitat ni, com esperava en Max, de sorpresa.

Quan en Max va haver finalitzat la seva història, en Víctor Kray va prendre la seva pipa i la va preparar metòdicament.

—No està malament —va murmurar—. No està malament...

El faroner va encendre la pipa i un núvol de fum d'aroma ensucrat va inundar l'estada. En Víctor Kray va assaborir lentament una pipada de la picada especial i es va relaxar a la seva butaca. Després, mirant als ulls a cadascun dels tres nois, va començar a parlar...

«Aquesta tardor compliré setanta-dos anys i, encara que em queda el consol que no els aparento, cadascun d'ells em pesa com una llosa a l'esquena. L'edat et fa veure certes coses. Per exemple, ara sé que la vida d'un home es divideix bàsicament en tres períodes. En el primer, un ni tan sols pensa que envellirà, ni que el temps passa ni que, des del primer dia, quan naixem, caminem cap a una única fi. Passada la primera joventut, comença el segon període, en el qual un s'adona de la fragilitat de la pròpia vida i el que al principi és una simple inquietud va creixent a l'interior com un mar de dubtes i incerteses que t'acompanyen durant la resta dels teus dies. Finalment, al final de la vida, s'obre el tercer període, el de l'acceptació de la realitat i, consegüentment, la resignació i l'espera. Al llarg de la meua vida he conegut a moltes persones que es van quedar ancorades en algun d'aquests estadis i mai van aconseguir superar-los. És una cosa terrible».

En Víctor Kray va comprovar que els tres nois l'observaven atentament i en silenci, però cadascuna de les seves mirades semblava preguntar-se de què estava parlant. Es va detenir a assaborir una alenada de la seva pipa i va somriure a la seva petita audiència.

«Aquest és un camí que cadascun de nosaltres ha d'aprendre a recórrer en solitari, preguntant a Déu que l'ajudi a no extraviar-se abans d'arribar al final. Si tots fóssim capaços de comprendre a l'inici de la nostra vida això que sembla tan simple, bona part de les misèries i penes d'aquest món no arribaria a produir-se mai. Però, i aquesta és una de les grans paradoxes de

l'univers, només se'ns concedeix aquesta gràcia quan ja és massa tard. Fi de la lliçó. Us preguntareu per què us explico tot això. Us ho diré. De vegades, una entre un milió, ocorre que algú, molt jove, comprèn que la vida és un camí sense tornada i decideix que aquest joc no va amb ell. És com quan decideixes fer trampes en un joc que no t'agrada. La majoria de les vegades et descobreixen i el joc s'acaba. Però unes altres, el trampós se surt amb la seva. I quan en comptes de jugar amb daus o cartes, es juga amb la vida i la mort, aquest trampós es converteix en algú molt perillós.

»Fa moltíssim temps, quan jo tenia la vostra edat, la vida va creuar el meu fat amb un dels majors tramposos que han trepitjat aquest món. Mai vaig arribar a conèixer el seu veritable nom.

»Al barri pobre on jo vivia, tots els nois del carrer el coneixien com Caín. Uns altres li deien el Príncep de la Boira, perquè, segons les tafaneries, sempre emergia d'una densa boira que cobria els carrerons nocturns i, abans de l'alba, desapareixia de nou en la tenebra.

»En Caín era un home jove i ben semblant, l'origen del qual ningú sabia explicar. Totes les nits, en algun dels carrerons del barri, en Caín reunia als nois esparracats i coberts per la ronya i el sutge de les fàbriques i els proposava un pacte. Cadascun podia formular un desig i ell el faria realitat. A canvi, en Caín només demanava una cosa: la lleialtat absoluta. Una nit, l'Angus, el meu millor amic, em va portar a una de les reunions del Caín amb els nois del barri. El tal Caín vestia com un cavaller sortit de l'òpera i sempre somreia. Els seus ulls semblaven canviar de color en la penombra i la seva veu era greu i pausada. Segons els nois, en Caín era un mag. Jo, que no havia cregut una sola paraula de totes les històries que sobre ell circulaven al barri, venia aquella nit disposat a riure'm del suposat mag. No obstant, recordo que, davant la seva presència, qualsevol apunt de burla es va polvoritzar a l'aire. Quan el vaig veure, l'única cosa que vaig sentir va ser por i, per descomptat, em vaig guardar de pronunciar una sola paraula. Aquella nit alguns dels xavals del carrer van formular els seus desitjos a en Caín. Quan tots van haver acabat, en Caín va dirigir la seva mirada de gel al racó on estàvem el meu amic Angus i jo. Ens va preguntar si nosaltres no teníem res a demanar. Jo em vaig quedar clavats, però l'Angus, davant la meua sorpresa, va parlar. El seu pare havia perdut l'ocupació aquell dia. La fosa en la qual treballava la gran majoria dels adults del barri estava acomiadant personal i substituint-los per màquines que treballaven més hores i no obrien la boca. Els primers a anar al carrer havien estat els líders

més conflictius entre els treballadors. El pare de l'Angus tenia gairebé tots els nombres en aquella rifa.

»Des d'aquella mateixa tarda, el treure endavant a l'Angus i als seus cinc germans que s'apilaven en una miserable casa de maó corcat per la humitat s'havia convertit en un impossible. L'Angus, amb un fil de veu, va formular la seva petició a en Caín: que el seu pare fos readmès a la fosa. El Caín va assentir i, tal com m'havien predit, va caminar de nou cap a la boira, desapareixent. L'endemà, el pare de l'Angus va ser inexplicablement cridat de nou a treballar. En Caín havia complert la seva paraula.

»Dues setmanes més tard, l'Angus i jo tornàvem a casa a la nit després de visitar una fira ambulant que s'havia instal·lat als afores de la ciutat. Per no retardar-nos més del compte, vam decidir prendre una drecera i seguir el camí de la vella via de tren abandonada. Caminàvem per aquell paratge sinistre a la llum de la Lluna quan vam descobrir que, entre la boira, emergia una silueta embolicada en una capa amb un estel de sis puntes dins d'un cercle gravada en or, caminant cap a nosaltres pel centre de la via morta. Era el Príncep de la Boira. Ens vam quedar petrificats. En Caín es va apropar a nosaltres i, amb el seu somriure habitual, es va dirigir a l'Angus. Li va explicar que havia arribat el moment que li tornés el favor. L'Angus, visiblement terroritzat, va assentir. En Caín va dir que la seva petició era simple: un petit ajust de comptes. En aquella època el personatge més ric del barri, l'únic ric en realitat, era l'Skolimoski, un comerciant polonès que posseïa el magatzem de menjar i roba en el qual tot el veïnat comprava. La missió de l'Angus era calar foc al magatzem de l'Skolimoski. El treball havia de realitzar-se la nit següent. L'Angus va tractar de protestar, però les paraules no li van arribar a la gola. Hi havia alguna cosa en els ulls d'en Caín que deixava molt clar que no estava disposat a acceptar res més que l'obediència absoluta. El mag es va marxar com havia vingut.

»Vam córrer de tornada i, quan vaig deixar a l'Angus a la porta de la seva casa, la mirada de terror que omplia els seus ulls em va encongir el cor. L'endemà li vaig buscar pels carrers, però no hi havia ni rastre d'ell. Començava a témer que el meu amic s'hagués proposat complir la criminal missió que en Caín li havia encomanat i vaig decidir muntar guàrdia enfront del magatzem de l'Skolimoski al vesprejar. L'Angus mai es va presentar i, aquella matinada, la botiga del polonès no va cremar. Em vaig sentir culpable per haver dubtat del meu amic i vaig suposar que el millor que podia fer era tranquil·litzar-lo per què, coneixent-lo bé, devia estar amagat a

la seva casa tremolant de por davant la possible represàlia del fantasmal mag. Al matí següent em vaig dirigir a casa seva. L'Angus no estava allí. Amb llàgrimes en els ulls la seva mare em va dir que havia faltat tota la nit i em va pregar que el busqués i el portés de tornada a casa.

»Amb l'estómac en un puny, vaig recórrer el barri de dalt a baix sense deixar ni un sol dels seus pestilents racons per rastrejar. Ningú l'havia vist. Al capvespre, exhaust i sense saber ja on buscar, una fosca intuïció em va assaltar. Vaig tornar al camí de la vella via del tren i vaig seguir el rastre dels rails que brillaven feblement sota la Lluna en la foscor de la nit. No vaig haver de caminar massa. Vaig trobar al meu amic estès a la via, en el mateix lloc on dues nits abans en Caín havia emergit de la boira. Vaig voler prendre-li el seu pols, però les meves mans no van trobar pell en aquell cos. Només gel. El cos del meu amic s'havia transformat en una grotesca figura de gel blau i fumejant que es fonia lentament sobre els rails abandonats. Entorn del seu coll, una petita medalla mostrava el mateix símbol que recordava haver vist gravat en la capa d'en Caín, l'estel de sis puntes embolicat en un cercle. Vaig romandre al costat d'ell fins que els trets del seu rostre es van esvaïr per sempre en un toll de llàgrimes gelades en la foscor.

»Aquella mateixa nit, mentre jo comprovava horroritzat el destí del meu amic, el magatzem de l'Skolimoski va ser destruït en un terrible incendi. Mai li vaig explicar a ningú el que els meus ulls havien presenciats aquell dia.

»Dos mesos més tard, la meua família es va mudar al sud, lluny d'allà i molt aviat, amb el pas dels mesos, vaig començar a creure que el Príncep de la Boira era només un record amarg dels foscos anys viscuts a l'ombra d'aquella ciutat pobra, bruta i violenta de la meua infància... Fins que vaig tornar a veure'l i vaig comprendre que allò no havia estat més que el principi».

Capítol Deu



La meva següent trobada amb el Príncep de la Boira va tenir lloc durant una nit en què el meu pare, que havia estat ascendit a tècnic cap d'una planta tèxtil, ens va portar a tots a una gran fira d'atraccions construïda sobre un moll de fusta que s'endinsava en el mar com un palau de vidre suspès al cel. En fosquejar, l'espectacle de les llums multicolors de les atraccions sobre el mar era impressionant. Jo mai havia vist res tan bell. El meu pare estava eufòric: havia rescatat a la seva família del que semblava un futur miserable al nord i ara era un home de posició, considerat i amb suficients diners a les mans com perquè els seus fills gaudissin de les mateixes diversions que qualsevol noi de la capital. Vam sopar ràpid i després el meu pare ens va donar unes monedes a cadascun perquè les gastéssim en el que més ens vingués de gust, mentre ell i la meva mare passejaven del braç alternant-se amb els vilatans mudats i els turistes de bon to.

»A mi em fascinava una enorme sínia que girava sense parar en un dels extrems del moll i els reflexos del qual podien veure's des de diverses milles en tota la costa. Vaig córrer a la cua de la sínia i, mentre esperava, vaig reparar en una de les casetes que hi havia a escassos metres. Entre tómbols i barraques de tir, una intensa llum porpra il·luminava la misteriosa caseta d'un tal Dr. Caín, endeví, mag i vident, segons resava un cartell on un dibuixant de tercera fila havia plasmat el rostre d'en Caín

mirant amenaçadorament als curiosos que s'apropaven al nou cau del Príncep de la Boira. El cartell i les ombres que el fanal porpra projectaven sobre la caseta li conferien un aspecte macabre i lúgubre. Una cortina amb l'estel de sis puntes brodada en negre barrava el pas a l'interior.

»Fascinat per aquella visió, em vaig apartar de la cua de la sínia i em vaig apropar fins a l'entrada de la caseta. Estava tractant d'entreveure l'interior a través de l'estreta escletxa quan la cortina es va obrir de cop i una dona vestida de negre, pell blanca com la llet i ulls foscos i penetrants va fer un gest per convidar-me a passar. A l'interior vaig poder distingir, assegut després d'un escriptori a la llum d'un quinqué, a aquell home que havia conegut molt lluny d'allà amb el nom de Caín. Un gran gat fosc d'ulls daurats es llepava als seus peus.

»Sense pensar-ho dues vegades, vaig entrar i em vaig dirigir fins a la taula on m'esperava el Príncep de la Boira, somrient. Encara recordo la seva veu, greu i pausada, pronunciant el meu nom sobre el murmur de fons de la hipnòtica música d'orgue de maneta d'un carrusel que semblava estar molt, molt lluny d'allà...

»—Víctor, el meu bon amic —va murmurar en Caín—. Si no fos un endeví, diria que el fat desitja unir els nostres camins de nou.

»—Qui és vostè? —va aconseguir articular el jove Víctor, mentre observava de cua d'ull a aquella dona fantasmal que s'havia retirat a les ombres de l'estada.

»—El Dr. Caín. El cartell ho diu —va respondre en Caín—. Passant una bona estona amb la família?

»Víctor va empassar saliva i va assentir.

»—Això està bé —va continuar el mag—. La diversió és com el làudanum; ens eleva de la misèria i el dolor, encara que només fugaçment.

»—No sé el que és el làudanum —va replicar en Víctor.

»—Una droga, fill —va respondre en Caín pesadament, desviant la vista cap a un rellotge que reposava en un prestatge a la seva dreta.

»Al Víctor li va semblar que les agulles corrien en sentit invers.

»—El temps no existeix, per això no cal perdre'l. Has pensat ja quin és el teu desig?

»—No tinc cap desig —va contestar el Víctor.

»En Caín es va posar a riure.

»—Vinga, vinga. Tots tenim no un desig, sinó centenars. I que poques ocasions ens brinda la vida de fer-los realitat —en Caín va mirar a

l'enigmàtica dona amb una ganyota de compassió—. No és cert, estimada?

»La dona, com si es tractés d'un simple objecte inanimat, no va respondre.

»—Però els hi ha amb sort, Víctor —va dir en Caín, inclinant-se sobre la taula—, com tu. Perquè tu pots fer realitat els teus somnis, Víctor. Ja saps com.

»—Com va fer l'Angus? —va etzibar en Víctor, que en aquell moment va reparar en un fet estrany que no podia allunyar del seu pensament: Caín no parpellejava, ni una sola vegada.

»—Un accident, amic meu. Un desgraciat accident —va dir en Caín adoptant un to apesarat i consternat—. És un error creure que els somnis es fan realitat sense oferir res a canvi. No et sembla, Víctor? Diguem que no seria just. L'Angus va voler oblidar certes obligacions i això no és tolerable. Però el passat, passat està. Parlem del futur, del teu futur.

»—És això el que va fer vostè? —va preguntar Víctor—. Fer realitat un desig? Convertir-se en el que és ara? Què va haver de donar a canvi?

»En Caín va perdre el seu somriure de rèptil i va clavar els seus ulls en el Víctor Kray. El noi va témer per un instant que aquell home s'abalancés sobre ell, disposat a esbocinar-lo. Finalment, en Caín va somriure de nou i va sospirar.

»—Un jove intel·ligent. Això m'agrada, Víctor. Tanmateix, et queda molt per aprendre. Quan estiguis preparat, vine per aquí. Ja saps com trobar-me. Espero veure't aviat.

»—Ho dubto —va respondre el Víctor mentre s'incorporava i caminava de tornada cap a la sortida.

»La dona, com una titella trencada a la qual sobtadament li haguessin estirat un cordill, va començar a caminar de nou, en un intent d'acompanyar-lo. A uns passos de la sortida, la veu d'en Caín va sonar de nou a les seves esquenes.

»—Una cosa més, Víctor. Respecte al això dels desitjos. Pensa't-ho. L'oferta està en peus. Tal vegada si a tu no t'interessa, algun membre de la teva flamant família feliç tingui algun somni inconfessable amagat. Aquests són la meva especialitat...

»Víctor no es va detenir a contestar i va sortir de nou a l'aire fresc de la nit. Va respirar profundament i es va dirigir a pas ràpid a buscar a la seva família. Mentre s'allunyava, el riure del Dr. Caín es va perdre a les seves

esquenes com el cant d'una hiena, emmascarada amb la música del carrusel».

* * *

En Max havia escoltat fascinat el relat de l'ancià fins a aquell punt sense atrevir-se a formular una sola de les milers de preguntes que bullien en la seva ment. El Víctor Kray va semblar llegir el seu pensament i el va assenyalar amb un dit acusador.

—Paciència, jovenet. Totes les peces aniran encaixant al seu temps. Prohibit interrompre. D'acord?

Encara que l'advertiment anava dirigida a en Max, els tres amics van assentir a l'uníson.

—Bé, bé... —va murmurar per a sí el faroner.

«Aquella mateixa nit vaig decidir apartar-me per sempre d'aquell individu i tractar d'esborrar de la meva ment qualsevol pensament referit a ell. I no era fàcil. Fos qui fos, el Dr. Caín tenia la rara habilitat de clavar-se-li a un com una d'aquestes estelles que, com més proves de treure, més profund s'introdueixen en la pell. No podia parlar d'allò amb ningú, tret que volgués que em prenguessin per un llunàtic, i no podia acudir a la policia, perquè no hagués sabut ni per on començar. Com és prudent fer en aquests casos, vaig deixar passar el temps.

»Ens anava bé en la nostra nova llar i vaig tenir l'ocasió de conèixer a un individu que em va ajudar molt. Es tractava d'un reverend que impartia classes de Matemàtiques i Física a l'escola. A primera vista semblava estar sempre als núvols, però era un home d'una intel·ligència que només podia comparar-se amb la bondat que s'esforçava a ocultar després d'una molt convincent personificació del científic boig del poble. Ell em va animar a estudiar a fons i a descobrir les matemàtiques. No és estrany que, després d'uns anys al seu càrrec, la meva vocació per les ciències es fes cada vegada més clara. En principi vaig voler seguir els seus passos i dedicar-me a l'ensenyament, però el reverend em va clavar una reprimenda immensa i em va dir que el que havia de fer era anar a la universitat, estudiar Física i convertir-me en el millor enginyer que hagués trepitjat el país. O això, o em retirava la paraula a l'acte.

»Va ser ell qui em va aconseguir la beca per a la universitat i qui realment va encaminar la meva vida cap al que hagués pogut ser. Va morir

una setmana abans de la meva graduació. Ja no m'avergonyeix dir que vaig sentir tant o més la seva desaparició que la del meu propi pare. A la universitat vaig tenir ocasió d'intimar amb qui hauria de portar-me de nou a trobar-me amb el Dr. Caín: un jove estudiant de medicina pertanyent a una família escandalosament rica (o això em semblava a mi) anomenat Richard Fleischmann. Efectivament, el futur Doctor Fleischmann que, anys més tard, faria construir la casa de la platja.

»En Richard Fleischmann era un jove vehement i molt donat a les exageracions. Estava acostumat al fet que durant tota la seva vida les coses haguessin resultat tal com ell les desitjava i quan, per qualsevol motiu, alguna cosa contradeia les seves expectatives, muntava en còlera amb el món. Una ironia del destí va ser la que va fer-nos amics: ens enamoràrem de la mateixa dona, l'Eva Gray, la filla del més insuportable i tirà catedràtic de Química del campus.

»Al principi, sortíem els tres junts i fèiem excursions els diumenges, quan l'ogre del Theodore Gray no ho impedia. Però aquest arranjament no va durar molt. El més curiós del cas és que en Fleischmann i jo, lluny de convertir-nos en rivals, ens vam fer companys inseparables. Cada nit que retornàvem a l'Eva a la cova de l'ogre, fèiem el camí de tornada junts, sabent que, tard o d'hora, un dels dos es quedaria fora de joc.

»Fins que aquest dia va arribar, vam passar els dos millors anys que recordo de la meva vida. Però tot té una fi. La del nostre trio inseparable va arribar la nit de la graduació. Encara que havia aconseguit tots els llores imaginables, la meva ànima s'arrossegava pels terres a causa de la pèrdua del meu vell tutor i l'Eva i en Richard van decidir que, encara que jo no bevia, aquella nit havien d'emborratxar-me i espantar la malenconia del meu esperit per tots els mitjans. No cal dir que l'ogre Theodore, que malgrat estar sord com una tàpia semblava escoltar a través de les parets, va descobrir el pla i la vetllada va acabar amb el Fleischmann i jo sols, borratxos com una cuba, en una pestilent taverna en la qual ens lliuràrem a elogiar la fi del nostre amor impossible, l'Eva Gray.

»Aquella mateixa nit, donant tombs de tornada al campus, una fira ambulant va semblar emergir de la boira al costat de l'estació del tren. En Fleischmann i jo, convençuts que una volta en el carrusel seria la cura infalible per al nostre estat, ens endinsàrem en la fira i vam acabar a la porta de la barraca del Dr. Caín, endeví, mag i vident, com seguia resant el sinistre cartell. El Fleischmann va tenir una idea genial. Entràrem i li

demanaríem a l'endeví que ens desvetllés l'enigma: a qui dels dos escolliria l'Eva? Malgrat el meu atordiment, em quedava el suficient sentit en el cos com para no entrar, però no la fortalesa per detenir al meu amic, que es va submergir decidit en la barraca.

»Suposo que vaig perdre el sentit perquè no recordo molt bé les hores següents. Quan vaig recobrar el coneixement, en l'agonia d'un atroç mal de cap, en Fleischmann i jo estàvem estesos sobre un vell banc de fusta. Estava clarejant i les caravanes de la fira havien desaparegut, com si tot aquell univers de llums, soroll i gentada de la nit anterior hagués estat una simple il·lusió de les nostres ments embriagades per l'alcohol. Ens incorporàrem i vàrem contemplar el solar desert al nostre voltant. Vaig preguntar al meu amic si se'n recordava una mica de la matinada anterior. Fent un esforç, en Fleischmann em va dir que havia somiat que entrava en la barraca d'un endeví i, a la pregunta de quin era el seu major desig, havia respost que desitjava obtenir l'amor de l'Eva Gray. Després va riure, bromejant sobre la ressaca monumental que ens castigava, convençut que res de tot allò havia succeït.

»Dos mesos després, l'Eva Gray i en Richard Fleischmann contreien matrimoni. Ni tan sols em van convidar a les noces. No tornaria a veure'ls en 25 llargs anys.

»Un dia plujós d'hivern, un home embolicat en una gavadina em va seguir des del despatx fins a casa meva. Des de la finestra del menjador, vaig poder veure que l'estrany seguia a baix, vigilant-me. Vaig dubtar uns segons i vaig baixar al carrer, disposat a desemascarar al misteriós espia. Era en Richard Fleischmann, tremolant de fred i amb el rostre atrotinat pels anys. Els seus ulls eren els de un home que hagués viscut perseguit tota la seva vida. Em vaig preguntar quants mesos feia que el meu antic amic no dormia. Vaig fer que pugés a casa i li vaig oferir un cafè calent. Sense atrevir-se a mirar-me a la cara, em va preguntar per aquella nit enterrada anys enrere a la barraca del Dr. Caín.

»Sense ànims per a cortesies, li vaig preguntar què era el que en Caín li havia demanat a canvi de fer realitat el seu desig. En Fleischmann, amb el rostre embargat de por i vergonya, es va agenollar enfront de mi, suplicant la meva ajuda entre llàgrimes. No vaig fer cas dels seus laments i li vaig exigir que em contestés. Què havia promès al Dr. Caín per paga dels seus serveis?

»El meu primer fill, em va contestar. Li vaig prometre el meu primer fill...

»En Fleischmann em va confessar que durant anys havia estat administrant a la seva esposa, sense aquesta saber-ho, una droga que li impedia concebre fill algun. No obstant, al cap dels anys, l'Eva Fleischmann s'havia sumit en una profunda depressió i l'absència de la tan desitjada descendència havia convertit el matrimoni dels Fleischmann en un infern. En Fleischmann temia que, si l'Eva no concebia un fill, aviat embogiria o se sumiria en una tristesa tan profunda que la seva vida s'apagaria lentament com una espelma sense aire. Em va dir que no tenia a qui recórrer i em va suplicar el meu perdó i la meva ajuda. Finalment, li vaig dir que l'ajudaria, però no per ell, sinó pel vincle que encara m'unia a l'Eva Gray i en record a la nostra vella amistat.

»Aquella mateixa nit vaig expulsar al Fleischmann de casa meva, però amb una intenció molt diferent a la qual aquell home que un dia jo havia considerat el meu amic intuïa. El vaig seguir sota la pluja i vaig creuar la ciutat darrera dels seus passos. Em vaig preguntar a mi mateix per què estava fent allò. La sola idea que l'Eva Gray, que m'havia rebutjat quan tots dos érem joves, hagués de lliurar el seu fill a aquell miserable bruixot em regirava les entranyes i em bastava per enfrontar-me de nou al Dr. Caín, encara que la meva joventut ja s'havia evaporat i cada vegada era més conscient que podia sortir mal parat del joc.

»Les aventures del Fleischmann em van portar fins al nou cau del meu vell conegut, el Príncep de la Boira. Un circ ambulant era ara la seva llar i, per a la meva sorpresa, el Dr. Caín havia renunciat al seu grau d'endeví i vident per assumir ara una nova personalitat, més modesta, però més d'acord amb el seu sentit de l'humor. Ara era un pallaso que actuava amb el rostre pintat de blanc i vermell, encara que els seus ulls de color canviant delatarien la seva identitat fins i tot després de dotzenes de capes de maquillatge. El circ d'en Caín mantenia l'estel de sis puntes a la part alta d'una asta i el mag s'havia envoltat ara d'una sinistra cohort de companys que, sota l'aparença de firaires itinerants, semblaven amagar quelcom més fosc. Vaig espiar durant dues setmanes el circ del Caín i aviat vaig descobrir que la carpa rasa i groguenca emmascarava a una perillosa banda d'engalipadors, criminals i lladres que practicaven la rampinya allà per on passaven. Vaig esbrinar també que la poca elegància del Dr. Caín a l'hora de triar als seus esclaus l'havia portat a deixar darrera seu una estrident

pista de crims, desaparicions i robatoris que no escapava a la policia local, que ensumava d'a prop la pudor a corrupció que es desprenia d'aquell fantasmagòric circ.

»Per descomptat, en Caín era conscient de la situació i per això havia decidit que ell i els seus amics havien de desaparèixer del país sense perdre temps, però d'una manera discreta i, preferiblement, al marge de molests tràmits policials. D'aquesta manera, aprofitant un deute de joc que oportunament li servia en safata la ineptitud del capità holandès, el Dr. Caín va aconseguir embarcar en l'Orpheus aquella nit. I jo, amb ell.

»El que va succeir la nit de la tempesta és una cosa que ni jo mateix puc explicar. Un terrible temporal va arrossegar l'Orpheus de tornada cap a la costa i el va llançar contra les roques, obrint una via d'aigua en el casc que va enfonsar el vaixell en qüestió de segons. Jo estava ocult en un dels bots salvavides, que va sortir disparat en embarrancar el buc en la roca i va ser llançat per l'onatge fins a la platja. Només així vaig poder salvar-me. En Caín i els seus sequaços viatjaven a la sentina, ocults sota caixes per temor a un possible control militar al canal a mitja travessia. Probablement, quan l'aigua gelada va inundar les entranyes del casc, ni tan sols van entendre el que estava succeint»...

—Encara així —va interrompre finalment en Max—, no es van trobar els cossos.

En Víctor Kray va negar-ho.

—Sovint, en temporals d'aquesta naturalesa el mar es porta amb ell els cossos —va apuntar el faroner.

—Però els retorna, encara que sigui dies després —replicà en Max—. Ho he llegit.

—No creguis tot el que llegeixes —va dir l'ancià—, encara que en aquest cas sigui cert.

—Què devia passar llavors? —va inquirir l'Alícia.

—Durant anys he tingut una teoria que ni jo mateix creia. Ara tot sembla confirmar-la...

«Vaig ser l'únic supervivent del naufragi de l'Orpheus. No obstant, en recuperar el coneixement a l'hospital, vaig comprendre que alguna cosa estrany havia succeït. Vaig decidir construir aquest far i quedar-me a viure en aquest lloc, però aquesta part de la història ja la coneixeu. Sabia que aquella nit no significava la desaparició del Dr. Caín, sinó un parèntesi. Per això he romàs aquí tots aquests anys. Amb el temps, quan els pares del

Roland van morir, jo em vaig fer càrrec d'ell i ell, a canvi, ha estat la meua única companyia en el meu exili.

»Però això no és tot. Amb els anys vaig cometre un altre error fatal. Em vaig posar en contacte amb l'Eva Gray. Suposo que volia saber si tot pel que havia passat tenia algun sentit. En Fleischmann es va avançar a mi i, en conèixer el meu parador, va venir a visitar-me. Li vaig explicar el succeït i allò va semblar alliberar-lo de tots els fantasmes que l'havien turmentat durant anys. Va decidir construir la casa de la platja i poc després va néixer el petit Jacob. Van ser els millors anys en la vida de l'Eva. Fins a la mort del nen.

»El dia que el Jacob Fleischmann es va ofegar, vaig saber que el Príncep de la Boira no havia marxat mai. Havia romàs en l'ombra, esperant, sense pressa, que alguna força el portés de nou al món dels vius. I res té tanta força com una promesa»...

Capítol Onze



Quan el vell faroner va haver finalitzat el seu relat, el rellotge d'en Max indicava que amb prou feines faltaven uns minuts per les cinc de la tarda. Fora, un feble plugim havia començat a caure sobre la badia i el vent que venia del mar copejava amb insistència els porticons de les finestres de la casa del far.

—S'apropa una tempesta —va dir en Roland, atalaiant l'horitzó plomís sobre l'oceà.

—Max, hauríem de tornar a casa. El Papà trucarà aviat —va murmurar l'Alícia.

En Max va assentir sense massa convicció. Necessitava considerar acuradament tot el que l'ancià havia explicat i tractar d'encaixar les peces del trencaclosques. L'ancià, al que l'esforç per recordar la seva història semblava haver sumit en un silenci apàtic, mirava al buit des de la seva butaca, absent.

—Max... va insistir l'Alícia.

En Max es va incorporar i va dirigir una salutació silenciosa a l'ancià, que li va correspondre amb un petit assentiment. En Roland va observar al vell faroner durant uns segons i després va acompanyar als seus amics a l'exterior.

—I ara què? —va preguntar en Max.

—Jo no sé què pensar —va afirmar l'Alícia, encongint-se d'espatlles.

—No et creus la història de l'avi d'en Roland? —va inquirir en Max.

—No és una història fàcil de creure —va respondre l'Alícia—. Ha d'haver-hi una altra explicació.

En Max va dirigir una mirada inquisitiva a en Roland.

—Tu tampoc creus al teu avi, Roland?

—Vols que et sigui sincer? —va respondre el noi—. No ho sé. Vinga. Us acompanyo abans que la tempesta ens caigui al damunt.

L'Alícia va muntar a la bicicleta d'en Roland i, sense més paraules, tots dos van emprendre el camí de tornada. En Max es va tombar un instant a contemplar la casa del far i va tractar d'imaginar si era possible que els anys de solitud en aquell penya-segat haguessin pogut portar al Víctor Kray a ordir aquella sinistra història que ell semblava creure's a ulls clucs. Va deixar que el plugim fresc l'impregnés el rostre i va muntar a la seva bicicleta, costa avall.

La història d'en Caín i el Víctor Kray romania viva en la seva ment mentre enfilava la carretera que vorejava la badia. Pedalant sota la pluja, en Max va començar a ordenar els fets de l'única manera que li resultava plausible. Suposant que tot el relatat per l'ancià fos cert, la qual cosa no acabava de resultar fàcil d'acceptar, la situació quedava sense aclarir. Un poderós mag sumit en una llarga letargia semblava tornar lentament a la vida. Segons aquest principi, la mort del petit Jacob Fleischmann havia estat el primer signe de la seva tornada. Tanmateix, hi havia alguna cosa en tota aquella història que el faroner havia mantingut oculta llarg temps que no encaixava en la ment d'en Max.

Els primers llampecs van encendre d'escarlata el cel i el vent va començar a escopir amb gotes de pluja força gruixudes contra el rostre d'en Max. Va apressar el pas, encara que les seves cames encara no s'havien recuperat de la marató matinal. Encara li quedaven un parell de quilòmetres de camí fins a la casa de la platja.

En Max va comprendre que no seria capaç d'acceptar simplement les explicacions de l'ancià i suposar que allò ho explicava tot. La presència fantasmal del jardí d'estàtues i els successos d'aquells primers dies al poble evidenciaven que un sinistre mecanisme s'havia engegat i que ningú podia predir el que anava a succeir a partir d'aquell moment. Amb l'ajuda d'en Roland i l'Alícia o sense ella, en Max estava determinat a seguir investigant fins a arribar al fons de la veritat, començant per l'única cosa que semblava conduir directament al centre d'aquell enigma: les pel·lícules del Jacob

Fleischmann. Quantes més voltes li donava a la història, més es convenia en Max que en Víctor Kray no els havia explicat tota la veritat. Ni molt menys.

L'Alícia i en Roland esperaven sota el porxo de la casa de la platja quan en Max, xop per la pluja, va deixar la bicicleta al cobert del garatge i va córrer a refugiar-se del fort xàfec.

—Ja és la segona vegada en el que va de setmana —va riure en Max—. A aquest pas, encongiré. No pensaràs tornar ara, veritat, Roland?

—Em temo que sí —va contestar en Roland observant la densa cortina d'aigua que queia amb fúria—. No vull deixar sol a l'avi.

—Agafa almenys un impermeable. Agafaràs una pulmonia —va dir l'Alícia.

—No el necessito. Estic acostumat. A més, aquesta és una tempesta d'estiu. Passarà ràpid.

—La veu de l'experiència —va bromejar en Max.

—Doncs sí —va rematar en Roland.

Els tres amics van intercanviar una mirada en silenci.

—Crec que el millor és no tornar a parlar del tema fins demà —va suggerir l'Alícia. Una bona nit de son ens ajudarà a veure-ho tot molt més clar. O això és el que es diu sempre.

—I qui dormirà aquesta nit després d'una història així? —va deixar anar en Max.

—La teva germana té raó —va dir en Roland.

—Pilota —va atallar en Max.

—Canviant de tema, demà pensava tornar al vaixell a bussejar. Potser recupero el sextant que a algú li va caure ahir... —va explicar en Roland.

En Max estava articulant en la seva ment una resposta demolidora per deixar clar que no creia que fos una bona idea anar a bussejar a l'Orpheus de nou, però l'Alícia es va avançar.

—Allí estarem —murmurà.

Un sisè sentit li va dir a en Max que aquell plural era pura cortesia.

—Fins demà, llavors —va contestar en Roland, amb els ulls brillants sobre l'Alícia.

—Estic aquí —va dir en Max, amb una cantarella.

—Fins demà, Max —va dir en Roland, ja de camí a la bicicleta.

Els dos germans van veure partir al Roland en la tempesta i van romandre sota el porxo fins que la seva silueta es va esvaïr a la carretera de

la platja.

—Hauries de posar-te roba seca, Max. Mentre et canvies prepararé una mica de sopar —va suggerir l'Alícia.

—Tu? —va etzibar en Max—. Tu no saps cuinar.

—Qui t'ha dit que penso cuinar, senyoret? Això no és un hotel. A dins —va ordenar l'Alícia, amb un somriure maliciós als llavis.

En Max va optar per seguir els consells de la seva germana i va entrar a la casa. L'absència de la Irina i dels seus pares accentuava aquella sensació de ser un intrús en una llar estranya que la casa de la platja li havia inspirat des del primer dia. Mentre ascendia l'escala en direcció a la seva habitació, va reparar per un instant en què des de feia un parell de dies no havia vist al repel·lent felí de la Irina. No li va semblar que aquella fos una gran pèrdua i, tal com la idea li havia vingut a la ment, va oblidar el detall.

Fidel a la seva paraula, l'Alícia no va perdre a la cuina ni un segon més de l'estrictament necessari. Va preparar unes rodanxes de pa de sègol amb mantega, melmelada i dos gots de llet.

Quan en Max va reparar en la safata del suposat sopar, l'expressió del seu rostre va parlar per si sola.

—Ni una paraula —va amenaçar l'Alícia—. No he vingut a aquest món a cuinar.

—No ho juris —va replicar en Max, qui de totes maneres no tenia massa gana.

Van sopar en silenci a l'espera que el telèfon sonés en qualsevol moment amb notícies de l'hospital, però la trucada no es va produir.

—Tal vegada han trucat abans, quan estàvem en el far —va suggerir en Max.

—Pot ser —va murmurar l'Alícia.

En Max va llegir el semblant preocupat de la seva germana.

—Si alguna cosa hagués passat —va argumentar en Max—, haurien tornat a trucar. Tot anirà bé.

L'Alícia li va somriure feblement, confirmant al Max la seva innata habilitat per reconfortar als altres amb raonaments que ni ell mateix es creia.

—Suposo que sí —va confirmar l'Alícia—. Crec que me'n vaig a dormir. I tu?

En Max va apurar el seu got i va assenyalar la cuina.

—De seguida aniré, però abans menjaré una mica més. Estic famolenc —va mentir.

Quan va escoltar tancar-se la porta de l'habitació de l'Alícia, en Max va deixar el got i es va dirigir fins al rafal del garatge, a la recerca de més pel·lícules de la col·lecció particular del Jacob Fleischmann.

En Max va girar l'interruptor del projector i el feix de llum va inundar la paret amb una imatge borrosa del que semblava ser un conjunt de símbols. Lentament, el pla va adquirir focus i en Max va comprendre que els suposats símbols no eren més que xifres disposades en cercles i que estava veient l'esfera d'un rellotge. Les agulles del rellotge estaven immòbils i projectaven una ombra perfectament definida sobre l'esfera, la qual cosa permetia suposar que el pla estava rodat a ple sol o sota una font lluminosa intensa. La pel·lícula continuava mostrant l'esfera durant uns segons fins que, molt lentament a l'inici i adquirint una velocitat progressiva, les agulles del rellotge van començar a girar en sentit invers. La càmera retrocedia i l'ull de l'espectador podia comprovar que aquell rellotge penjava d'una cadena. Una nova reculada d'un metre i mig revelava que la cadena penjava d'una mà blanca. La mà d'una estàtua.

En Max va reconèixer a l'instant el jardí d'estàtues que ja apareixia en la primera pel·lícula del Jacob Fleischmann que havien visionat dies enrere. Una vegada més, la disposició de les estàtues era diferent a la qual en Max recordava. La càmera començava a moure's de nou a través de les figures, sense talls ni pauses, igual que en la primera pel·lícula. Cada dos metres l'objectiu de la càmera es detenia enfront del rostre d'una de les estàtues. En Max va examinar un a un els semblants congelats d'aquella sinistra banda circense, als membres de la qual podia imaginar ara perint en la foscor absoluta dels cellers de l'Orpheus mentre l'aigua gelada els arrabassava la vida.

Finalment la càmera es va anar aproximant lentament a la figura que coronava el centre de l'estel de sis puntes. El pallasso. El Dr. Caín. El Príncep de la Boira. Al costat d'ell, als seus peus, en Max va reconèixer la figura immòbil d'un gat que allargava una urpa esmolada al buit. En Max, que no recordava haver-lo vist en la seva visita al jardí d'estàtues, hagués apostat doble a res que la inquietant semblança del felí de pedra amb la mascota que la Irina havia adoptat el primer dia a l'estació no era fruit de la casualitat. En contemplar aquelles imatges mentre el so de la pluja copejava en els vidres i la tempesta s'allunyava terra endins, resultava molt fàcil

donar crèdit a la història que el faroner els havia relatat aquella mateixa tarda. La sinistra presència d'aquelles siluetes amenaçadores era suficient per fer callar qualsevol dubte per raonable que fos.

La càmera es va apropar fins al rostre del pallaso, es va detenir a amb prou feines mig metre i va romandre allà durant diversos segons. En Max va fer un cop d'ull a la bobina i va comprovar que la pel·lícula estava arribant a la seva fi i que amb prou feines restaven un parell de metres per visionar. Un moviment a la pantalla va recobrar la seva atenció. El rostre de pedra s'estava movent d'una manera gairebé imperceptible. En Max es va incorporar i va caminar fins a la paret on es projectava la pel·lícula. Les pupil·les d'aquells ulls de pedra es van dilatar i els llavis de pedra es van arquejar lentament en un cruel somriure, fins a revelar una llarga filera de dents llargues i esmolades com les d'un llop. En Max va sentir com se li feia un nus a la gola.

Segons després, la imatge es va esvaïr i en Max va escoltar el soroll de la bobina del projector girant sobre si mateixa. La pel·lícula havia acabat.

En Max va apagar el projector i va respirar profundament. Ara creia tot el que en Víctor Kray havia dit, però això no li feia sentir-se millor, sinó ens al contrari. Va pujar a la seva cambra i va tancar la porta darrera seu. A través de la finestra, lluny, podia entreveure el jardí d'estàtues. Una vegada més, la silueta del recinte de pedra estava la submergida en una boira densa i impenetrable.

Aquella nit, no obstant, la tenebra dansant no provenia del bosc, sinó que semblava emanar del seu propi interior.

Minuts després, mentre lluitava per agafar el son i apartar de la seva ment el rostre del pallaso, en Max va imaginar que aquella boira no era sinó l'alè gelat del Dr. Caín, que esperava somrient l'hora de la seva tornada.

Capítol Dotze



Al matí següent, en Max va despertar amb la sensació de tenir el cap ple de gelatina. Pel que s'endevinava des de la seva finestra prometia un dia resplendent i assolellat. Es va incorporar mandrosament i va agafar el seu rellotge de butxaca de la tauleta. El primer que va pensar va ser que el rellotge estava espatllat. Se'l va posar a cau d'orella i va comprovar que el mecanisme funcionava a la perfecció, així era ell qui havia perdut el rumb. Eren les dotze del migdia.

Va saltar del llit i es va precipitar escales avall. A sobre de la taula del menjador hi havia una nota. La va agafar i va llegir la cal·ligrafia esmolada de la seva germana.

Bon dia, bella dorment. Quan llegeixis això ja estaré a la platja amb en Roland. T'he agafat prestada la bicicleta, espero que no t'importi. Com he vist que anit vas estar «de cinema» no t'he volgut despertar. El pare ha cridat a primera hora i diu que encara no saben quan podran tornar a casa. La Irina segueix igual, però els metges diuen que és probable que surti del coma en uns dies. He convençut al papà perquè no es preocupi per nosaltres (i no ha estat fàcil).

Per cert, no hi ha res per esmorzar.

Estarem a la platja. Feliços somnis...

Alícia.

En Max va rellegir tres vegades la nota abans de deixar-la de nou a la taula. Va córrer escales amunt i es va rentar la cara a tot córrer. Es va entaforar un vestit de bany i una camisa blava i es va dirigir al cobert per agafar l'altra bicicleta. Abans d'arribar al camí de la platja, el seu estómac demanava a crits que se li administrés la seva dosi matutina. En arribar al poble, va desviar el seu camí i va posar rumb al forn de la plaça de l'ajuntament. Les olors que es percebien a cinquanta metres de l'establiment i els consegüents grinyols d'aprovació del seu estómac li van confirmar que havia pres la decisió adequada. Tres magdalenes i dues preses de xocolata. Més tard va emprendre el camí cap a la platja amb el somriure d'un beneït estampat al rostre.

La bicicleta de l'Alícia reposava sobre el cavallet al peu del camí que conduïa a la platja on en Roland tenia la seva cabanya. En Max va deixar la seva bicicleta al costat de la de la seva germana i va pensar que, encara que el poble no semblava ser un lloc de lladregots, no estaria de més comprar uns cadenats. En Max es va parar-se a observar el far a la part alta del penya-segat i després es va dirigir cap a la platja. Un parell de metres abans de deixar la sendera d'herbes altes que desembocaven a la petita badia es va detenir.

A la riba de la platja, a una vintena de metres del punt on es trobava en Max, l'Alícia estava estesa a mig camí entre l'aigua i la sorra. Inclinat sobre ella, en Roland, que tenia la seva mà sobre el costat de la seva germana, es va apropar a l'Alícia i la va besar als llavis. En Max va retrocedir un metre i es va ocultar darrera de les herbes, esperant que no l'haguessin vist. Va romandre allà immòbil durant un parell de segons, preguntant-se què havia de fer ara. Aparèixer caminant com un estúpid somrient i dir-li's bon dia? O anar-se a fer una passejada?

En Max no es tenia per un espia, però no va poder reprimir l'impuls de mirar de nou entre les tiges salvatges cap a la seva germana i en Roland. Podia escoltar els seus riures i comprovar com les mans d'en Roland recorrien tímidament el cos d' l'Alícia, amb una tremolor que indicava que

aquella era, com a molt, la primera o segona vegada que es veia en un tràngol d'aquesta envergadura. Es va preguntar si també per a l'Alícia era la primera vegada i, per a la seva sorpresa, va comprovar que era incapaç de trobar una resposta a aquesta incògnita. Encara que havia compartit tota la seva vida sota el mateix sostre, la seva germana Alícia era un misteri per a ell.

Veure-la allà, estesa a la platja, besant al Roland, li resultava desconcertant i completament inesperat. Havia intuït des del principi que entre en Roland i ella hi havia un clar corrent recíproc, però una cosa era imaginar-ho i una altra, molt diferent, veure-ho amb els seus propis ulls. Es va inclinar una vegada més a mirar i va sentir de sobte que no tenia dret a estar allà, i que aquell moment pertanyia només a la seva germana i al Roland. Silenciosament, va refer els seus passos fins a la bicicleta i es va allunyar de la platja.

Mentre ho feia, es va preguntar a si mateix si tal vegada estava gelós. Potser fos tan sols el fet d'haver passat anys pensant que la seva germana era una nena gran, sense secrets de cap tipus, i que, per descomptat, no anava arreu besant a la gent. Per un segon va riure de la seva pròpia ingenuïtat i a poc a poc va començar a alegrar-se del que havia vist. No podia predir el que succeiria la setmana següent, ni què portaria amb si la fi de l'estiu, però aquell dia en Max estava segur que la seva germana se sentia feliç. I això era molt més del que s'havia pogut dir d'ella en molts anys.

En Max va pedalar de nou fins al centre del poble i va detenir la seva bicicleta al costat de l'edifici de la biblioteca municipal. A l'entrada hi havia un vell aparador de vidre on s'anunciaven els horaris públics i altres comunicats, incloent la cartellera mensual de l'únic cinema en diversos quilòmetres a la rodona i un mapa del poble. En Max va centrar la seva atenció en el mapa i el va estudiar amb deteniment. La fesomia del poble responia més o menys al model mental que s'havia fet.

El mapa mostrava amb tot detall el port, el centre urbà, la platja nord on els Carver tenien la seva casa, la badia de l'Orpheus i el far, els camps esportius al costat de l'estació i el cementiri municipal. Una espurna es va encendre en la seva ment. El cementiri municipal. Per què no havia pensat abans en això? Va consultar el seu rellotge i va comprovar que passaven deu minuts de les dues de la tarda. Va prendre la seva bicicleta i enfilà la rambla

principal del poble, camí de l'interior, cap al petit cementiri on esperava trobar a en Jacob Fleischmann.

El cementiri del poble era un clàssic recinte rectangular que s'alçava al final d'un llarg camí ascendent flanquejat per alts xiprers. Sense res especialment original. Els murs de pedra estaven moderadament envellits i el lloc oferia l'habitual aspecte dels cementiris de petits pobles on, a excepció d'un parell de dies a l'any, sense comptar els enterraments locals, les visites eren escasses. Els reixats estaven oberts i un cartell metàl·lic cobert d'òxid anunciava que l'horari públic era de nou a cinc de la tarda a l'estiu i de vuit a quatre a l'hivern. Si hi havia algun vigilant, en Max no va saber veure'l.

De camí cap a allí, havia especulat amb la idea de trobar un lúgubre i sinistre lloc, però el sol lluent de principi d'estiu li conferia l'aspecte d'un petit claustre, tranquil i vagament trist.

En Max va deixar la bicicleta recolzada en el mur exterior i va entrar. El cementiri semblava estar poblat per modestos mausoleus que probablement pertanyien a les famílies de major tradició local i al voltant s'alçaven parets de nínxols de més recent construcció.

En Max s'havia plantejat la possibilitat que tal vegada els Fleischmann haguessin preferit en el seu moment enterrar al petit Jacob lluny d'allà, però la seva intuïció li deia que les restes de l'hereu del doctor Fleischmann reposaven al mateix poble que l'havia vist néixer. En Max va necessitar gairebé mitja hora per donar amb la tomba del Jacob, en un extrem del cementiri a l'ombra de dos vells xiprers. Es tractava d'un petit mausoleu de pedra al que el temps i les pluges havien atorgat cert deix d'abandó i oblit. La construcció s'alçava en forma d'una estreta caseta de marbre ennegrit i ronyós amb un reixat forjat en ferro flanquejat per les estàtues de dos àngels que alçaven una mirada planyívola al cel. Entre els barrots oxidats del portó encara es conservava un pom de flors seques des de temps immemorial.

En Max va sentir que aquell lloc projectava una aura patètica i, encara que resultava evident que en molt temps no havia estat visitat, el ressò del dolor i la tragèdia semblaven encara recents. En Max es va endinsar en el petit camí de lloses que conduïa fins al mausoleu i es va detenir en el llindar. El reixat estava entreobert i una intensa olor a tancat s'esmunyia de l'interior. Al seu voltant, el silenci era absolut. Va dirigir una última mirada als àngels de pedra que custodiaven la tomba del Jacob Fleischmann i va

entrar, conscient que, si esperava un minut més, marxaria d'aquell lloc a tot córrer.

L'interior del mausoleu estava sumit en la penombra i en Max va poder albirar un rastre de flors marcides en el terra que acabava al peu d'una làpida, sobre la qual el nom Jacob Fleischmann havia estat esculpit en relleu. Però hi havia quelcom més. Sota el nom, el símbol de l'estel de sis puntes sobre el cercle presidia la llosa que guardava les restes del nen.

En Max va experimentar un desagradable formigueig a l'espinada i es va preguntar per primera vegada per que havia acudit a aquell lloc sol. A la seva esquena, la llum del sol va semblar empal·lidir feblement. En Max va extreure el seu rellotge i va consultar l'hora, barrejant l'absurda idea que potser s'havia entretingut més del compte i el guardià del cementiri havia tancat les portes deixant-lo atrapat a l'interior. Les agulles del seu rellotge indicaven que passaven un parell de minuts de les tres de la tarda. En Max va inspirar profundament i es va tranquil·litzar.

Va fer un últim cop d'ull i, després de comprovar que no hi havia res allà que li aportés nova llum sobre la història del Dr. Caín, es va disposar a marxar-se. Va ser llavors quan va advertir que no estava sol a l'interior del mausoleu i que una silueta fosca es movia en el sostre, avançant sigil·losament com un insecte.

En Max va sentir com el seu rellotge relliscava entre la suor freda de les seves mans i va alçar la vista. Un dels àngels de pedra que havia vist a l'entrada caminava invertit sobre el sostre. La figura es va detenir i, contemplant a en Max, va mostrar un somriure caní i va estendre un punxegut dit acusador cap a ell. Lentament, els trets d'aquell rostre es van transformar i la fesomia familiar del pallasso que emmascarava al Dr. Caín va aflorar a la superfície. En Max va poder llegir una ràbia i un odi ardents en la seva mirada. Va voler córrer cap a la porta i fugir, però els seus membres no van respondre. Després d'uns instants, l'aparició es va esvaïr en l'ombra i en Max va romandre paralitzat durant cinc llargs segons.

Una vegada recuperat l'alè, va córrer a la sortida sense detenir-se a mirar enrere fins que va muntar en la seva bicicleta i va haver posat cent metres de distància entre ell i el reixat del cementiri. Pedalar sense descans el va ajudar a recuperar gradualment el control dels seus nervis. Va comprendre que havia estat objecte d'un truc, d'una macabra manipulació dels seus propis temors. Així i tot, la idea de tornar allí a recuperar el seu rellotge de moment estava fora de discussió. Recobrada la calma, en Max

va emprendre de nou el camí cap a la badia. Però aquesta vegada no buscava a la seva germana Alícia i al Roland, sinó al vell faroner pel qual tenia reservades algunes preguntes.

L'ancià va escoltar el succeït al cementiri amb summa atenció. Al final del relat, va assentir greument i va indicar a en Max que prengués seient al costat d'ell.

—Puc parlar-li amb franquesa? —va preguntar en Max.

—Espero que ho facis, jovenet —va respondre l'ancià—. Endavant.

—Tinc la impressió de que ahir no ens va explicar vostè tot el que sap. I no em preguntí per què crec això. M'ho diu el cor —va dir en Max.

El rostre del faroner va romandre impertorbable.

—Què més creus, Max? —va preguntar el Víctor Kray.

—Crec que aquest tal Dr. Caín, o tant se val qui sigui, va a fer alguna cosa. Molt aviat —va continuar en Max—. I crec que tot el que està succeïnt aquests dies no són més que signes del que ha de venir.

—El que ha de venir —va repetir el faroner—. És una manera interessant d'expressar-ho, Max.

—Miri, senyor Kray —va tallar en Max—, acabo d'emportar-me un esglai de mort. Ja fa dies que estan succeïnt coses molt estranyes iestic segur que la meva família, vostè, en Roland i jo mateix correm algun perill. L'últim que estic disposat a aguantar són més misteris.

L'ancià va somriure.

—Així m'agrada. Directe i contundent —va riure en Víctor Kray sense convicció—. Veuràs, Max, si us vaig explicar ahir la història del Dr. Caín no va ser per divertir-vos ni per recordar vells temps. Ho vaig fer perquè sabéssiu el que està succeïnt i anéssiu amb cura. Tu portes uns dies preocupat; jo porto vint-i-cinc anys en aquest far amb un únic propòsit: vigilar a aquesta bèstia. És l'únic propòsit de la meva vida. Jo també et seré franc, Max. No vaig a tirar per la borda vint-i-cinc anys perquè un xaval nouvingut decideix jugar als detectius. Tal vegada no vaig haver d'haver-vos dit res. Potser el millor és que oblidis quant et vaig dir i t'allunyis d'aquestes estàtues i del meu nét.

En Max va voler protestar, però el faroner va alçar la mà, indicant-li que no obrís la boca.

—El que us vaig explicar és més del que necessiteu saber —va sentenciar en Víctor Kray—. No forçis les coses, Max. Oblida't del Jacob

Fleischmann i crema aquestes pel·lícules avui mateix. És el millor consell que puc donar-te. I ara, jovenet, fuig d'aquí.

En Víctor Kray va observar com en Max s'allunyava camí a vall amb la seva bicicleta. Havia tingut paraules dures i injustes amb el noi, però en el fons de la seva ànima creia que allò era el més prudent que podia fer. El noi era intel·ligent i no l'havia pogut enganyar. Sabia que els estava ocultant alguna cosa però fins i tot així no podia arribar a comprendre l'envergadura d'aquell secret. Els esdeveniments s'estaven precipitant i, després de cinc lustres, el temor i l'angoixa per la nova vinguda del Dr. Caín es materialitzaven davant ell en l'ocàs de la seva vida, quan més feble i sol se sentia.

El Víctor Kray va provar d'apartar de la seva ment l'amarg record de tota una existència unida a aquell personatge sinistre, des del brut suburbi de la seva infància fins a la seva presó al far. El Príncep de la Boira l'havia arrabassat al millor amic de la seva infància, a l'única dona que havia estimat i, finalment, li havia robat cada minut de la seva llarga maduresa, convertint-lo en la seva ombra. Durant les interminables nits en el far acostumava a imaginar com podria haver estat la seva vida si el fat no hagués decidit creuar en el seu camí a aquell poderós mag.

Capítol Tretze



Hores més tard, quan en Max ja va haver sopat i amb prou feines li quedaven deu pàgines per llegir del llibre, el so de les bicicletes entrant al jardí davanter va arribar fins a les seves oïdes. En Max va escoltar el murmuri de les veus d'en Roland i de l'Alícia murmurant durant gairebé una hora a baix en el porxo. Prop de la mitjanit, en Max va deixar el llibre sobre la tauleta de nou i va apagar la lampareta. Finalment, va sentir la bicicleta d'en Roland allunyar-se pel camí de la platja i els passos de l'Alícia ascendint pausadament l'escala. Els passos de la seva germana es van detenir un instant enfront de la seva porta. Segons després, van continuar uns metres fins a l'habitació de l'Alícia. Va escoltar com la seva germana s'estirava al llit i deixava les sabates sobre el pis de fusta. Va recordar la imatge d'en Roland besant a l'Alícia aquell mateix matí a la platja i va somriure en la penombra. Per una vegada, estava segur que la seva germana trigaria molt més que ell a agafar el son.

Al matí següent, en Max va decidir matinar més que el Sol i a l'alba ja estava pedalant en la seva bicicleta rumb al forn del poble, amb la intenció de comprar un deliciós desdejuni i evitar que l'Alícia preparés alguna cosa (pa amb melmelada, mantega i llet) pel seu compte. De bon matí el poble estava sumit en una calma que li recordava als matins de diumenge a la ciutat. Amb prou feines alguns passejants silenciosos trencaven l'estat

narcòtic dels carrers, en els quals fins i tot les cases, amb els porticons ajustats, semblaven adormides.

Lluny, més enllà de la bocana del port, els pocs vaixells de pesca que formaven la flota local posaven proa mar endins per no tornar fins al crepuscle. El forner i la seva filla, una grassona joveneta de galtes rosades que feia tres que la seva germana Alícia, van saludar al Max i, mentre li servien una deliciosa safata de brioxos acabats de treure del forn, es van interessar per l'estat de la Irina. Les notícies volaven i, pel que sembla, el metge del poble feia quelcom més que posar el termòmetre en les seves visites a domicili.

En Max va aconseguir tornar a la casa de la platja mentre el desdijuni encara conservava l'escalforeta irresistible dels pastissos encara fumejants. Sense el seu rellotge no sabia amb certesa quina hora era, encara que imaginava que devien faltar pocs minuts per les vuit. Davant la poc desitjable perspectiva d'esperar a què l'Alícia es despertés per poder esmorzar, va decidir adoptar una astuta enganyifa. Així, amb l'excusa del desdijuni calent, va preparar una safata amb les captures del forn, llet i un parell de tovallons, i va pujar fins a la cambra d'Alícia. Va trucar a la porta amb els artells fins que la veu endormiscada de la seva germana va contestar en un murmuri intel·ligible.

—Servei d'habitacions —va dir en Max—. Puc passar?

Va empènyer la porta i va entrar a l'habitació. L'Alícia havia sepultat el cap sota un coixí. En Max va fer un cop d'ull a l'habitació, la roba penjada sobre les cadires i la galeria d'objectes personals de l'Alícia. L'habitació d'una dona sempre resultava un fascinant misteri per a en Max.

—Comptaré fins a cinc —va dir en Max— i després començaré a menjar-me l'esmorzar.

El rostre de la seva germana va apuntar sota el coixí, ensumant l'aroma de la mantega a l'aire.

En Roland els esperava a la riba de la platja, abillat amb uns vells pantalons als quals havia tallat els gambals i que feien les vegades de vestit de bany. Al costat d'ell hi havia un petit bot de fusta l'eslora de la qual no devia assolir els tres metres. La barca semblava haver passat 30 anys al sol encallada en una platja i la fusta havia adquirit un to grisenc que les poques taques de pintura blava que encara no s'havien després amb prou feines aconseguien dissimular. Amb tot, en Roland semblava admirar el seu bot com si es tractés d'un iot de luxe. I mentre els dos germans sortejaven les

pedres de la platja en direcció a la riba, en Max va poder comprovar que en Roland havia escrit a la proa el nom de la nau, Orpheus II, amb pintura recent, probablement d'aquell mateix matí.

—Des de quan tens una barca? —va preguntar l'Alícia, assenyalant el raquític esquif en el qual en Roland ja havia carregat l'equip de busseig i un parell de cistelles de contingut misteriós.

—Des de fa tres hores. Un dels pescadors del poble anava a desballestar el bot per fer llenya, però l'he convençut i me l'ha regalat a canvi d'un favor —va explicar en Roland.

—Un favor? —va preguntar en Max—. Jo crec que el favor l'hi has fet tu a ell.

—Pots quedar-te a terra si ho prefereixes —va replicar en Roland en to burleta—. Som-hi, tothom a bord.

L'expressió «a bord» resultava una miqueta inadequada per a la nau en qüestió, però passats quinze metres, en Max va comprovar que les seves previsions de naufragi instantani no es complien. De fet, el bot navegava amb fermesa al comandament de cada voga de rem que el Roland imprimia enèrgicament.

—He portat un petit invent que us sorprendrà —va dir el Roland.

En Max va mirar una de les cistelles tapades i va alçar la coberta uns centímetres.

—Què és això? —va murmurar.

—Una finestra submarina —va aclarir en Roland—. En realitat és una caixa amb un vidre a la base. Si ho recolzes en la superfície de l'aigua, pots veure el fons sense submergir-te. És com una finestra.

En Max va assenyalar a la seva germana Alícia.

—Així almenys podràs veure alguna cosa —va insinuar, amb to burleta.

—Qui t'ha dit que penso quedar-me aquí? Avui baixo jo —va respondre l'Alícia.

—Tu? Si no saps bussejar! —va exclamar en Max, tractant d'enfuriar a la seva germana.

—Si li dius bussejar al que vas fer l'altre dia, no —va bromejar l'Alícia, sense entomar la destrat de guerra.

En Roland va seguir remant sense afegir zitzània a la discussió dels dos germans i va detenir el bot a uns quaranta metres de la riba. Sota ells, l'ombra fosca del casc de l'Orpheus s'estenia en el fons com la d'un gran tauró estes a la sorra, expectant.

En Roland va obrir una de les cistelles i va extreure una àncora rovellada unida a una guita gruixuda i visiblement desgastada. A la vista de tals aparells, en Max va suposar que tots aquells saldos marins venien amb el lot que en Roland havia negociat per salvar el miserable bot d'una fi digna i apropiada al seu estat.

—Compte, que esquitxo! —va exclamar en Roland llançant al mar l'àncora, el pes mort de la qual va descendir en vertical i va aixecar un petit núvol de bombolles, emportant-se gairebé quinze metres de guita.

En Roland va deixar que el corrent arrossegés el bot un parell de metres i va lligar el cap de la corda de l'àncora a una petita anella que penjava de la proa. El bot es va bressolar suaument amb la brisa i la corda es va tibar, fent cruixir l'estructura del bot. En Max va fer un cop d'ull de sospita a les juntures del casc.

—No s'enfonsarà, Max. Confia en mi —va afirmar en Roland, traient la finestra submarina de la cistella i col·locant-la sobre l'aigua.

—Això és el que va dir el capità del Titànic abans de salpar —va replicar en Max.

L'Alícia es va inclinar per mirar a través de la caixa i va veure per primera vegada el casc de l'Orpheus descansant en el fons.

—És increïble! —va exclamar davant l'espectacle submarí.

En Roland va somriure complagut i li va tendir unes ulleres de bus i unes aletes.

—Doncs espera a veure'l d'a prop —va dir en Roland, col·locant-li el seu equip.

La primera a saltar a l'aigua va ser l'Alícia. En Roland, assegut a la vora del bot, va dirigir una mirada tranquil·litzadora a en Max.

—Tranquil. La vigilaré. No li passarà res —va assegurar.

En Roland va saltar al mar i es va reunir amb l'Alícia, que esperava a uns tres metres del bot. Tots dos van saludar al Max i, segons després, van desaparèixer sota la superfície.

Sota l'aigua, en Roland va agafar la mà de l'Alícia i la va guiar lentament sobre les restes de l'Orpheus. La temperatura de l'aigua havia descendit lleugerament des de l'última vegada que s'havien submergit allí i el refredament es feia més palpable a major profunditat. En Roland estava habituat a aquest fenomen, que es produïa eventualment durant els primers dies de l'estiu, especialment quan corrents fredes que venien de mar endins fluïen amb força per sota dels sis o set metres de profunditat. A la vista de

la situació, en Roland va decidir automàticament que aquell dia no permetria que l'Alícia ni en Max se submergissin amb ell fins al casc de l'Orpheus, ja hi hauria dies de sobres durant la resta de l'estiu per intentar-ho.

L'Alícia i en Roland van nedar al llarg del buc enfonsat. Es detenien de tant en tant per ascendir a prendre aire i contemplar amb calma el vaixell, que jeia en la penombra espectral del fons. En Roland intuïa l'excitació de l'Alícia davant l'espectacle i no li llevava l'ull de damunt. Sabia que per bussejar a gust i amb tranquil·litat, havia de fer-ho sol.

Quan es capbussava amb algú, especialment amb novells en la matèria com ho eren els seus nous amics, no podia evitar assumir el paper de mainadera submarina. Amb tot, li satisfedia especialment compartir amb l'Alícia i el seu germà aquell màgic món que durant anys li havia pertangut només a ell. Se sentia com el guia d'un museu embruixat acompanyant a uns visitants en un passeig al·lucinant per una catedral submergida.

El panorama submarí, no obstant, oferia altres al·licients. Li agradava contemplar el cos d'l'Alícia moure's sota l'aigua. A cada braçada, podia veure com els músculs del tors i les cames es tibaven i la seva pell adquiria una pal·lidesa blavosa. De fet, se sentia més còmode observant-la així, quan ella no advertia la seva mirada nerviosa. Van pujar de nou a recuperar l'alè i van comprovar que el bot i la silueta immòbil d'en Max a bord estaven a més de vint metres. L'Alícia li va somriure eufòrica. En Roland va correspondre al seu somriure, però interiorment va pensar que el millor seria tornar al bot.

—Podem baixar al vaixell i entrar? —preguntà l'Alícia, amb la respiració entretallada.

En Roland va advertir que els braços i les cames de la noia estaven recoberts de pell de gallina.

—Avui no —va respondre—. Tornem al bot.

L'Alícia va deixar de somriure, intuïnt una ombra de preocupació en el Roland.

—Passa alguna cosa, Roland?

En Roland va somriure plàcidament i va negar-ho. No volia parlar ara de corrents submarins de cinc graus. En aquell moment, mentre l'Alícia donava les seves primeres braçades en direcció al bot, en Roland va sentir que el cor li donava un bolc. Una ombra fosca es movia en el fons de la

badia, als seus peus. L'Alícia es va tornar a mirar-lo. En Roland li va indicar que seguís sense detenir-se i va submergir el cap per inspeccionar el fons.

Una silueta negra, semblant a la d'un gran peix, nedava sinuosament al voltant del casc de l'Orpheus. Per un segon, en Roland va pensar que es tractava d'un tauró, però una segona mirada li va permetre comprendre que estava equivocant. Va continuar nedant després de l'Alícia sense apartar la mirada d'aquella forma estranya que semblava seguir-los. La silueta serpentejava a l'ombra del casc de l'Orpheus, sense exposar-se directament a la llum. Tot quant en Roland podia distingir era un cos allargat, semblant al d'una gran serp i una estranya llum parpellejant que l'envoltava com un mantell de reflexos somorts. En Roland va mirar cap al bot i va comprovar que encara els separaven més de deu metres d'ell. L'ombra sota els seus peus va semblar canviar el seu rumb. E Roland va inspeccionar el fons i va comprovar que aquella forma estava sortint a la llum i, lentament, ascendia cap a ells.

Pregant que l'Alícia no l'hagués vist, va aferrar a la noia pel braç i es va llançar a nedar amb totes les seves forces cap al bot. L'Alícia, alertada, li va mirar sense comprendre.

—Neda al bot! De pressa! —va cridar en Roland.

L'Alícia no comprenia el que estava succeint, però el rostre d'en Roland havia reflectit tal pànic que no es va parar a pensar o a discutir i va fer el que se li havia ordenat. En el bot, el crit d'en Roland va alertar al Max, que va observar com el seu amic i l'Alícia nedaven desesperadament cap a ell. Un instant després va veure l'ombra fosca ascendint sota les aigües.

—Déu meu! —va murmurar, paralitzat.

A l'aigua, en Roland va empènyer a l'Alícia fins a sentir que la noia havia tocat el casc del bot. El Max es va apressar a agafar a la seva germana per sota les espatlles i estirar d'ella cap amunt. L'Alícia va batre les aletes amb força i amb el seu impuls va aconseguir caure sobre en Max a l'interior del bot. En Roland va respirar profundament i es va disposar a fer el mateix. En Max li va tendir la seva mà des de la barca, però en Roland va poder llegir al rostre del seu amic el terror davant el que veia després d'ell. En Roland va sentir com la seva mà relliscava per l'avantbraç d'en Max i va tenir el pressentiment de què no tornaria a sortir amb vida de l'aigua. Lentament, una freda abraçada li va agarrar les cames i, amb una força incontenible, el va arrossegar cap a les profunditats.

Superats els primers instants de pànic, en Roland va obrir els ulls i va contemplar què era el que li portava amb si cap a la foscor del fons. Per un instant va creure ser presa d'una al·lucinació. El que veia no era una forma sòlida, sinó una estranya silueta formada pel que semblava ser aigua concentrada a molt alta densitat. En Roland va observar aquella delirant escultura mòbil d'aigua que canviava constantment de forma i va tractar de deslliurar-se de la seva abraçada mortal.

La criatura d'aigua es va retorçar i el rostre fantasmal que havia vist en somnis, el semblant del pallasso, es va tornar cap a ell. El pallasso va obrir unes enormes gargamelles plagades d'ullals llargs i esmolats com a ganivets de carnisser i els seus ulls es van engrandir fins a adquirir la grandària d'un plat de te. En Roland va sentir que li faltava l'aire. Aquella criatura, fos el que fos, podia modelar la seva aparença al seu capritx i les seves intencions semblaven clares: portava a en Roland cap a l'interior del vaixell enfonsat. Mentre en Roland es preguntava quant de temps seria capaç de contenir la respiració abans de sucumbir i aspirar aigua, va comprovar que la llum havia desaparegut al seu voltant. Estava en les entranyes de l'Orpheus i la foscor circumdant era absoluta.

* * *

En Max va empassar saliva mentre es col·locava les ulleres de bus i es preparava per saltar a l'aigua a la recerca del seu amic Roland. Sabia que l'intent de rescat era absurd. D'entrada, ell amb prou feines sabia bussejar i, àdhuc en el cas que sabés, no volia ni imaginar-se què succeiria si una vegada sota l'aigua aquella estranya forma aquosa que havia atrapat a en Roland venia darrera d'ell. No obstant, no podia quedar-se tranquil·lament assegut en el bot i deixar morir al seu amic. Mentre es col·locava les aletes la seva ment li va suggerir mil explicacions raonables al que acabava de succeir. En Roland havia sofert una rampa; un canvi de temperatura a l'aigua li havia provocat un atac... Qualsevol teoria era millor que acceptar que el que havia vist arrossegar a en Roland a les profunditats era real.

Abans de capbussar-se va intercanviar una última mirada amb l'Alícia. Al rostre de la seva germana es llegia clarament la lluita entre la voluntat de salvar al Roland i el pànic que el seu germà corregués idèntica sort. Abans que el sentit comú els dissuadís a tots dos, en Max va saltar i es va submergir en les aigües cristal·lines de la badia. Als seus peus, el casc de

l'Orpheus s'estenia fins a on la visió s'ennuolava. En Max aletejà cap a la proa del buc, en el lloc en què havia vist perdre's la silueta d'en Roland sota l'aigua per última vegada. A través de les fissures del casc enfonsat, en Max va creure veure llums parpellejants que semblaven desembocar en un feble recés de claredat que emanava de la bretxa oberta per les roques a la sentina vint-i-cinc anys enrere. En Max es va dirigir cap a aquella obertura del vaixell. Semblava que algú hagués pres la flama de centenars d'espelmes a l'interior de l'Orpheus.

Quan va estar situat en vertical sobre l'entrada a la nau, va pujar a la superfície a prendre aire i es va submergir de nou sense detenir-se fins a atansar el casc. Descendir aquells deu metres va resultar molt més difícil del que havia imaginat. A mig camí, va començar a experimentar una dolorosa pressió a les oïdes que li va fer témer que els seus timpans esclatarien sota l'aigua. Quan va entrar al corrent fred, els músculs de tot el cos se li van tibar com a cables d'acer i va haver de batre les aletes amb tota la seva obstinació per evitar que el corrent l'arrossegues igual que a una fulla seca. En Max es va aferrar amb força a la vora del casc i va lluitar per calmar els seus nervis. Els pulmons li cremaven i sabia que estava a un pas del pànic. Mirà a la superfície i va veure el diminut casc del bot, infinitament llunyà. Va comprendre que si no actuava ara, de res hauria servit baixar fins a allà.

La claredat semblava provenir de l'interior de les bodegues i en Max va seguir aquell rastre que revelava el fantasmal espectacle del vaixell enfonsat i el feia aparèixer com una macabra catacumba submarina. Va recórrer un passadís en el qual esquinçalls de lona rasa suraven suspesos com a meduses. En l'extrem del corredor en Max va distingir una comporta semioberta, després de la qual semblava ocultar-se la font d'aquella llum. Ignorant les repulsives carícies de la lona podrida sobre la seva pell, va agafar la manilla de la comporta i va estirar amb tota la força que va ser capaç de reunir.

La comporta donava a un dels dipòsits principals de la bodega. En el centre, en Roland lluitava per deslliurar-se de l'abraçada d'aquella criatura d'aigua que ara havia adoptat la forma del pallasso del jardí d'estàtues. La llum que en Max havia vist emanava dels seus ulls cruels i desproporcionadament grans per al seu rostre. En Max va irrompre a l'interior de la bodega i la criatura va alçar el cap i el va mirar. En Max va sentir l'impuls instintiu de fugir a tot córrer, però la visió del seu amic atrapat el va obligar a enfrontar-se a aquella mirada de ràbia embogida. La

criatura va canviar de rostre i en Max va reconèixer a l'àngel de pedra del cementiri local.

El cos d'en Roland va deixar de retorçar-se i va quedar inert. La criatura el va deixar anar i en Max, sense esperar la reacció de la criatura, va nedar fins al seu amic i el va agafar pel braç. En Roland havia perdut el coneixement. Si no el treia a la superfície en uns segons, perdria la vida. En Max va tirar del seu amic fins a la comporta. En aquell moment, la criatura en forma d'àngel i rostre de pallaso de llargs ullals es va llançar sobre ell, estenent dues afilades urpes. En Max va allargar el puny i va travessar el rostre de la criatura. No era més que aigua, tan freda que el sol contacte amb la pell produïa un dolor ardent. Una vegada més, el Dr. Caïn estava mostrant els seus trucs.

En Max va retirar el seu braç i l'aparició es va esvaïr i amb ella, la seva llum. En Max, apurant el poc alè que li quedava en els pulmons, va arrossegar a en Roland pel corredor de la bodega fins a l'exterior del casc. Quan van arribar allí, els seus pulmons semblaven a punt d'esclatar. Incapaç de contenir un segon més la respiració, va deixar anar tot l'aire que havia retingut. Va agafar el cos inconscient d'en Roland i aletejà cap a la superfície, creient que perdria el coneixement en qualsevol moment per la falta d'aire.

L'agonia d'aquells últims deu metres d'ascens es va fer eterna. Quan finalment va emergir a la superfície, havia nascut de nou. L'Alícia es va llançar a l'aigua i va nedar fins a ells. En Max va inspirar profundament diverses vegades, lluitant amb el dolor punxant que sentia al pit. Pujar a en Roland al bot no va ser fàcil i en Max va advertir que l'Alícia, en lluitar per aixecar el pes mort del cos, s'esquinçava la pell dels braços contra la fusta estellada del bot.

Una vegada van aconseguir hissar-lo a bord, van col·locar al Roland de cap per avall i van pressionar la seva esquena repetidament, obligant als seus pulmons a expirar l'aigua que havien inhalat. L'Alícia, coberta de suor i amb els braços sagnant, va agafar a Roland dels braços i va intentar forçar la respiració.

Finalment, va inspirar aire profundament i, tapant els orificis nasals del noi, va exhalar tot l'aire enèrgicament en la boca de Roland. Va ser necessari repetir aquesta operació cinc vegades fins que el cos del Roland, amb una violenta sacsejada, va reaccionar i va començar a escopir aigua de mar i a convulsionar-se, mentre el seu amic tractava de subjectar-lo.

Finalment, el Roland va obrir els ulls i el seu semblant groguenc va començar a recobrar molt lentament el color. En Max el va ajudar a incorporar-se i a recuperar a poc a poc la respiració normal.

—Estic bé —va balbotejar en Roland, alçant una mà per intentar tranquil·litzar als seus amics.

L'Alícia va deixar caure els seus braços i va trencar a plorar, gemegant com mai en Max l'havia vist fer-ho. En Max va esperar un parell de minuts fins que en Roland va poder sostenir-se per si mateix, va prendre els remes i va posar rumb a la riba. En Roland el mirava en silenci. Li havia salvat la vida. En Max va saber que aquella mirada desesperada i plena de gratitud sempre l'acompanyaria.

Els dos germans van ficar al llit a en Roland al catre de la cabanya de la platja i el van cobrir amb mantes. Cap d'ells sentia desitjos de parlar del que havia succeït, almenys de moment. Era la primera vegada que l'amenaça del Príncep de la Boira es feia tan dolorosament palpable i resultava difícil trobar paraules que poguessin expressar la inquietud que sentien en aquells moments. El sentit comú semblava indicar que el millor era atendre les necessitats immediates, i així ho van fer. En Roland tenia preparada una petita farmaciola a la cabana, de la que en Max va es va servir per desinfectar les ferides de l'Alícia. En Roland es va dormir als pocs minuts. L'Alícia l'observava amb el rostre descompost.

—Es posarà bé. Està esgotat, això és tot —va dir en Max.

L'Alícia va mirar al seu germà.

—I tu què? Li has salvat la vida —va dir l'Alícia, la veu de la qual delatava els seus nervis a flor de pell—. Ningú hagués estat capaç de fer el que has fet, Max.

—Ell ho hagués fet per mi —va dir en Max, que preferia evitar el tema.

—Com et trobes? —va insistir la seva germana.

—La veritat? —va preguntar en Max.

L'Alícia va assentir.

—Crec que vaig a vomitar —va somriure en Max—. En tota la meua vida no m'he trobat pitjor.

L'Alícia va abraçar al seu germà amb força. En Max es va quedar immòbil, amb els braços caiguts, sense saber si es tractava d'una efusió d'afecte fraternal o una expressió del terror que la seva germana havia experimentat minuts enrere, quan intentaven reanimar a en Roland.

—T'estimo, Max —li va murmurar l'Alícia—. M'has sentit?

En Max va guardar silenci, perplex. L'Alícia el va alliberar de la seva abraçada fraternal i es va girar cap a la porta de la cabanya, donant-li l'esquena. En Max va advertir que la seva germana estava plorant.

—No ho oblidis mai, germanet —va murmurar—. I ara dorm una mica. Jo faré el mateix.

—Si em dormo ara, no em torno a aixecar —va sospirar en Max.

Cinc minuts després, els tres amics estaven profundament dormits a la cabanya de la platja i res al món hagués pogut despertar-los.

Capítol Catorze



En caure el crepuscle, en Víctor Kray es va detenir a cent metres de la casa de la platja, on els Carver havien fixat la seva nova llar. Aquella era la mateixa casa on l'única dona a la qual havia estimat realment, l'Eva Gray, havia donat a llum a en Jacob Fleischmann. El veure de nou la façana blanca de la vil·la va reobrir ferides en el seu interior que creia tancades per sempre. Les llums de la casa estaven apagades i el lloc semblava buit. En Víctor Kray va suposar que els nois devien estar encara al poble amb en Roland.

El faroner va recórrer el trajecte fins a la casa i va creuar la tanca blanca que l'envoltava. La mateixa porta i les mateixes finestres que recordava perfectament relluien sota els últims rajos del Sol. L'ancià va creuar el jardí fins al pati posterior i va sortir al camp que s'estenia després de la casa de la platja. Al lluny s'alçava el bosc i, en el seu llindar, el jardí d'estàtues. Feia molt temps que no tornava a aquell lloc i es va detenir de nou a observar-lo des de lluny, temorós del que s'ocultava darrera dels seus murs. Una densa boira s'escampava en direcció a l'habitatge a través dels foscos barrots del reixat del jardí d'estàtues.

El Víctor Kray estava espantat i se sentia vell. La por que li corcava l'ànima era la mateixa que havia experimentat dècades enrere en els carrerons d'aquell suburbi industrial, on va sentir per primera vegada la veu del Príncep de la Boira. Ara, en l'ocàs de la seva vida, aquell cercle

semblava tancar-se i, a cada jugada, l'ancià sentia que ja no li quedaven asos per a l'aposta final.

El faroner va avançar amb pas ferm fins a l'entrada del jardí d'estàtues. Aviat, la boira que brollava de l'interior el va cobrir fins a la cintura. En Víctor Kray va introduir la mà tremolosa a la butxaca del seu abric i va extreure el seu vell revòlver, carregat a consciència abans de partir, i una potent llanterna. Amb l'arma a la mà, es va endinsar en el recinte, va encendre la llanterna i va il·luminar l'interior del jardí. El feix de llum va revelar un panorama insòlit. En Víctor Kray va baixar l'arma i es va fregar els ulls, pensant que estava sent víctima d'alguna al·lucinació. Alguna cosa havia anat malament, o almenys, allò no era el que esperava trobar. Va deixar que el feix de la llanterna tallés de nou la boira. No era una il·lusió: el jardí d'estàtues estava buit.

L'ancià es va apropar a observar desconcertat els pedestals erms i abandonats. Al mateix temps que provava de restablir l'ordre en els seus pensaments, en Víctor Kray va percebre el murmur llunyà d'una nova tempesta que s'aproximava i va alçar la vista cap a l'horitzó. Un mantell amenaçador de núvols foscos i tèrbols s'estenia sobre el cel com una taca de tinta en un estany. Un llamp va escindir el cel en dos i el ressò d'un tro va arribar a la costa com el repicar premonitori d'una batalla. En Víctor Kray va escoltar la lletania del temporal que es forjava mar endins i, finalment, recordant haver contemplat aquella mateixa visió a bord de l'Orpheus vint-i-cinc anys enrere, va comprendre el que anava a succeir.

* * *

En Max va despertar xopat en suor freda i va trigar uns segons a esbrinar on es trobava. Sentia el seu cor palpar com el motor d'una vella motocicleta. A pocs metres d'ell, va reconèixer un rostre familiar: l'Alícia, dormida al costat d'en Roland; i va recordar que estava a la cabana de la platja. Hagués jurat que el seu son amb prou feines havia durat més d'uns minuts, encara que en realitat havia dormit per espai de gairebé una hora. En Max es va incorporar sigil·losament i va sortir a l'exterior a la recerca d'aire fresc, mentre les imatges d'un angoixant malson d'asfíxia en la qual ell i en Roland quedaven atrapats a l'interior del casc de l'Orpheus s'esvaïen en la seva ment.

La platja estava deserta i la marea alta s'havia portat el bot de Roland mar endins, on molt aviat el corrent l'arrossegaria amb si i el petit esquif es perdria en la immensitat de l'oceà irremissiblement. En Max es va aproximar fins a la riba i es va humitejar la cara i les espatlles amb l'aigua fresca del mar. Després es va apropar fins al racó que formava una petita cala i es va asseure entre les roques, amb els peus enfonsats en l'aigua, amb l'esperança de recobrar la calma que el son no havia pogut proporcionar-li.

En Max intuïa que després dels esdeveniments dels últims dies s'amagava alguna lògica. La sensació d'un perill imminent es palpava a l'aire i, si es detenia a pensar en això, podia traçar-se una línia ascendent en les aparicions del Dr. Caïn. A cada hora que passava, la seva presència semblava adquirir major poder. Als ulls d'en Max, tot formava part d'un complex mecanisme que anava ensamblant les seves peces una a una i el centre de la qual convergia entorn del fosc passat d'en Jacob Fleischmann, des de les enigmàtiques visites al jardí d'aquelles estàtues que havia presenciats en les pel·lícules del cobert a aquella criatura indescriptible que havia estat a punt d'acabar amb les seves vides aquella mateixa tarda.

Tenint en compte el succeït aquell dia, en Max comprenia que no podien permetre's el luxe d'esperar un nou encontre amb el Dr. Caïn per actuar: calia anticipar-se als seus moviments i tractar de preveure quin seria el seu proper pas. Per a en Max només hi havia una manera d'esbrinar-ho: seguir la pista que en Jacob Fleischmann havia deixat anys enrere en les seves pel·lícules.

Sense molestar-se a despertar a l'Alícia ni a en Roland, en Max va muntar en la seva bicicleta i es va dirigir cap a la casa de la platja. Lluny, sobre la línia de l'horitzó, un punt fosc va emergir del no-res i va començar a expandir-se com un núvol de gas letal. La tempesta s'estava formant.

De tornada a la casa dels Carver, en Max va enfilegar el rotlle de pel·lícula a la bobina del projector. La temperatura havia baixat ostensiblement mentre cobria el trajecte amb bicicleta i seguia descendint. Els primers ressons de la tempesta podien escoltar-se entre les ràfegues ocasionals de vent que copejaven els porticons de la casa. Abans de projectar la pel·lícula, en Max es va apressar escales amunt i es va enfundar roba seca d'abric. L'estructura de fusta envellida de la casa cruixia sota els seus peus i semblava fer-se vulnerable a l'assetjament del vent. Mentre es canviava de roba, en Max va advertir des de la finestra de la seva habitació que la tempesta que s'apropava estava cobrint el cel amb un mantell de negror que

anticipava el fosquejar en un parell d'hores. Va assegurar el tancament de la finestra i va baixar de nou a la sala per encendre el projector.

Una vegada més, les imatges van cobrar vida sobre la paret i Max es va concentrar en la projecció. En aquesta ocasió la càmera recorria un escenari familiar: els passadissos de la casa de la platja. En Max va reconèixer l'interior de la sala en la qual es trobava ara mateix, veient la pel·lícula. La decoració i els mobles eren diferents i la casa oferia un aspecte luxós i opulent als ulls de la càmera, que traçava lents cercles i mostrava parets i finestres de la casa, com si hagués obert una porta en el parany del temps que permetés visitar la casa gairebé una dècada enrere.

Després d'un parell de minuts a la planta baixa, la pel·lícula traslladava a l'espectador al pis superior.

Una vegada al llindar del passadís, la càmera s'aproximava fins a la porta de l'extrem, que conduïa a l'habitació ocupada per la Irina fins a l'accident. La porta s'obria i la càmera penetrava en l'estada sumida en la penombra. La sala estava buida i la càmera es detenia enfront de la porta de l'armari a la paret.

Van transcórrer diversos segons de pel·lícula sense que res succeís i sense que la càmera registrés moviment algun en l'estada desocupada. Soltadament, la porta de l'armari s'obria amb força i copejava la paret, balancejant-se sobre les seves frontisses. En Max va forçar la vista per dilucidar què és el que s'entreveia a l'interior de l'armari fosc i va observar com una mà enfundada en un guant blanc emergia d'entre les ombres, sostenint un objecte brillant que penjava d'una cadena. En Max va endevinar el que venia a continuació: el Dr. Caín sortia de l'armari i somreia a la càmera.

En Max va reconèixer l'esfera que el Príncep de la Boira tenia a les seves mans: era el rellotge que el seu pare li havia regalat i que ell havia perdut a l'interior del mausoleu d'en Jacob Fleischmann. Ara estava en poder del mag, que d'alguna manera s'havia emportat amb si la seva més preuada possessió a la dimensió fantasmal de les imatges en blanc i negre que brollaven del vell projector.

La càmera es va apropar al rellotge i en Max va poder veure nítidament com les agulles de l'esfera retrocedien a una velocitat inversemblant i creixent fins que es va fer impossible distingir-les. Al poc, l'esfera va començar a treure fum i espurnes i finalment el rellotge va prendre en flames. En Max va contemplar encisat l'escena, incapaç d'apartar els seus

ulls del rellotge ardent. Un instant després, la càmera es desplaçava bruscament fins a la paret de l'habitació i enfocava un vell tocador sobre el qual es distingia un mirall. La càmera s'apropava a ell i es detenia per revelar amb tota claredat la imatge de qui sostenia la càmera sobre la làmina de vidre.

En Max va empassar saliva; per fi s'enfrontava cara a cara amb qui havia filmat aquelles pel·lícules anys enrere, en aquella mateixa casa. Podia reconèixer aquell rostre infantil i somrient que s'estava filmant a si mateix. Hi havia en ell uns anys menys, però les faccions i la mirada eren les mateixes que havia après a reconèixer en els últims dies: en Roland.

La pel·lícula es va encallar a l'interior del projector i el fotograma embussat enfront de la lent va començar a fondre's lentament en la pantalla. En Max va apagar el projector i va estrènyer els punys per detenir el tremolor que s'havia apoderat de les seves mans. En Jacob Fleischmann i en Roland eren una mateixa persona.

La llum d'un llampec va inundar la sala en penombra per una fracció de segon i en Max va advertir que darrera de la finestra una figura copejava el vidre amb els artells, fent senyals per entrar. En Max va encendre la llum de la sala i va reconèixer el semblant cadavèric i terroritzat d'en Victor Kray, que si s'havia de jutjar pel seu aspecte semblava haver presenciado una aparició. En Max es va dirigir a la porta i va deixar entrar a l'ancià. Tenien molt de què parlar.

Capítol Quinze



En Max va tendir una tassa de te calent al vell faroner i esperà a que l'ancià entrés en calor.

En Victor Kray estava tremolant i en Max no sabia si atribuir aquell estat al vent fred que portava la tempesta o a la por que l'ancià semblava ja incapaç d'ocultar.

—Què estava fent aquí fora, senyor Kray? —va preguntar en Max.

—He estat al jardí d'estàtues —va contestar l'ancià, recobrant la calma.

En Victor Kray va xarrupar una mica de te de la tassa fumejant i la va deixar reposar a la taula.

—On és en Roland, Max? —va preguntar l'ancià nerviosament.

—Per què vol saber-ho? —va replicar en Max en un to que no emmascarava la desconfiança que li inspirava l'ancià a la llum dels seus últims descobriments.

El faroner va semblar intuir el seu recel i va començar a gesticular amb les mans, com si volgués explicar-se i no trobés les paraules.

—Max, alguna cosa terrible succeirà aquesta nit si no ho impedim —va dir finalment en Victor Kray, conscient que la seva afirmació no sonava molt convincent—. Necessito saber on és en Roland. La seva vida corre un gran perill.

En Max va guardar silenci i va escrutar el rostre implorant de l'ancià. No creia una sola paraula del que el faroner acabava de dir.

—Quina vida, senyor Kray, la d'en Roland o la d'en Jacob Fleischmann? —va interpel·lar, esperant la reacció de en Victor Kray.

L'ancià va ajustar els ulls i va sospirar, abatut.

—Crec que no t'entenc, Max —va murmurar.

—Jo crec que sí. Sé que em va mentir, senyor Kray —va dir en Max clavant una mirada acusadora al rostre de l'ancià—. I sé qui és en Roland en realitat. Ens ha estat vostè enganyant des del principi. Per què?

En Victor Kray es va incorporar i va caminar fins a una de les finestres, fent un cop d'ull a l'exterior, com si esperés l'arribada d'alguna visita. Un nou tro va estremir la casa de la platja. La tempesta estava cada vegada més propera a la costa i en Max podia escoltar el so de l'onatge rugint a l'oceà.

—Digues-me on és en Roland, Max —va insistir una vegada més l'ancià, sense deixar de vigilar l'exterior—. No hi ha temps a perdre.

—No sé si puc confiar en vostè. Si vol que l'ajudi, primer haurà d'explicar-me la veritat —va exigir en Max, que no estava disposat a permetre que el faroner el deixés de nou a mitja llum.

L'ancià es va girar cap a ell i el va mirar-lo amb severitat. En Max va sostenir la seva mirada amb duresa, indicant que no li intimidava en absolut. En Victor Kray va semblar comprendre la situació i es va esfondrar en una butaca, derrotat.

—Està bé, Max. T'explicaré la veritat, si això és el que vols —va murmurar.

En Max es va asseure enfront d'ell i va assentir, disposat a escoltar-lo de nou.

—Gairebé tot el que us vaig explicar l'altre dia en el far era cert —va començar l'ancià—. El meu antic amic Fleischmann havia promès al Dr. Caín que li lliuraria el seu primer fill a canvi d'aconseguir a l'Eva Gray. Un any després de les noces, quan jo ja havia perdut el contacte amb tots dos, en Fleischmann va començar a rebre les visites del Dr. Caín, que li recordava la naturalesa del seu pacte. En Fleischmann va provar per tots els mitjans d'evitar aquell fill, fins a l'extrem de destrossar el seu matrimoni. Després del naufragi de l'Orpheus, em vaig creure en l'obligació d'escriure'ls i alliberar-los de la condemna que durant anys els havia fet desgraciats. Jo confiava que l'amenaça del Dr. Caín havia quedat sepultada per sempre sota el mar. O almenys, vaig ser tan insensat com per convèncer-me a mi mateix d'això. En Fleischmann se sentia culpable i en deute amb mi i pretenia que els tres, l'Eva, ell i jo tornéssim a estar junts,

com en els anys de la universitat. Allò era absurd, és clar. Havien succeït massa coses. Així i tot, va tenir el capritx de fer construir la casa de la platja, sota el sostre de la qual hauria de néixer el seu fill en Jacob poc temps després. El petit va ser la benedicció del cel que els va retornar l'alegria de viure a tots dos. O això semblava, perquè des de la mateixa nit del seu naixement, jo vaig saber que alguna cosa anava malament. Aquella mateixa matinada vaig tornar a somiar amb el Dr. Caín. Mentre el nen creixia, en Fleischmann i l'Eva estaven tan engegats per l'alegria que eren incapaços de reconèixer l'amenaça que s'abraonava sobre ells. Tots dos estaven bolcats a procurar la felicitat del nen i a complaure tots els seus capricis. Mai va haver-hi un nen a la Terra tan consentit i acaronat com en Jacob Fleischmann. Però, a poc a poc, els signes de la presència d'en Caín es van ser fent més palpables. Un dia, quan en Jacob tenia cinc anys, el nen es va perdre mentre jugava al pati de darrere. En Fleischmann i l'Eva el van buscar desesperats durant hores, però no hi havia senyals d'ell. A boca foscant, en Fleischmann va prendre una lot i es va endinsar en el bosc, tement que el petit s'hagués extraviat en l'espessor i sofert un accident. Quan havien construït la casa, sis anys enrere, en Fleischmann recordava que al llindar del bosc existia un petit recinte tancat i buit que pel que sembla havia pertangut, molt temps enrere, a un antiga gossera enderrocada a principis de segle. Era el lloc on es tancava als animals que anaven a ser sacrificats. Aquella nit, una intuïció va portar al Fleischmann a pensar que tal vegada el nen havia entrat allí i havia quedat atrapat. El seu pressentiment era en part encertat, però no només va trobar al seu fill allà. El recinte que anys enrere havia estat desert, estava ara poblat per estàtues. En Jacob estava jugant entre les figures quan el seu pare el va trobar i el va treure d'allà. Un parell de dies després, en Fleischmann em va visitar en el far i em va explicar el succeït. Em va fer jurar que, si alguna cosa li passava a ell, jo em faria càrrec del petit. Allò va ser només el principi. En Fleischmann ocultava a la seva esposa els incidents inexplicables que se succeïen a l'entorn del nen, però en el fons ell comprenia que no hi havia escapatòria i que tard o d'hora en Caín tornaria a buscar el que li pertanyia.

—Què va succeir la nit en què en Jacob es va ofegar? —va interrompre en Max, intuïnt la resposta, però desitjant que les paraules de l'ancià provessin que els seus temors eren erronis.

En Victor Kray va baixar el cap i es va prendre uns segons per respondre.

—Tal dia com avui, el 23 de juny, el mateix dia en què l'Orpheus es va enfonsar, una terrible tempesta es va desfermar al mar. Els pescadors van córrer a assegurar les seves barques i la gent del poble va tancar portes i finestres, igual que ho havien fet la nit del naufragi. El poble es va transformar en un llogaret fantasma sota la tempesta. Jo estava en el far i una terrible intuïció em va assaltar: el nen estava en perill. Vaig creuar els carrers deserts i vaig venir cap a aquí a tot córrer. En Jacob havia sortit de la casa i caminava per la platja, cap a la riba, on l'onatge trencava amb fúria. Queia un fort xàfec i la visibilitat era gairebé nul·la, però vaig poder entreveure una silueta brillant que brollava de l'aigua i estenia dos llargs braços al nen, com a tentacles. En Jacob semblava caminar hipnotitzat cap a aquella criatura d'aigua, a la qual gairebé no vaig poder veure en la foscor. Era en Caín, d'això estava segur, però semblava com si, per una vegada, totes les seves identitats s'haguessin fos en una silueta canviant. Em costa molt descriure el que vaig veure...

—He vist aquesta forma —va interrompre en Max, estalviant-li a l'ancià les descripcions de la criatura que ell mateix havia vist tan sols unes hores abans—. Continui.

—Em vaig preguntar per què en Fleischmann i la seva dona no estaven allà, tractant d'aturar al nen i vaig mirar cap a la casa. Una banda de figures circenses que semblaven cossos de pedra mòbil els retenien sota el porxo.

—Les estàtues del jardí —va corroborar en Max.

L'ancià va assentir.

—L'única cosa que vaig pensar en aquell moment va ser en salvar al nen. Aquella cosa l'havia pres en els seus braços i l'arrossegava mar endins. Em vaig llançar contra la criatura i la vaig travessar. L'enorme silueta d'aigua es va esvaïr en la foscor. El cos d'en Jacob s'havia enfonsat. Em vaig submergir diverses vegades fins que el vaig palpar en la foscor i vaig poder rescatar el seu cos per portar-lo de nou fins a la superfície. Vaig arrossegar el nen fins a la sorra, lluny de les onades i vaig tractar de reanimar-lo. Les estàtues havien desaparegut amb en Caín. En Fleischmann i l'Eva van córrer al costat de mi per socórrer al nen, però quan van arribar ja no tenia pols. El vam portar a l'interior de la casa i vam provar de reanimar-lo inútilment: el nen estava mort. En Fleischmann estava fora de si i va sortir a l'exterior, cridant-li a la tempesta i oferint la seva vida a en Caín a canvi de la del nen. Minuts després, inexplicablement, el Jacob va obrir els ulls. Estava en estat de «xoc». No ens reconeixia i no semblava recordar

ni el seu propi nom. L'Eva va abrigallar al nen i el va portar a dalt, on el va deixar dormir. Quan va tornar a baixar, una estona més tard, es va apropar a mi i, molt serenament, em va dir que, si el nen seguia amb ells, la seva vida correria perill. Em va demanar que em fes càrrec d'ell i el criés com faria amb el meu propi fill, com al fill que, si el destí hagués pres un altre camí, hagués pogut ser el nostre. En Fleischmann no es va atrevir a entrar a la casa. Vaig acceptar el que em demanava l'Eva Gray i vaig poder veure en els seus ulls com renunciava a l'única cosa que havia donat sentit a la seva vida. L'endemà em vaig emportar al nen amb mi. No vaig tornar a veure als Fleischmann.

En Victor Kray va fer una llarga pausa. En Max va tenir la impressió de que l'ancià intentava contenir les llàgrimes, però en Victor Kray ocultava el seu rostre entre les seves mans blanques i envellides.

—Vaig saber un any després que ell havia mort, víctima d'una estranya infecció que va contreure a través de la mossegada d'un gos salvatge. I àdhuc ara, no sé si l'Eva Gray viu encara en algun lloc del país.

En Max va examinar el semblant abatut de l'ancià i va suposar que l'havia jutjat erròniament, encara que hagués preferit confirmar-lo com un brivall i no haver d'enfrontar-se al que les seves paraules posaven en evidència.

—Vostè va inventar la història dels pares d'en Roland, fins i tot va inventar el seu nom... —va concloure en Max.

En Kray va assentir, admetent davant un noi de tretze anys al que amb prou feines havia vist un parell de vegades el major secret de la seva vida.

—Llavors, en Roland no sap qui és en realitat? —va preguntar en Max.

L'ancià va negar repetidament i en Max va advertir que finalment hi havia llàgrimes de ràbia en els seus ulls, castigats per l'excés d'anys vigilant a la part alta del far.

—Qui està enterrat llavors en la tomba d'en Jacob Fleischmann al cementiri? —va preguntar en Max.

—Ningú —va respondre l'ancià—. Mai es va construir aquesta tomba ni es va oficiar un funeral. La tomba que vas veure l'altre dia va aparèixer al cementiri local a la setmana següent de la tempesta. Les gentes del poble creuen que en Fleischmann va manar-la construir per al seu fill.

—No ho entenc —va replicar en Max—. Si no va ser en Fleischmann, qui la va construir i para què?

En Victor Kray va somriure amargament al noi.

—En Caín —va respondre finalment—. En Caín la va col·locar allà i l'ha estat reservant des de llavors per a en Jacob.

—Déu meu —va murmurar en Max, comprenent que tal vegada havia malgastat un temps preciós en obligar a l'ancià a confessar tota la veritat—. Cal treure a en Roland de la cabanya ara mateix...

* * *

L'envit de les ones que trencaven a la platja va despertar a l'Alícia. Ja havia caigut la nit i, si s'ha de jutjar per l'intens repicar de l'aigua sobre la teulada de la cabanya, una forta tempesta s'havia desencadenat sobre la badia mentre dormien. L'Alícia es va incorporar, atordida encara, i va comprovar que en Roland seguia estès al catre, murmurant paraules inintel·ligibles en el seu somni. En Max no estava allí i l'Alícia va suposar que el seu germà estaria fora, contemplant la pluja sobre el mar; a en Max li fascinava la pluja. Es va dirigir fins a la porta i la va obrir, fent un cop d'ull a la platja.

Una densa boira blavosa reptava des del mar cap a la cabana com un espectre a l'aguait i l'Alícia va poder percebre dotzenes de veus que semblaven murmurar des del seu interior. Va tancar la porta amb força i es va recolzar contra ella, decidida a no deixar-se portar pel pànic. En Roland, sobresaltat pel soroll del cop de porta, va obrir els ulls i es va incorporar treballósament, sense comprendre molt bé com havia arribat fins a allà.

—Què està passant? —va aconseguir murmurar en Roland.

L'Alícia va desenganxar els llavis per contestar, però alguna cosa la va detenir. En Roland va contemplar estupefacte com una densa boira es filtrava per totes les juntures de la cabana i envoltava a l'Alícia. La noia va cridar i la porta sobre la qual havia estat recolzada va sortir disparada cap a l'exterior, arrencada de les frontisses per una força invisible. En Roland va saltar del catre i va córrer cap a l'Alícia, que s'allunyava en direcció al mar embolicada en aquella urpa formada per la boira vaporosa. Una figura es va interposar en el seu camí i en Roland va reconèixer a l'espectre d'aigua que l'havia arrossegat a les profunditats. El rostre allopàt del pallasso es va il·luminar.

—Hola, Jacob —va murmurar la veu darrera dels llavis gelatinosos—. Ara sí que ens divertirem.

En Roland va copejar la forma aquosa i la silueta d'en Caín es va desintegrar en l'aire, deixant caure en el buit litres i litres d'aigua. En

Roland es va precipitar a l'exterior i va rebre el cop de la tempesta. Una gran cúpula d'espessos núvols purpuris s'havia format sobre la badia. Des del seu cim, un llamp engegador va caure sobre un dels pics del penya-segat i va polvoritzar tones de roca, escampant una pluja d'espurnes incandescent sobre la platja.

L'Alícia va cridar, lluitant per esmunyir-se de l'abraçada letal que l'empresonava i el Roland va córrer per sobre de les pedres fins a la riba. Va intentar aconseguir la seva mà fins que una forta sacsejada del mar el va abatre. Quan es va posar en peus de nou, tota la badia tremolava sota els seus peus i en Roland va escoltar un enorme rugit que va semblar ascendir des de les profunditats. El noi va retrocedir uns passos, lluitant per mantenir l'equilibri i va poder veure que una gegantesca forma lluminosa ascendia des del fons del mar cap a la superfície, aixecant ones de diversos metres en totes direccions. En el centre de la badia, en Roland va reconèixer la silueta d'un masteler emergint d'entre les aigües. Lentament, davant els seus ulls incrèduls, el casc de l'Orpheus va sortir a flotació, envoltat en un halo espectral.

Sobre el pont, en Caín, embolicat en la seva capa, va alçar un bastó platejat al cel i un nou llamp va caure sobre ell, prenent de llum resplendent tot el casc de l'Orpheus. El ressò de la cruel riallada del mag va inundar la badia mentre l'urpa fantasmal deixava anar a l'Alícia als seus peus.

—És a tu a qui vull, Jacob —va murmurar la veu d'en Caín a la ment d'en Roland—. Si no vols que ella mori, vine a buscar-la...

Capítol Setze



En Max pedalava sota la pluja quan la resplendor del llamp el va sobresaltar i va revelar la visió de l'Orpheus, ressorgit de les profunditats i impregnat d'una lluminositat hipnòtica que emanava del propi metall. El vell vaixell d'en Caïn navegava de nou sobre les aigües enfuriades de la badia. En Max va pedalar fins a perdre l'alè, tement que, quan arribés a la cabana, ja fos massa tarda. Havia deixat enrere al vell faroner, que no podia ni molt menys igualar el seu ritme. En arribar a la vora de la platja, en Max va saltar de la bicicleta i va córrer cap a la cabanya d'en Roland. Va descobrir que la porta havia estat arrencada de soca-rel i va localitzar la silueta paralitzada del seu amic a la riba, mirant encantat el vaixell fantasma que solcava l'onatge.

En Max va donar gràcies al cel i va córrer a abraçar-lo.

—Estàs bé? —va cridar contra el vent que colpejava la platja.

En Roland li va retornar una mirada de pànic, com la d'un animal ferit i incapaç d'escapar del seu depredador. En Max va veure en ell aquell rostre infantil que havia sostingut la càmera enfront del mirall i va sentir una esgarripança.

—Té a l'Alícia —va dir en Roland finalment.

En Max sabia que el seu amic no comprenia el que estava succeint realment i va intuir que intentar explicar-li-ho només complicaria la situació.

—Passi el que passi —va dir en Max—, allunya't d'ell. M'has sentit? Allunya't d'en Caín.

En Roland va ignorar les seves paraules i es va endinsar a l'aigua fins que l'onatge li va cobrir la cintura.

En Max va anar darrera d'ell i el va retenir, però en Roland, més fort que el seu amic, es deslliurà fàcilment d'ell i el va empènyer amb força abans de llançar-se a nedar.

—Espera! —va cridar en Max—. No saps el que està passant! Et busca a tu!

—Ja ho sé —va replicar en Roland sense donar-li temps a pronunciar una paraula més.

En Max va veure capbussar-se al seu amic a les ones i emergir uns metres més enllà, nedant cap a l'Orpheus. La meitat prudent de la seva ànima li demanava a crits córrer de tornada a la cabanya i amagar-se sota el catre fins que tot hagués passat. Com sempre, en Max va escoltar a l'altra meitat i es va llançar després del seu amic amb la seguretat que, aquesta vegada, no tornaria a terra amb vida.

* * *

Els llargs dits enfundats en un guant d'en Caín es van tancar sobre el canell de l'Alícia com una tenalla i la noia va sentir que el mag l'estirava, arrossegant-la sobre la coberta relliscosa de l'Orpheus. L'Alícia va intentar lliurar-se de la presa forcejant amb força. En Caín es va tombar i, alçant-la en l'aire sense cap esforç, va apropar el seu rostre a escassos centímetres del de l'Alícia, fins que la noia va poder veure com les pupil·les d'aquells ulls ardents de ràbia es dilataven i canviaven de color, del blau al daurat.

—No t'ho repetiré —va amenaçar el mag amb veu metàl·lica i mancada de vida—. Estigues quieta o et penediràs. M'has entès?

El mag va incrementar dolorosament la pressió dels seus dits i Alícia va témer que, de no detenir-se, en Caín li esmicolaria els ossos del canell com si fossin d'argila seca. L'Alícia va comprendre que era inútil oposar resistència i va assentir nerviosament. En Caín va afliuixar la presa i va somriure. No hi havia compassió ni cortesia en aquell somriure, només odi. El mag la va deixar anar i l'Alícia va caure de nou sobre la coberta, colpejant-se el front contra el metall. Es va palpar la pell i va sentir la coïssor punxant d'un tall obert per la caiguda. Sense concedir-li un instant

de treva, en Caín la va agafar de nou pel seu braç macat i la va arrossegar cap a les entranyes del buc.

—Aixeca't —va ordenar el mag, empenyent-la a través d'un corredor que s'estenia darrera del pont de l'Orpheus i conduïa a les cabines de coberta.

Les parets estaven ennegrides i cobertes d'òxid i una capa viscosa d'algues fosques. L'interior de l'Orpheus estava submergit en un pam d'aigua fangosa que desprenia vapors nauseabunds. Desenes de despulles suraven i es balancejaven amb el fort vaivé del vaixell entre l'onatge. El Dr. Caín va agafar a l'Alícia pel cabell i va obrir una de les portes que donava a una cabina. Un núvol de gasos i aigua corrompuda tancats a l'interior durant vint-i-cinc anys van omplir l'aire. L'Alícia va contenir la respiració. El mag va estirar amb força del seu cabell i la va arrossegar fins a la porta de la cabina.

—La millor suite del vaixell, benvolguda. La cabina del capità per a la meva convidada d'honor. Gaudeix de la companyia.

En Caín la va empènyer brutalment a l'interior i va tancar la comporta a la seva esquena. L'Alícia va caure de genolls i va palpar la paret a la seva esquena, a la recerca d'un punt de suport. La cabina estava pràcticament sumida en la foscor i l'única claredat que aconseguia obrir-se pas provenia d'un estret ull de bou al que els anys sota les aigües havien cobert d'una gruixuda crosta semitransparent d'algues i restes orgàniques. Les contínues sacsejades del vaixell en la tempesta l'empenyien contra les parets de la cabina. L'Alícia es va aferrar a una canonada rovellada i va escrutar la penombra, lluitant per apartar de la seva ment la pudor penetrant que regnava en aquell lloc. Els seus ulls van trigar un parell de minuts a habitar-se a les mínimes condicions de llum i permetre-li examinar la cel·la que en Caín li havia reservat. No hi havia més sortida a la vista que la comporta que el mag havia segellat en anar-se. L'Alícia va buscar desesperadament una barra de metall o un objecte contundent amb què intentar forçar la comporta de la cabina, però no va poder trobar res. Mentre palpava en la penombra cercant una eina que li permetés alliberar-se, les seves mans van fregar alguna cosa que havia estat recolzat contra la paret. Alícia es va apartar, sobresaltada. Les restes irreconoscibles del capità de l'Orpheus van caure als seus peus i l'Alícia va comprendre a qui es referia en Caín en parlar de la seva companyia. El fat no havia jugat a favor del

vell holandès errant. El baluern del mar i el temporal van ofegar els seus crits.

* * *

Per cada metre que en Roland guanyava en el seu camí fins a l'Orpheus, la fúria del mar l'arrossegava sota l'aigua i el retornava a la superfície en el trencant d'una ona, embolicant-lo en un remolí d'escuma la força de la qual no podia combatre. Enfront d'ell, el vaixell es debatia amb els murs d'onatge que el temporal llançava contra el casc.

A mesura que s'aproximava al vaixell, la violència del mar li feia més dificultós el controlar la direcció en què el corrent el sacsejava i en Roland va témer que un cop sobtat d'onatge pogués estavellar-lo contra el casc de l'Orpheus i fer-li perdre el sentit. Si això succeïa, el mar l'engoliria voraçment i mai tornaria a la superfície. En Roland es capbussà per esquivar la cresta d'una ona que planava sobre ell i va emergir de nou, comprovant que l'ona s'allunyava cap a la costa formant una vall d'aigua tèrbola i agitada.

L'Orpheus s'erguia a menys d'una dotzena de metres d'on es trobava i en contemplar la paret d'acer tenyida de llum incandescent va saber que li resultaria impossible grimpar fins a la coberta. L'únic camí viable era la bretxa que les roques havien obert en el casc, provocant l'enfonsament del vaixell vint-i-cinc anys enrere. La bretxa es trobava a la línia de flotació i apareixia i se submergia sota les aigües a cada envit de l'onatge. Els esquinçalls de metall del fuselatge que envoltaven el forat negre semblaven la gola d'una gran bèstia marina. La sola idea d'introduir-se en aquell parany aterria a en Roland, però era la seva única oportunitat d'arribar fins a l'Alícia. Va lluitar per no ser arrossegat per la següent onada i, una vegada la cresta va haver passat sobre ell, es va llançar cap al forat del casc i va penetrar en ell com un torpede humà cap a les tenebres.

En Victor Kray va travessar sense alè les herbes salvatges que separaven la badia del camí del far. La pluja i el vent queien amb força i frenaven el seu avanç com a mans invisibles obstinades a allunyar-lo d'aquell lloc. Quan va aconseguir arribar fins a la platja, l'Orpheus s'alçava al centre de la badia, navegant en línia recta cap al penya-segat i envoltat en un aura de llum sobrenatural. La proa del vaixell trencava l'onatge que escombrava la coberta i aixecava un núvol d'escuma blanca a cada nova sacsejada de

l'oceà. Una ombra de desesperació es va abatre sobre ell: els seus pitjors temors s'havien fet realitat i havia fracassat; els anys havien afeblit la seva ment i el Príncep de la Boira l'havia enganyat una vegada més. Només demanava ja al cel que no fos massa tarda per salvar a en Roland del destí que el mag tenia reservat per a ell. En aquell moment, en Victor Kray hagués lliurat gustós la seva vida si amb això hagués garantit al Roland una mínima oportunitat d'escapar. No obstant, una fosca premonició li feia sospitar que havia faltat a la promesa que va fer a la mare del nen.

En Victor Kray es va encaminar cap a la cabanya d'en Roland, amb la vana esperança de trobar-lo allà. No hi havia rastre d'en Max ni de la noia i la visió de la porta de la cabanya esterrecada a la platja li va fer albergar els pitjors auguris. Llavors, una espurna d'esperança es va encendre davant d'ell en comprovar que hi havia llum a l'interior de la cabana. El faroner es va apressar cap a l'entrada, cridant el nom d'en Roland. La figura d'un llançador de ganivets de pedra pàl·lida i viva va sortir a rebre-li.

—Una mica tard per lamentar-se, avi —va dir, permetent a l'ancià reconèixer la veu d'en Caín.

En Victor Kray va fer un pas enrere, però hi havia algú a la seva esquena i, abans que pogués reaccionar, va sentir un cop sec al clatell. Després, s'esdevingué la foscor.

* * *

En Max va advertir que en Roland penetrava al casc de l'Orpheus a través del forat en el fuselatge i va sentir que les seves forces flaquejaven a cada nova sacsejada de les onades. Ell no era un nedador comparable al Roland i amb prou feines aconseguiria mantenir-se a flot durant molt més temps enmig d'aquell temporal, tret que trobés la manera de pujar a bord del vaixell. D'altra banda, la certesa que el perill els esperava en les entranyes del vaixell se li feia més evident a cada minut que passava i comprenia que el mag els estava portant al seu terreny com a mosques a la mel.

Després d'escoltar una baluerna eixordadora, en Max va contemplar com una immensa paret d'aigua s'alçava per la popa de l'Orpheus i s'aproximava a gran velocitat al vaixell. En pocs segons, l'impacte de l'ona va arrossegar al vaixell fins al penya-segat i la proa es va incrustar a les roques, provocant una violenta sacsejada en tot el casc. El masteler que sostenia els senyals lluminosos del pont es va desplomar al costat del

vaixell i el seu extrem va caure a uns metres d'en Max, que es va submergir a les aigües.

En Max va nedar treballosament fins allà, es va aferrar al masteler i va descansar uns segons per recuperar l'alè. Quan va alçar la mirada, va veure que la trajectòria del masteler abatut li estenia un pont fins a la coberta del vaixell. Abans que una nova onada l'arrenqués d'allà i se l'emportés per sempre, en Max va començar a grimpar cap a l'Orpheus sense advertir que, recolzada a la barana d'estribord del buc, una silueta l'esperava immòbil.

* * *

L'impuls del corrent va empènyer a en Roland a través de la sentina inundada de l'Orpheus i el noi es va protegir la cara amb els braços per evitar els cops que el seu avanç entre les restes del naufragi li propinava. En Roland es va bressolar a la mercè de l'aigua fins que una sacsejada del casc el va llançar contra la paret, on va poder agafar-se a una escaleta metàl·lica que ascendia cap a la part superior del vaixell.

En Roland va grimpar per l'estreta escaleta i va creuar una escotilla que desembocava a la fosca sala de màquines que albergava els motors destruïts de l'Orpheus. Va travessar les restes de la maquinària fins al corredor d'ascens a la coberta i, una vegada allà, va creuar a tot córrer el passadís de cabines fins a arribar al pont del vaixell. Paradoxalment, en Roland reconeixia cada racó de la sala i tots els objectes que tantes vegades havia observat bussejant sota l'aigua. Des d'aquell lloc d'observació, en Roland tenia una visió completa de la coberta davantera de l'Orpheus, on les ones escombraven la superfície i venien a morir contra la plataforma del pont. Soltadament, en Roland va sentir que l'Orpheus era impulsat cap a endavant amb una força imparable i va contemplar atònit com d'entre les ombres emergia el penya-segat a proa del vaixell. Anaven a xocar contra les roques en qüestió de segons.

En Roland es va apressar a subjectar-se a la roda del timó i els seus peus van relliscar sobre la pel·lícula d'algues que recobria el pis. Va rodar diversos metres fins a colpejar-se amb l'antic aparell de ràdio i el seu cos va experimentar la tremenda vibració de l'impacte del casc contra els penya-segats. Passat el pitjor moment, es va incorporar i va escoltar un so proper, una veu humana en el fragor de la tempesta. El so es va repetir i en Roland

la va reconèixer: era l'Alícia demanant ajuda a crits en algun lloc del vaixell.

* * *

Els deu metres que en Max va haver de grimpar pel masteler fins a la coberta de l'Orpheus li van semblar més de cent. La fusta estava pràcticament podrida i tan estellada que, en atansar finalment la borda del buc, els seus braços i cames estaven plagats de petites ferides que li produïen una forta coïssor. En Max va jutjar més prudent no detenir-se a examinar els seus blaus i va estendre una mà fins a la barana metàl·lica.

Una vegada va estar sòlidament aferrat, va saltar maldestrament sobre la coberta i va caure de cara. Una forma fosca va creuar enfront d'ell i en Max va alçar la mirada, amb l'esperança de veure al Roland. La silueta d'en Caín va desplegar la seva capa i li va mostrar un objecte daurat que es balancejava des de l'extrem d'una cadena. En Max va reconèixer el seu rellotge.

—Busques això? —va preguntar el mag, agenollant-se al costat del noi i gronxant el rellotge que en Max havia perdut al mausoleu d'en Jacob Fleischmann davant els seus ulls.

—On és en Jacob? —va interrogar en Max, ignorant la ganyota burleta que semblava fixada al rostre d'en Caín com una mascara de cera.

—Aquesta és la pregunta del dia —va respondre el mag—, i tu m'ajudaràs a respondre-la.

En Caín va tancar la seva mà sobre el rellotge i en Max va escoltar el cruixit del metall. Quan el mag va mostrar de nou el palmell obert, amb prou feines quedava del regal que el seu pare li havia fet una pasterada irreconeixible de cargols i rosques aixafades.

—El temps, benvolgut Max, no existeix; és una il·lusió. Fins i tot el teu amic Copèrnic hagués endevinat això si hagués tingut precisament temps. Irònic, veritat?

En Max va calcular mentalment les possibilitats que tenia de saltar per la borda i escapar del mag. El guant blanc d'en Caín es va tancar sobre la seva gola abans que pogués respirar.

—Què és el que va a fer-me? —va gemegar en Max.

—Què faries amb tu si estiguessis en el meu lloc? —va preguntar el mag.

En Max va sentir com la presa letal d'en Caín li tallava la respiració i circulació al cap.

—És una bona pregunta, veritat?

El mag va deixar anar a en Max sobre la coberta. L'impacte del metall rovellat contra el seu cos li va ennuvol·lar la visió per uns segons i un espasme de nàusea es va apoderar d'ell.

—Per què persegueix a en Jacob? —va balbotejar en Max, tractant de guanyar temps per al Roland.

—Els negocis són els negocis, Max —va respondre el mag—. Jo ja vaig complir la meva part del tracte.

—Però quina importància pot tenir la vida d'un noi per a vostè? —va etzibar-li en Max—. A més, ja es va venjar matant al Dr. Fleischmann, no és cert?

El rostre del Dr. Caín es va il·luminar, com si en Max acabés de formular-li la pregunta que anhelava respondre des que havien iniciat el seu diàleg.

—Quan no se salda el deute d'un préstec, cal pagar interessos. Però això no anul·la el deute. És la meva llei —va xiuxiuar la veu del mag—. I és el meu aliment. La vida d'en Jacob i la de molts com ell. Saps quants anys fa que recorro el món, Max? Saps quants noms he tingut?

En Max va negar agraint cada segon que el mag perdia parlant amb ell.

—Digui-m'ho —va respondre amb un fil de veu, fingint una temerosa admiració davant el seu interlocutor.

En Caín va somriure eufòric. En aquell moment, va passar el que en Max havia estat tement. Entre el baluern de la tempesta, es va escoltar la veu d'en Roland cridant a l'Alícia. En Max i el mag van creuar una mirada; tots dos ho havien sentit. El somriure es va esvair del rostre d'en Caín i el seu rostre va recuperar la fosca faç d'un depredador famolenc i sanguinari.

—Molt llest —va murmurar.

En Max va empassar saliva, preparat pel pitjor.

El mag va desplegar una mà enfront d'ell i en Max va contemplar petrificat com cadascun dels seus dits es transformaven en una llarga agulla. A pocs metres d'allà, en Roland va cridar de nou. En Caín es va tombar a mirar a les seves esquenes i en Max es va abalançar cap a la borda del buc. L'urpa del mag es va tancar sobre el seu clatell i va fer-lo girar lentament, fins a enfrontar-lo cara a cara amb el Príncep de la Boira.

—Llàstima que el teu amic no sigui la meitat d'hàbil que tu. Potser hauria de fer els tractes amb tu. Una altra vegada serà —van escopir els llavis del mag—. A reveure, Max. Espero que hagi après a bussejar des de l'última vegada.

Amb la força d'una locomotora, el mag va llançar a en Max per l'aire, de tornada al mar. El cos d'en Max va traçar un arc de més de deu metres i va caure sobre l'onatge, submergint-se en el fort corrent gelat. En Max va lluitar per sortir a flot i va batre braços i cames amb totes les seves forces per escapar de la letal força de succió que semblava arrossegar-lo cap a la negra foscor del fons. Nedant a cegues, va sentir que els seus pulmons eren a punt d'esclatar i finalment va emergir a pocs metres de les roques. Va inspirar una alenada d'aire i, barallant per mantenir-se a flotació, va aconseguir que lentament les ones el portessin fins a la vora de la paret rocosa on va aconseguir agafar-se a un sortint des del qual grimpar i posar-se fora de perill. Les arestes esmolades de les roques el van mossegar la pell i en Max va sentir com obrien petites ferides en els seus membres, tan entumits pel fred que amb prou feines podien sentir el dolor. Lluitant per no defallir, va ascendir uns metres fins a trobar un racó entre les roques fora de l'abast de l'onatge. Només llavors va poder estirar-se sobre la dura pedra i descobrir que estava tan espantat que no era capaç de creure que havia salvat la seva vida.

Capítol Disset



La porta de la cabina es va obrir lentament i l'Alícia, arraulida en un racó de les ombres, va romandre immòbil i va contenir la respiració. L'ombra del Príncep de la Boira es va projectar sobre l'interior de la sala i els seus ulls, encesos com brases, van canviar de color, del daurat a un vermell profund. En Caín va entrar a la cabina i es va apropar a ella. L'Alícia va lluitar per ocultar el tremolor que s'havia apoderat d'ella i va encarar al visitant amb una mirada desafiadora. El mag va mostrar un somriure caní davant tal desplegament d'arrogància.

—Deu ser una mica de família. Tots amb vocació d'heroi —va comentar amablement el mag—. M'esteu començant a agradar.

—Què és el que vol? —va dir l'Alícia, impregnant la seva veu tremolosa de tot el menyspreu que va poder reunir.

En Caín va semblar considerar la pregunta i es va desenfundar els guants amb parsimònia. L'Alícia va advertir que les seves ungles eren llargues i afilades com la punta d'una daga. En Caín la va assenyalar amb una d'elles.

—Això depèn. Què em suggereixes tu? —va oferir el mag dolçament, sense apartar els seus ulls del rostre de l'Alícia.

—No tinc res que donar-li —va replicar l'Alícia, dirigint una mirada furtiva a la comporta oberta de la cabina.

En Caín va negar amb l'índex, llegint les seves intencions.

—No seria una bona idea —va suggerir—. Tornem a això nostre. Per què no fem un tracte? Una entesa entre adults, per així dir-ho.

—Quin tracte? —va respondre l'Alícia, esforçant-se per defugir la mirada hipnòtica d'en Caín que semblava succionar la seva voluntat amb la voracitat d'un paràsit d'ànimes.

—Així m'agrada, que parlem de negocis. Digues-me, Alícia, t'agradaria salvar a en Jacob, perdó, a en Roland? És un noi ben plantat, diria jo —va dir el mag llepant cadascuna de les paraules de la seva oferta amb infinita delicadesa.

—Què vol a canvi? La meua vida? —va respondre l'Alícia, les paraules de la qual brollaven de la seva gola sense amb prou feines donar-li temps a pensar.

El mag va creuar les mans i va arronsar l'entrecella, pensatiu. L'Alícia va advertir que mai parpellejava.

—Jo tenia pensada una altra cosa, benvolguda —va explicar el mag, acariciant-se el llavi inferior amb el tou del seu dit índex—. Què hi ha de la vida del teu primer fill?

En Caín es va aproximar lentament a ella i va apropar el seu rostre al de la noia. L'Alícia va sentir una intensa pudor ensucrada i nauseabunda que emanava d'en Caín.

Enfrontant-se a la seva mirada, L'Alícia va escopir en la cara del mag.

—Vagi-se'n a l'infern —va dir, contenint la ràbia.

Les gotes de saliva es van evaporar com si les hagués llançat a una planxa de metall ardent.

—Benvolguda nena, d'allà vinc —va replicar en Caín.

Lentament, el mag va estendre la seva mà nua cap al rostre de l'Alícia. La noia va tancar els ulls i va notar el contacte gelat dels seus dits i les llargues i punxegudes ungles sobre el seu front durant uns instants. L'espera es va fer interminable. Finalment, l'Alícia va sentir com els seus passos s'allunyaven i la comporta de la cabina es tancava de nou. La pudor a podridura va escapar per les juntures de l'escotilla de la cabina com el vapor des d'una vàlvula a pressió. L'Alícia va sentir desitjos de plorar i copejar les parets fins a aplacar la seva fúria, però va fer un esforç per no perdre el control i mantenir la ment clara. Havia de sortir d'allà i no disposava de gaire temps per fer-ho.

Va anar fins a la comporta i va palpar el contorn a la recerca d'una bretxa o alguna escletxa per la qual tractar de forçar-la. Res. En Caín

l'havia segellat en un sarcòfag d'alumini oxidat en companyia dels ossos del vell capità de l'Orpheus. En aquell moment, una forta commoció va sacsejar el vaixell i l'Alícia va caure de cara contra el terra. Als pocs segons, un so apagat va començar a fer-se audible des de les entranyes del vaixell. L'Alícia va recolzar l'oïda a la comporta i va escoltar atentament; era el xiuxiueig inconfusible de l'aigua fluint. Gran quantitat d'aigua. L'Alícia, presa del pànic, va comprendre el que succeïa; el casc s'inundava i l'Orpheus s'enfonsava de nou, començant per les bodegues. Aquesta vegada no va poder contenir un xiscle de terror.

* * *

En Roland havia recorregut tot el vaixell a la recerca de l'Alícia sense èxit. L'Orpheus s'havia transformat en una laberíntica catacumba submarina d'interminables corredors i comportes obstruïdes. El mag podia haver-la ocultat en desenes de llocs. Va tornar al pont i va provar de deduir on podia estar atrapada. La sacsejada que va travessar el vaixell el va fer perdre l'equilibri i en Roland va caure sobre el pis humit i relliscós. D'entre les ombres del pont va aparèixer en Caín, com si la seva silueta hagués emergit del metall esquerdat del pis.

—Ens enfonsem, Jacob —va explicar el mag amb parsimònia, assenyalant al seu voltant—. Mai has tingut sentit de l'oportunitat, veritat?

—No sé de què està vostè parlant. On és l'Alícia? —va exigir Roland, disposat a llançar-se sobre el seu oponent.

El mag va tancar els ulls i va ajuntar els palmells de les mans com si anés a entonar una oració.

—En algun lloc d'aquest vaixell —va respondre tranquil·lament en Caín—. Si has estat prou estúpid com per arribar fins a aquí, no ho espatllis ara. Vols salvar-li la vida, Jacob?

—El meu nom és Roland —va tallar el noi.

—Roland, Jacob... Què més dóna un nom que un altre? —va riure en Caín—. Jo mateix en tinc diversos. Quin és el teu desig, Roland? Vols salvar a la teva amiga? És això, no?

—On l'ha ficat? —va repetir en Roland—. Maleït sigui! On és?

El mag es va fregar les mans, com si tingués fred.

—Saps el que triga un vaixell com aquest a enfonsar-se, Jacob? No m'ho diguis. Un parell de minuts, com a molt. Sorprenent, veritat? Digues-

m'ho a mi —va riure en Caín.

—Vostè vol a en Jacob o com vulgui que em digui —va afirmar en Roland—. Ja el té; no vaig a fugir. Deixi-la anar a ella.

—Que original Jacob —va sentenciar el mag, apropant-se cap al noi—. Se t'acaba el temps. Un minut.

L'Orpheus va començar a escorar-se lentament a estribord. L'aigua que inundava el vaixell rugia sota els seus peus i l'afeblida estructura de metall vibrava fortament davant la fúria amb que les aigües s'obrien camí a través de les entranyes del buc, com a àcid sobre una joguina de cartró.

—Què haig de fer? —va implorar en Roland—. Quina espera de mi?

—Bé, Jacob. Veig que anem entrant en raó. Espero que compleixis la part del tracte que el teu pare va ser incapaç de complir —va respondre el mag—. Res més. I res menys.

—El meu pare va morir en un accident, jo... —va començar a explicar el Roland desesperadament.

El mag va col·locar la seva mà paternalment sobre l'espatlla del noi. Roland va sentir el contacte metàl·lic dels seus dits.

—Mig minut, noi. Una mica tard per a històries de família —va tallar en Caín.

L'aigua colpejava amb força el pis sobre el qual se sostenia el pont i en Roland va dirigir una última mirada suplicant al mag. En Caín es va agenollar enfront d'en Roland i va somriure al noi.

—Fem un tracte, Jacob? —va murmurar el mag.

Les llàgrimes van brollar del rostre d'en Roland i lentament el noi va assentir.

—Bé, bé, Jacob —va murmurar en Caín—. Benvingut a casa...

El mag es va incorporar i va assenyalar cap a un dels passadissos que partien del pont.

—L'última porta d'aquest corredor —va assenyalar en Caín—. Però escolta un consell. Quan aconseguieixis obrir-la, ja estarem sota l'aigua i la teva amiga no tindrà ni una gota d'aire que respirar. Tu ets un bon bussejador, Jacob. Sabràs el que cal fer. Recorda el teu tracte...

En Caín va somriure per última vegada i, embolicant-se en la seva túnica, es va esvaïr en la foscor mentre passos invisibles s'allunyaven sobre el pont i deixaven petjades de metall fos en el casc del vaixell. El noi va romandre paralitzat uns segons, recuperant l'alè, fins que una nova

sacsejada del vaixell el va empènyer contra la roda petrificada del timó. L'aigua havia començat a inundar el nivell del pont.

En Roland es va llançar cap al passadís que el mag li havia indicat. L'aigua brollava de les escotilles d'ascens a pressió i inundava el corredor mentre l'Orpheus s'enfonsava progressivament al mar. En Roland va copejar en va la comporta amb els punys.

—Alícia! —cridà, encara que era conscient que ella amb prou feines podria sentir-lo a l'altre costat de la comporta d'acer—. Sóc en Roland. Contingues la respiració! Vaig a treure't d'aquí!

En Roland va aferrar-se a la roda de la comporta i va intentar amb totes les seves forces fer-la girar, esquinçant-se els palmells de les mans en l'obstinació mentre l'aigua gelada el cobria per sobre de la cintura i seguia pujant. La roda amb prou feines va cedir un parell de centímetres. En Roland va inspirar profundament i va forçar de nou la roda, aconseguint que girés progressivament fins que l'aigua gelada li va cobrir el rostre i va inundar finalment tot el corredor. La foscor es va apoderar de l'Orpheus.

Quan la comporta es va obrir, en Roland va bussejar a l'interior de la cabina tenebrosa palpant a cegues a la recerca de l'Alícia. Per un terrible moment va pensar que el mag l'havia enganyat i que no hi havia ningú allà. Va obrir els ulls sota l'aigua i va intentar albirar alguna cosa entre la boira submarina lluitant contra la coïssor. Finalment, les seves mans van aconseguir un estrip de roba del vestit de l'Alícia que es debatia frenèticament entre el pànic i l'asfíxia. L'abraçà i va mirar de tranquil·litzar-la, però la noia no podia ni saber qui o què l'havia aferrat en la foscor. Conscient que li quedaven amb prou feines uns segons, en Roland la va envoltar pel coll i va estirar d'ella cap a l'exterior del corredor. El vaixell seguia precipitant-se en el seu descens inexorable cap a les profunditats. L'Alícia forcejava inútilment i en Roland la va arrossegar fins al pont a través del corredor pel qual suraven les despulles que l'aigua havia arrencat d'allò més profund de l'Orpheus. Sabia que no podien sortir del vaixell fins que el casc hagués tocat fons perquè, d'intentar-ho, la força de succió els arrossegaria al corrent submarí sense remei. Tanmateix, no ignorava que havien transcorregut almenys trenta segons des que l'Alícia havia respirat per última vegada i que, a hores d'ara i en el seu estat de pànic, hauria començat a inhalar aigua. L'ascens a la superfície probablement seria el camí a una mort segura per a ella. En Caín havia planejat acuradament el seu joc.

L'espera al fet que l'Orpheus toqués fons es va fer infinita i, quan va arribar l'impacte, part de la sostrada del pont es va desplomar sobre l'Alícia i el Roland. Un fort dolor va ascendir per la seva cama i en Roland va comprendre que el metall li hi havia atrapat un turmell. La resplendor de l'Orpheus s'esvaïa lentament en les profunditats.

En Roland va lluitar contra la punxant agonia que li tenallava les cames i va buscar el rostre de l'Alícia en la penombra. L'Alícia tenia els ulls oberts i es debatia a la vora de l'asfíxia. Ja no podia contenir la respiració ni un segon més i les seves últimes bombolles d'aire es van escapar d'entre els seus llavis com a perles portadores dels últims instants d'una vida que s'extingia.

En Roland li va agafar el rostre i va tractar que l'Alícia el mirés als ulls. Les seves mirades es van unir en les profunditats i ella va comprendre a l'instant el que en Roland es proposava. L'Alícia va negar amb el cap, tractant d'allunyar a en Roland de si. En Roland va assenyalar el turmell atrapat sota l'abraçada mortal de les bigues metàl·liques del sostre. L'Alícia va nedar a través de les aigües gelades cap a la biga abatuda i va lluitar per alliberar al Roland. Tots dos nois van creuar una mirada desesperada. Res ni ningú podria moure les tones d'acer que retenien a en Roland. L'Alícia va nedar de tornada fins a ell i l'abraçà, sentint com la seva pròpia consciència s'esvaïa per la falta d'aire. Sense esperar un instant, en Roland va agafar el rostre de l'Alícia i, posant els seus llavis sobre els de la noia, va expirar-li a la boca l'aire que havia reservat per a ella, tal com en Caín havia previst des de principi. L'Alícia va aspirar l'aire dels seus llavis i va estrènyer amb força les mans d'en Roland, unida a ell en aquell petó de salvació.

El noi li va dirigir una mirada desesperada d'adéu i la va empènyer contra la seva voluntat fora del pont, on, lentament, l'Alícia va iniciar el seu ascens cap a la superfície. Aquella va ser l'última vegada que l'Alícia va veure al Roland. Segons després, la noia va emergir al centre de la badia i va poder veure que la tempesta s'allunyava lentament mar endins, portant-se amb si totes les esperances que havia posat en el futur.

Quan en Max va veure aflorar el rostre de l'Alícia sobre la superfície, es va llançar de nou a l'aigua i va nedar precipitadament fins a ella. La seva germana amb prou feines podia mantenir-se a flotació i balbotejava paraules incomprensibles, tossint violentament i escopint l'aigua que havia empassat en el seu ascens des del fons. En Max la va envoltar per les espatlles i la va arrossegat fins que va poder fer peu a un parell de metres de la riba. El vell

faroner esperava a la platja i va córrer a socórrer-los. Junts van treure a l'Alícia de l'aigua i la van estirar a sobre de la sorra. En Victor Kray va buscar el pols de l'Alícia al canell, però el Max va retirar delicadament la mà tremolosa de l'ancià.

—Està viva, senyor Kray —va explicar en Max, acariciant el front de la seva germana—. Està viva.

L'ancià va assentir i va deixar a l'Alícia a cura d'en Max. Trontollant, com un soldat després d'una llarga batalla, en Victor Kray va caminar fins a la riba i es va endinsar en el mar fins que l'aigua li va cobrir la cintura.

—On està el meu Roland? —va murmurar l'ancià, tombant-se a en Max—. On és el meu nét?

En Max li va mirar en silenci, veient com l'ànima del pobre ancià i la força que l'havia mantingut tots aquells anys a la part alta del far es perdien igual que un grapat de sorra entre els dits.

—No tornarà, senyor Kray —va respondre finalment el noi, amb llàgrimes en els ulls—. En Roland ja no tornarà.

El vell faroner el va mirar com si no pogués comprendre les seves paraules. Després va assentir, però va girar la vista a mar a l'espera que el seu nét emergís de les aigües per reunir-se amb ell. Lentament, les aigües van recobrar la calma i una garlanda d'estels es va encendre sobre l'horitzó. En Roland mai va tornar.

Capítol Divuit



L'endemà a la tempesta que va assolir la costa durant la llarga nit del 23 de juny de 1943, en Maximilian i l'Andrea Carver van tornar a la casa de la platja amb la petita Irina, que ja estava fos de perill, encara que trigaria unes setmanes a recobrar-se completament. Els forts vents que havien assotat el poble fins a poc abans de clarejar van deixar un rastre d'arbres i pals elèctrics caiguts, barques arrossegades des del mar fins al passeig i finestres trencades en bona part de les façanes del poble. L'Alícia i en Max esperaven en silenci, asseguts al porxo, i des de l'instant en què en Maximilian Carver va descendir del cotxe que els havia conduït des de la ciutat, va poder veure en els seus rostres i a les seves robes rases que alguna cosa terrible havia succeït.

Abans que pogués formular la primera pregunta, la mirada d'en Max li va permetre comprendre que les explicacions, si alguna vegada arribaven a produir-se, haurien d'esperar per més endavant. Fos el que fos el que s'hagués esdevingut, en Maximilian Carver va saber, de la manera en què poques vegades en la vida se'ns permet comprendre sense necessitat de paraules o raons, que després de la mirada trista dels seus dos fills acabava una etapa en les seves vides que mai tornaria.

Abans d'entrar a la casa de la platja, en Maximilian Carver va mirar al pou sense fons dels ulls d'l'Alícia, que contemplava absent la línia de l'horitzó com si esperés trobar en ella la solució a totes les preguntes,

preguntes que ni ell ni ningú podrien ja contestar. De sobte, i en silenci, es va adonar que la seva filla havia crescut i algun dia, no gaire llunyà, emprendria un nou camí a la recerca de les seves pròpies respostes.

* * *

L'estació del tren estava sumida en el núvol de vapor que exhalava la màquina. Els últims viatgers s'apressaven a pujar als vagons i a acomiadar-se dels familiars i amics que els havien acompanyat fins a l'andana. En Max va observar el vell rellotge que li havia donat la benvinguda al poble i va comprovar que, aquesta vegada, les seves agulles s'havien parat per sempre. El mosso del tren es va apropar a en Max i a en Victor Kray, amb el palmell estès i clares intencions d'aconseguir una propina.

—Les maletes ja estan al tren senyor.

El vell faroner li va tendir unes monedes i el mosso es va allunyar, comptant-les. En Max i en Victor Kray van intercanviar un somriure, com si l'anècdota els resultés divertida i aquell no fos més que un comiat rutinari.

—L'Alícia no ha pogut venir perquè... —va començar en Max.

—No és necessari. Ho entenc —va tallar el faroner—. Acomiada'm d'ella. I tingues cura.

—Ho faré —va respondre en Max.

El cap d'estació va fer sonar el seu xiulet. El tren era a punt de partir.

—No em dirà on va? —va preguntar en Max, assenyalant al tren que esperava en els rails.

En Victor Kray va somriure i va tendir la seva mà al noi.

—Vagi on vagi —va respondre l'ancià—, mai podré allunyar-me d'aquí.

El xiulet va sonar de nou. Tan sols en Victor Kray restava per pujar al tren. El revisor esperava al peu de la porta del vagó.

—Haig d'anar-me, Max —va dir l'ancià.

En Max el va abraçar amb força i el faroner el va envoltar amb els seus braços.

—Per cert, tinc una cosa per a tu.

En Max acceptà una petita caixa de mans del faroner. En Max la va agitar suaument; alguna cosa tintinejava en el seu interior.

—No l'obres? —va preguntar l'ancià.

—Quan vostè s'hagi anat —va respondre en Max.

El faroner es va encongir d'espatlles.

En Victor Kray es va dirigir cap al vagó i el revisor li va estendre la mà per ajudar-lo a pujar. Quan el faroner estava a l'últim graó en Max va córrer sobtadament cap a ell.

—Senyor Kray! —va exclamar en Max.

L'ancià es va tornar a mirar-lo, amb aire divertit.

—M'ha agradat conèixer-lo, senyor Kray —va dir en Max.

En Victor Kray li va somriure per última vegada i es va colpejar el pit suaument amb l'índex.

—A mi també, Max —va respondre—. A mi també.

Lentament, el tren va arrencar i el seu rastre de vapor es va perdre en la distància per sempre. En Max va romandre en l'andana fins que ja es va fer impossible distingir aquell punt en l'horitzó. Només llavors va obrir la caixa que l'ancià l'havia lliurat i va descobrir que contenia un menat de claus. En Max va somriure. Eren les claus del far.

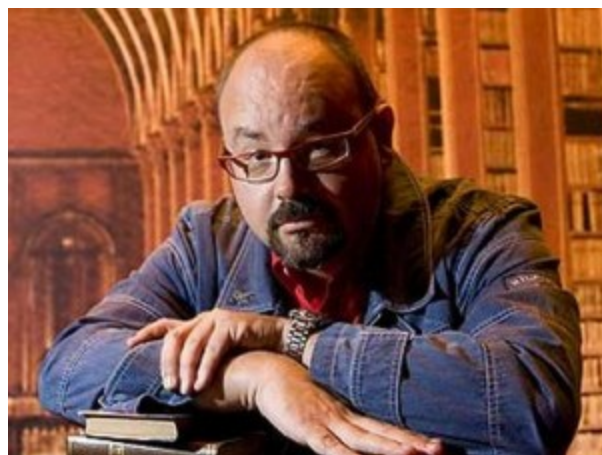
Epíleg

Les últimes setmanes de l'estiu van portar noves notícies d'aquella guerra, que segons tots deien, tenia els dies comptats. En Maximilian Carver havia inaugurat la seva rellotgeria en un petit local prop de la plaça de l'església i, al poc temps, no quedava habitant del poble que no hagués visitat el petit basar de les meravelles del pare d'en Max. La petita Irina s'havia recuperat completament i no semblava recordar l'accident que havia sofert a les escales de la casa de la platja. Ella i la seva mare acostumaven a fer llargs passejos per la platja a la recerca de petxines i petits fòssils amb els quals havien començat una col·lecció que aquella tardor prometia ser l'enveja de les seves noves companyes de classe.

En Max, fidel al llegat del vell faroner, acudia amb la seva bicicleta cada vesprejar fins a la casa del far i prenia la flama del feix de llum que hauria de guiar als vaixells fins al nou clarejar. En Max pujava a la talaia i des d'allà contemplava l'oceà, tal com va fer en Victor Kray durant gairebé tota la seva vida. Durant una d'aquestes tardes al far, en Max va descobrir que la seva germana l'Alícia solia tornar a platja on s'havia alçat la cabanya d'en Roland. Venia sola i s'asseia al costat de la riba, extraviant la seva mirada en el mar i deixant passar les hores en silenci. Ja mai parlaven com ho havien fet durant els dies que havien compartit amb en Roland i l'Alícia mai esmentava el succeït aquella nit a la badia. En Max havia respectat el seu silenci des del primer dia. En arribar els últims dies de setembre que presagiaven el principi de la tardor, el record del Príncep de la Boira semblava haver-se esvaït definitivament de la seva memòria com un somni a plena llum.

Sovint, quan en Max observava a la seva germana Alícia a baix a la platja, evocava les paraules d'en Roland quan el seu amic li havia confessat el temor que aquell fos el seu últim estiu al poble si era reclutat. Ara, encara

que els germans amb prou feines creuaven una paraula sobre aquest tema, en Max sabia que el record d'en Roland i d'aquell estiu en què van descobrir junts la màgia romania amb ells i els uniria per sempre.



CARLOS RUIZ ZAFÓN (Barcelona, 25 de setembre de 1964). Educat al col·legi barceloní dels Jesuïtes de Sarrià, Ruiz Zafón va cursar, anys després, Periodisme. Es va decidir a ser publicitari. Va ser director creatiu de publicitat de la important agència de Lorente. La seva primera novel·la, *El Príncipe de la Niebla* (1993), va guanyar el premi juvenil Edebé, cosa que el va animar a seguir escrivint. Va deixar la feina de publicista, es va casar i se'n va anar a Los Angeles, ciutat on va residir des del 1994 fins al 2006, per dedicar-se a escriure guions de cine i desenvolupar la seva carrera de novel·lista.

La *Trilogía de la Niebla* es completa amb *El Palacio de la Medianoche* (1994) i *Las Luces de Septiembre* (1995). *Marina* (1999) és el seu últim llibre juvenil.

La seva novel·la *La Sombra del Viento* (2001) va tenir un èxit espectacular. Aquest llibre, que va ser finalista del premi Fernando Lara del 2000 i que s'ha traduït a més de 36 idiomes, ha venut milions d'exemplars en tot el món i ha obtingut nombrosos premis internacionals. És el primer llibre de la tetralogia *El Cementerio de los Libros Olvidados*, que continua amb *El Juego del Ángel* (2008), *El Prisionero del Cielo* (2011) i *El Laberinto de los Espíritus* (2016).